

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 5—6 po południu. Oddział w Bydgoszczy ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu ul. Mostowa 17; w Grudziądzu ul. Toruńska 22; w Inowrocławiu Król. Jadwigi 22/23; w Gdyni Skwer Kościuszki 24, I ptr.

Telefony: Nr zbiorowy 2650 (trzy przewody) Oddział w Bydgoszczy 1299.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2,95 zł miesięcznie; 8,85 zł kwartalnie; przez pocztę w dom 3,34 zł miesięcznie; 10,00 zł kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6,95 zł, zagranicę 9,25 zł miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony Przedstawicielstwa: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 594.

Wychodzi od roku 1907. — Założyciel Jan Teska.

Numer 127

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 4 czerwca 1939 r.

Rok XXXIII.

Przeszkody. Święta i doniosła działalność

Uwagi piszemy z należytym respektem dla — cenzury, której w ostatnim czasie „Dziennik Bydgoski“ kilkakrotnie się naraził. Łaskawy Czytelnik zechce więc dośpiewać sobie to w duszy, czego napisać nie możemy, a co tylko lekko zaznaczymy.

W artykule „Zaufanie“ sprzed 3 dni daliśmy wyraz pewnym uczuciom, którymi wszyscy dobrzy Polacy są przejęci na widok zjednoczenia, jakie w obliczu niebezpieczeństwa zewnętrznego samorzutnie się dokonało. Podkreślaliśmy wyraz „samorzutnie“, gdyż nikt zaprzeczyć nie może, że nie odegrał tu roli żaden czynnik inny jak jedynie zdrowy instynkt dojrzałego politycznie narodu. Nawet Obóz Zjednoczenia Narodowego (Ozon) nie miał odwagi zapisać sobie tego bezspornego faktu na swój rachunek.

Sądźmy, że on sam zdaje sobie sprawę, iż działalność jego raczej dzieli niż łączy. Szczególnie organów prasowych Ozonu dotyczy ten zarzut. Gdy bowiem w całej prasie tak zwanej opozycyjnej, a raczej tylko niezależnej, od chwili znanych wypadków zapanował ton przyzwoty i zgodny, prasa ozonowa okazała się mniej powściągliwa. W „Gazecie Polskiej“ znajdujemy często artykuły, odznaczające się brzydką zjadliwością pod adresem całej opozycji. Raz pisało się, że opozycja nie wie, czego chce, bo niby jedna jej część odrzuca totalizm i tęskni do ustroju liberalnego, a druga znowu na odwrót odrzuca liberalizm, ale nie śmie wyraźnie powiedzieć, że chciałaby zaprowadzić coś w rodzaju faszyzmu. My zaś tj. Ozon, który w tym przypadku utożsamia się z Polską, mamy własny ustrój, odpowiadający duchowi polskiemu. Konia z rzędem temu, kto zrozumie, na czym ten ustrój się opiera, bo dotychczas wiemy o nim tyle, że nic nie wiemy.

Innym razem znowu „Gazeta Polska“, widocznie niezadowolona z wyniku wyborów samorządowych, pisała (nr 148 z 30 maja):

„... omyli się każdy, kto przypuszcza, że rozgrywki partyjne, prowadzone na terenie samorządu kosztem jego realnego interesu i dobra publicznego będą mogły być tolerowane“ (cierpiane).

Słowa te zawierają wyraźną groźbę pod adresem tych wszystkich, którzy nie idą z Ozonem. Zachodzi pytanie, kto upoważnił „Gaz. Polską“ w obecnym czasie do podobnych pogroźek. Jeżeli nawet przyjmiemy, że słowa te nie posiadają żadnego ciężaru gatunkowego, to i tak uznać je musimy za wysoce niefortunne i wręcz szkodliwe. Działają one bowiem na społeczeństwo rozsadzająco w chwili, kiedy należy unikać wszystkiego, co drażni i rozdwaja, a wysuwać wszystko, co skupia i łączy.

Ważnym niesmakiem wywołały także statystyki wyborcze pism ozonowych. Do swoich zaliczyły one nie tylko członków Obozu Zjednoczenia Narodowego, ale również „bezpartyjnych prorządowców“ oraz tych, którzy wybrani zostali z „innych ugrupowań gospodarczych i zawodowych o charakterze apolitycznym“. Przy pomocy takiej statystyki można każdy triumf udowodnić, ale inna rzecz, co sobie pomyślą „bezpartyjni“ i „apolityczni“, gdy się dowiedzą, że ich bez ceremonii do Ozonu zaliczono. Pamiętajmy przecież, że za pomocą takich sztuczek naliczono Stronnictwu Pracy w Bydgoszczy tylko 10 radnych, gdy ich w rzeczywistości jest 18. Podobnie było

(Ciąg dalszy na stronie 2)

Ojciec święty mówi o pokojowej działalności stolicy apostołskiej.

Ojciec św. w swej mowie potwierdził rozsiewane i następnie zaprzeczone pogłoski o akcji pokojowej Watykanu. Fakt ten i jak dotychczas skuteczność usiłowań Stolicy Apostołskiej może napoić szerokie rzesze katolickie całego świata nadzieją i

przejać wdzięcznością z uwagi na wielki wysiłek ratowania pokoju.

Sytuacja w basenie naddunańskim nie była nigdy przejrzysta i nie jest nią obecnie. Prasa światowa notuje szereg pogłosek o rywalizacji włosko-niemieckiej, o fall niechęci Węgier do Niemiec i wreszcie

o projekcie podziału Słowacji między Rzeszę i Węgry.

Łącznie z tymi wiadomościami nadchodzą telegramy o coraz bardziej wzrastającym ucisku Czechów w „protektoracie“.

Na podkreślenie zasługuje kapitalna gruboskórność niemiecka. Na berlińskiej defiladzie gośćmi jugosłowiańskimi zajęli się „protektor Czech i Moraw“ min. Neurath, jakby w tym celu, aby Jugosławii, która tyle lat współpracowała ściśle z Czechosłowacją w ramach Małej Ententy, przypomnieć o losie, jaki spotkał niedawną sojuszniczkę!

Tylko Niemcy potrafili być tak zręcznymi dyplomatami!

Układ francusko-turecki, liczne rozmowy sztabowców w Londynie i postępująca demobilizacja w Hiszpanii — oto nowe korzystne wieści na „froncie pokoju“.

Gitta del Vaticano, 3. 6. (PAT) Wczoraj w dniu św. Eugeniusza jako w dniu imienin papieża Piusa XII członkowie świętego kolegium złożyli Ojcu św. życzenia. Papież w odpowiedzi na adres, przedłożony mu przez dziekana świętego kolegium, kardynała Granito Pignacelli di Belmonde, serdecznie podziękował za życzenia, wyrażając radość, iż może rozmawiać dziś ze wszystkimi, których przeznaczenie dało papieżowi jako doradców i współpracowników w sprawowaniu najwyższego urzędu pasterskiego.

Z kolei Ojciec święty przeszedł do rozważań nad trudnościami w chwili bieżącej, obfitującej w fermenty i wydarzenia co do których niewiadomo czy doprowadzą do dzieła konstruktywnego, czy do rozkładu.

Ponieważ kościół od początku swego istnienia wznosił do Boga modły o triumf pokoju, przeto papież pozostaje zawsze wierny tej chlubnej misji pośród świata opanowanego sporami i waśniami, konfliktami uczuć i interesów, egzaltacją idei i dumnych ambicji, świata targanego obawami, który czyni niemal wrażenie, że nie wie jeszcze czy powierzyć swe losy cięciom miecza, czy też szlachetnemu panowaniu prawa.

Nic nie może odciągnąć papieża od tej świętej i doniosłej działalności,

ponieważ nie dałoby się to pogodzić z obowiązkami służby apostołskiej, gdyby przeszkody zewnętrzne, lub obawa fałszywych interpretacji czy niezrozumienia intencji i celów papieża powstrzymały Ojca św. od wykonywania zbawiennej służby pokoju, która jest właśnie służbą kościoła.

Z kolei papież przypomina, iż ożywiony z głębi duszy chęcią pokoju i sprawiedliwości, uznał za właściwe w godzinie, która wydawała się szczególnie ciężką w życiu narodów,

powiadomić kilku mężów stanu wielkich narodów europejskich o trosce, aby właśnie międzynarodowe nie zaogniły się do tego stopnia, by doprowadziły do krwawego konfliktu.

Z tego kroku, który ogólnie spotkał się z sympatią rządów i z wdzięcznością ludów, papież uzyskał zapewnienie dobrej woli i chęci utrzymania pokoju tak przez narody upragnionego. Nie możemy również pominąć milczeniem — mówił dalej Ojciec św. — że inne informacje dotyczące uczuć i intencji wpływowych mężów stanu, którym jesteśmy głęboko wdzięczni, skłaniają nas do żywienia bardziej trwałej nadziei, iż świadomość nieuniknionej odpowiedzialności przed Bogiem i historią i właściwa ocena prawdziwych interesów tych narodów

skłoni rządy do zapewnienia trwałego pokoju szanującego wolność i honor narodów.

W dalszym ciągu swej mowy papież wzywa swych synów, aby powierzyli się opatrzności, oraz przypomniał echa, jakie wywołało jego wzwanie do krucjaty modłów na całym świecie, a zwłaszcza dzieci. W końcu papież zalecił, aby w czerwcu poświęconemu Najświętszemu Sercu Jezusowemu odprawiono modły do tego, który jest ucieczką i pociechą we wszystkich trwogach i strapieniach.

Wielkie wrażenie w Rzymie.

Rzym, 3. 6. (Wiad. wł.) Wielkie przemówienie papieża stanowi niewątpliwie jedno z najdonioślejszych wydarzeń politycznych ostatnich miesięcy. Prasa watykańska i rzymska nie zamieściła jeszcze żadnych komentarzy do mowy Ojca św., która jednak jest przedmiotem najwyższego zainteresowania sfer dyplomatycznych i politycznych.

W kołach watykańskich zwracają uwagę, że mowa papieża potwierdza po raz pierwszy informacje o pokojowej działalności Stolicy Apostołskiej, rozpoczynającej się z początkiem maja br., gdy sytuacja polityczna była szczególnie krytyczna. (r)

Mołotow rozmawia z ambasadorami.

Londyn, 3. 6. (PAT) Agencja Reutera donosząc o zaproszeniu przez komisarza Mołotowa ambasadorów Francji i W. Brytanii, przypuszcza, że komisarz Mołotow doręczył ambasadorom odpowiedź rządu sowieckiego na ostatnie propozycje anglo-francuskie.

Moskwa, 3. 6. (PAT) Wczoraj w godzinach popołudniowych komisarz Mołotow przyjął ambasadorów angielskiego i francuskiego na dłuższej konferencji.

Układ francusko-turecki.

Stambuł, 3. 6. (PAT) Prasa turecka donosi, że zawarcie układu francusko-tureckiego, wzorowanego na układzie angielsko-tureckim, nastąpi w dniach najbliższych. Jednocześnie zostanie uregulowana ostatecznie kwestia przyłączenia do Turcji Hataju (Sandżaku, Aleksandretty).

Ambasador sowiecki na Zamku.

Dnia 2 czerwca 1939 r. w godzinach południowych nowomianowany ambasador sowiecki w Warszawie p. Mikołaj Szaronow złożył Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej w czasie uroczystej audiencji na Zamku w Warszawie, swe listy uwierzytelniające. Zdjęcie — po złożeniu przez ambasadora Szaronowa listów uwierzytelniających: obok Pana Prezydenta R. P. stoi po lewej stronie ambasador Szaronow i min. Beck, zaś po stronie prawej p. premier gen. Sławoj Składkowski oraz ministrowie, Roman, Ulrych, Kościakowski.

Przeszkody.

(Ciąg dalszy).

w Koronowie i innych miastach Wielkopolski i Pomorza.

Wreszcie ostatni „wyczyn” prasy ozonowej w sprawie Witosza. Obrzydliwy atak na tego przywódcę ludowców wywołał wśród najszerszych warstw myślącego społeczeństwa jak najgorsze wrażenie. Tym więcej, że oparty był na *falszywych* przesłankach.

Dając artykułowi niniejszemu nagłówek „Przeszkody” mieliśmy właśnie na myśli powyższe momenty, które naprawdę stanowią przeszkody ku prawdziwemu zjednoczeniu. Bo przypuszczamy, że nikt nie marzy o tym, aby od razu wszyscy byli jednej myśli wobec wszystkich zagadnień, ale nie wolno robić niczego, co by osłabiło mogło wspaniałą, solidarną postawę całego narodu wobec grozy niebezpieczeństwa zewnętrznego.

Szermuje jeszcze prasa ozonowa argumentem, że opozycja pragnie *parcelacji władzy*. Argument to bardzo naciągany i odpowiada nastawieniu duchowemu właściciela większego obszaru ziemskiego, któremu reforma rolna odbiera część ziemi. Władza, która odpowiada nastrojom choćby większości narodu nie potrzebuje mieć obawy, aby ktokolwiek chciał jej uszczknąć. Kto się troszczy o to, aby rządy były w zgodzie z narodem, ten wcale nie zasługuje na potępienie, ale raczej powinien być z należytym respektem wysłuchany. Może to nie jest przewidziane w „naszym własnym ustroju” (według „Gazety Polskiej”), ale ma to w każdym razie swój głęboki sens. Tak widocznie też rozumował śp. pułk. Sławek, gdy po śmierci Marszałka Piłsudskiego wołał: „odtąd prawo ma nami rządzić”. A my dodamy: i sprawiedliwość, która powinna być treścią i podstawą każdego prawa.

Wołanie nasze idzie w tym kierunku, aby właściwe czynniki przyczyniły się do usunięcia wszelkich przeszkód, które osłabiają spójność i gotowość narodu do stawienia czoła wszelkim niebezpieczeństwom. Słusznie woła katowicki tygodnik „Zwrot”, aby przestał pokutować „duch orientacyjny” i aby przestały się plenić chwasty, utrudniające pracę ludziom, co z najczystszej intencji zawsze Polsce służyli i nadal służą jej pragną.

Demobilizacja w Hiszpanii.

Burgos, 3. 6. (PAT) Tutejsze koła miarodajne zapowiadają, że tempo demobilizacji, przeprowadzanej dotychczas rocznikami, będzie wydatnie zwiększone. W najbliższym czasie wydany będzie dekret zmniejszający liczbę korpusów, oraz przeprowadzający reorganizację najwyższego dowództwa, na którego czele pozostanie jednak nadal gen. Franco.

Po przeprowadzeniu demobilizacji w szeregach pozostaną jedynie najmłodsze roczniki 1917, 8 i 9.

Masowe wysyłanie Czechów.

Wiedeń, 3. 6. (PAT) W związku z masowym wysyłaniem robotników czeskich z Czech i Moraw do Niemiec, umieszczono obecnie 700 robotników czeskich w barakach pod Linzem. Przeznaczeni oni są do prac nad rozbudową Linzu według planu kancelarza Hitlera.

Studenci będą żać.

Berlin, 3. 6. (PAT) Ze względu na brak robotników rolnych, studenci niemieccy mają w tym roku ponownie pełnić służbę na roli w dzielnicach wschodnich Rzeszy.

„Front pokoju” umacnia się.

Paryż, 3. 6. (PAT). Prasa francuska na marginesie rozmów dyplomatycznych zajmuje się w sposób szczególny sprawą kontaktów między sztabami wojskowymi państw wchodzących w skład t. zw. „frontu pokoju”. Dzienniki podają, iż rozmowy wojskowe angielsko-tureckie, jakie rozpocząć się mają w tych dniach w Londynie z racji przyjazdu do stolicy W. Brytanii szefa sztabu armii tureckiej gen. Kiazim Beja, zamieniają się właściwie w rozmowy wojskowe francusko-angielsko-tureckie.

Sprawa oddłużenia rolnictwa przedmiotem poważnych trosk Ozonowych.

(O własnego sprawozdawcy parlamentarnego).

Warszawa, 3. 6. (Wiad. wł.) Pełne posiedzenie sejmu zostało wyznaczone na dzień 6 bm. Porządek dzienny nie został jeszcze ogłoszony. Wiadomo jest jednak, że na tym posiedzeniu poruszona zostanie raz jeszcze doniosła

sprawa oddłużeniowa małej i średniej własności rolnej, która ma doniosłe znaczenie dla wsi. W czasie ostatnich wyborów do sejmu zapewniano wieś, że postulat ten zostanie wypełniony w formie obowiązującej ustawy. Tymczasem rząd z całą stanowczością odrzuca projekt generalnego oddłużenia. Większość Ozonowa ze swej strony nie chce robić rządowi trudności, nie szuka również zatargu, ale chciałaby wybrnąć z sytuacji wobec wyborców wiejskich. Szuka się więc jakiegoś sposobu wyjścia.

W ub. piątek w sejmie odbyła się wielka narada u marszałka sejmu prof. Makowskiego z udziałem: premiera Składkowskiego, wicepremiera Kwiatkowskiego, ministra rolnictwa Poniatowskiego, ministra sprawiedliwości Grabowskiego, oraz

kilku wiceministrów zainteresowanych ministerstw. Był również marszałek senatu p. Miedziński, wnioskodawcy Ozonowi i przedstawiciele sejmowej komisji rolnej. Konferencja trwała dość długo. Chodziło o znalezienie jakiegoś kompromisowego wyjścia. Z chwilą gdy to się stało, projekt oddłużeniowy wniesiony zostanie na plenum wtorkowego posiedzenia sejmu i zatwierdzone w trybie pospiesznym wobec bliższego już terminu zakończenia sesji sejmowej.

Projekt ustawy o stanie wojennym.

Sejmowa komisja prawnicza uchwaliła z małymi tylko zmianami projekt ustawy o stanie wojennym, przedłożony przez rząd. Omawiając ten projekt referent pos. Derzyński zaznaczył z naciskiem, iż ustawa ta **podkryta jest interesem obrony państwa**, potrzeba gotowości obronnej całego społeczeństwa i wzmoczenia dyscypliny społecznej.

Projekt tej ustawy wejdzie pod obrady wtorkowego plenum sejmowego. (r)

Komisarz Ligi Narodów wrócił do Gdańska.

Po dłuższej nieobecności wrócił do Gdańska a Wysoki Komisarz Ligi Narodów dla wojennego miasta Gdańska — Szwajcar prof. dr Burkhard. Na zdjęciu — prof. Burkhard po powrocie do Gdańska.

Wielkie manifestacje antyniemieckie w Pradze.

Londyn, 3. 6. Potwierdzają się obecnie wiadomości o wielkich demonstracjach, jakie miały miejsce w ciągu czwartku w Pradze.

Manifestacje te spowodowane zostały przez czeskich faszystów, którzy demonstrowali przeciwko obecnemu rządowi w protektoracie oraz przeciwko Niemcom. W wielu wypadkach doszło do starć.

Policja mieszana musiała wezwać pomocy Gestapo i Sa w Pradze, mimo to w licznych wypadkach tłumy demonstrantów zmusiły policję do cofnięcia się tak, że musiano zażądać jeszcze pomocy wojska. Dokonano licznych aresztowań. W czasie manifestacji tłumy wznosiły okrzyki przeciwko Niemcom.

Również z prowincji nadeszły wiadomości o podobnych rozruchach. Z wielkim wysiłkiem i z bronią w ręku z bagnietami na karabinach policja niemiecka i wojsko przywracały porządek. W kołach niemieckich w związku z tym wydano **bardzo ostre zarządzenia**.

Wydano zakaz wyrobu, sprzedaży i noszenia odznak czeskich o barwach narodowych z napisem „Za Ojczyznę”, „Czuwaj!” itp. Wydanie zakazu umotywowano **względnymi względami bezpieczeństwa publicznego**. Z tych też względów obwieszczenie mówi o zakazie wyrobu, sprzedaży i noszenia szpilek.

W Pradze ogłoszono miano **stan wyjątkowy**.

Traagedia Czecho-Słowacji.

W miejsce Czechów — Niemcy. Germanizacja zakładów Witkowiickich.

Bogumín, 3. 6. (PAT) Germanizacja Witkowiickich Zakładów Górniczych postępuje szybko naprzód. **Przeciętnie 80 robotników czeskich dziennie otrzymuje zwolnienie**, a na ich miejsce przyjmuje się Niemców.

Wczoraj w kawiarni „Feniks” w Morawskiej Ostrawie odbyło się zebranie zainicjowane przez przedsiębiorstwa „Bergbau A. G. und Salzgueter” na które inżynierowie i robotnicy czeszy w liczbie 90 otrzymali zaproszenie z podpisem wicedyrektora tych zakładów. Na zebraniu przewodniczył Niemiec inż. Riesner b. pracownik Witkowiickich Zakładów, który przed trzema miesiącami wyjechał do Rzeszy. Inż. Riesner agitował, aby inżynierowie i wykwalifikowani robotnicy narodowości czeskiej, zatrudnieni w Zakładach Witkowiickich, **decyzyjnie przenieśli się z Witkowie do Salzgueter**, gdzie buduje się wielkie zakłady przemysłowe, przy czym zachęcał obietnicami wyższych zarobków. Inżynierowie i robotnicy **nie przyjęli jednak oferty**, na skutek czego 40 z nich straciło natychmiast pracę. Po tej odmowie inż. Riesner zdenerwowany niepowodzeniem stracił panowanie nad sobą i począł z kolei grozić, oświadczając, że jest on przedstawicielem „Frontu Pracy” i z jego polecenia przybył z propozycjami do Morawskiej Ostrawy. W końcu uniesiony oświadczył, że inżynierowie i robotnicy czeszy **czy będą chcieli, czy nie, muszą jednak Witkowie opuścić**.

Dobrobyt przyszłych generacji.

Wiedeń, 3. 6. (PAT) Partia narodowo-socjalistyczna rozrzuciła w Wiedniu ulotki, zwracające się przeciwko wyrażaniu przez ludność niezadowolenia z powodu braku owoców lub innych artykułów spożywczych. Ulotka ta poucza ludność, że obecna konieczność tych wyrzeczeń podyktowana jest **chęcią zapewnienia dobrobytu przyszłej generacji i stworzenia z Rzeszy potęgi niezawisłej pod tym względem od obcych mocarstw**.

Ponad pół miliona złotych

już w 25 wielkich wygranych od 10 000 zł wzwyczaj wypłaciła swym klientom w 44 Loterii ziemniennie szczęśliwa Kolektura

„NADZIEJA”

LWÓW, Legionów 11 I WARSZAWA, Marszałkowska 117.

75.000 zł

50.000 zł na nr 90489	50.000 zł na nr 93032	50.000 zł na nr 151314
25.000 zł na nr 78482	25.000 zł na nr 105803	20.000 zł na nr 56055
20.000 zł na nr 56599	20.000 zł na nr 108569	20.000 zł na nr 130837
15.000 zł na nr 64935	15.000 zł na nr 81563	15.000 zł na nr 151320
	15.000 zł na nr 153757	(n-5027)
10.000 zł na nr 72298	10.000 zł na nr 76813	10.000 zł na nr 122498
10.000 zł na nr 76117	10.000 zł na nr 84328	10.000 zł na nr 123905
10.000 zł na nr 76141	10.000 zł na nr 104718	10.000 zł na nr 138723
	10.000 zł na nr 108875	10.000 zł na nr 155253

12 wygranych po 5.000 zł. 39 wygranych po 2.500 zł.
47 wygranych po 2.000 zł. 97 wygranych po 1.000 zł.

i wiele, wiele innych

Kupujcie szczęśliwe losy I-ej klasy!

Dr Funder - ofiarą obozu w Dachau.

Naczelny redaktor dziennika „Vaterland” z Lucerny otrzymał od przyjaciół austriackich z Jugosławii list, w którym powiedziano: „Dowiedziałem się właśnie drogą określną, że byliście naczelnymi redaktorami wiedeńskiej „Reichspost” zmarli”.

W osławionym obozie w Dachau dokonał zatem żywota umęczony terrorem reżimu nazistowskiego jeden z najsłynniejszych i najczynnějších katolickich dziennikarzy współczesnych śp. dr Fryderyk Funder, kierownik założonej w r. 1935 w Marsylii „Międzynarodowej Unii Dziennikarzy Katolickich” i członek tzw. „Stałej Komisji Międzynarodowej Wydawców Katolickich”.

Sp. dr Fryderyk Funder urodził się 1. 11. 1872 r. w Grazu, gdzie też studiował teologię i filozofię, by następnie w Wiedniu odbyć studia prawnicze i uzyskać stopień doktora praw. Od wczesnej młodości związał się ściśle z publicystyką katolicką, którą szczególnie rozwijał, gdy przystąpił do stronnictwa chrześcijańsko-społecznego i rozpoczął pracować w świeżo założonym organie tej partii, dzienniku „Reichspost”. Po wojnie reprezentował w polityce ideę samodzielną Austrii jako pośrednika między Rzeszą Niemiecką i państwami naddunajskimi, wskutek czego stał się bliskim współpracownikiem zarówno zamordowanego kanclerza Dolfussa, jak i więzionego dotychczas kanclerza Schuschnigga. Przede wszystkim jednak był katolikiem i pragnął największego rozwoju prasy katolickiej w całym świecie i współpracy wszystkich dziennikarzy katolickich. Dzięki tej myśli przewodniej należał do organizatorów Międzynarodowej Unii Dziennikarzy Katolickich. Za te zasługi w r. 1936 odznaczony został przez Piusa XI krzyżem komandorskim orderu „Piano”. Ta jego wybitna działalność katolicka stała się powodem, że po zajęciu Wiednia nowi władcy osadzili go w obozie w Dachau, gdzie żywota dokonał.

Wskazywano na niego jako „niebezpiecznego” i „nieprzydatnego” dla państwa. Część zaanektowana przez Niemcy stałaby się trzecim protektoratem, zaś część przypadająca Węgrom zostałaby po prostu zaanektowana.

Przygotowania są już, zdaniem korespondenta, w toku. Rozpoczęła się już akcja propagandowa w tym kierunku, szczególnie na Węgrzech i we Włoszech.

Niemcy chcą podzielić Słowację.

Londyn, 3. 6. (PAT.) Dyplomatyczny korespondent „Daily Herald” ujawnia sensacyjną wiadomość o planach Hitlera co do podziału Słowaczyny.

Hitler planował ma obecnie ogłoszenie Słowaczyny za niezdolną do niepodległej egzystencji, zarówno z powodów politycznych, jak i ekonomicznych i w konsekwencji podzielenie jej między Niemcy i Węgry.

Część zaanektowana przez Niemcy stałaby się trzecim protektoratem, zaś część przypadająca Węgrom zostałaby po prostu zaanektowana.

Przygotowania są już, zdaniem korespondenta, w toku. Rozpoczęła się już akcja propagandowa w tym kierunku, szczególnie na Węgrzech i we Włoszech.

W czasie, gdy dokonana się samorzutna, powszechna mobilizacja całego narodu przeciw wrogowi zewnętrznemu — ze szczególną czujnością odnieść się trzeba do wrogów wewnętrznych we wszystkich ich odmianach. Dzisiaj — kiedy toczy się wojna nerwów, w której wygrana spokojniejszy i odporniejszy — wróg wewnętrzny jest może jeszcze szkodliwszy od zewnętrznego. Dlatego trzeba z całą bezwzględnością tępić wszelkie komórki rozkładu, wycinać wszystko, co osłabia wolę zwycięstwa i wytrwania.

Nie wystarczy walczyć z obcymi agenturami, z jawnymi szpiegami. Czujność trzeba zwrócić przeciw zakonspirowanym źródłom zła.

Taką pokrywką dla roboty na korzyść wrogów jest — sekciarstwo. Stowarzyszenie „Badaczy Pisma św.”, które, zachowując charakter sekty religijnej, szerzyło akcję wywrotową i demoralizującą — zostało rozwiązane na mocy decyzji Urzędu Wojen. w Łodzi. W czasie śledztwa ustalono, że sekta Badaczy Pisma św. porozumiewała się ze swą centralą zagraniczną za pośrednictwem szwajcara, w tajnych instrukcjach zabraniała swym członkom wstępowania do stowarzyszeń polskich o charakterze militarystycznym z wyjątkiem LOPP i to jedynie w tym wypadku, gdyby chodziło o obronę członka sekty. Ten przykład nakazuje zdwojoną czujność wobec wszystkich ruchów pseudoreligijnych i sekciarskich, które służą tylko na obronę szkodliwej akcji wywrotowej.

Drugi wróg wewnętrzny, zupełnie innego wprawdzie rodzaju, to — alkohol. Właśnie Katolicka Agencja Prasowa alarmuje opinię polską zastraszającym zjawiskiem wzrostu zżyczenia, wywołanego nadużywaniem alkoholu. W Warszawie w uroczystość Zielonych Świąt pogotowie ratunkowe udzieliło swej pomocy z górą w 200 wypadkach, z których 99 procent nastąpiło w związku z nadużyciem napojów alkoholowych. Nie są to oczywiście wszystkie wypadki spowodowane pod wpływem zamroczenia alkoholowego, gdyż poszkodowani w wielu razach zwracali się o pomoc do lekarzy prywatnych.

Objawy coraz większego nadużywania alkoholu zdarzają się nie tylko w stolicy. W całej Polsce od kilku lat jesteśmy świadkami rozwielenionego pijaństwa a w związku z tym zwiększenia się statystyki bójek, morderstw, nieszczęśliwych wypadków. Nie okupi się tu zwiększonymi dochodami Państwowego Monopolu Spirytusowego tych wielkich strat i krzywd moralnych i fizycznych, na jakie narażona staje się dziś Polska a zwłaszcza nasze młode pokolenie. Niestety, akcja duchowieństwa, lekarzy i społeczników, którzy widzą tę wielką plagę, pijaństwa i usiłują jej zapobiec, nie ukroci tej klęski bez współdziałania czynników państwowych.

Sprawa ta powinna znaleźć się na porządku dziennym tych zagadnień, którymi winny się zająć i władze państwowe i opinia społeczna. Polska musi stać się krajem trzeźwym.

Humor polityczny.

MÓWI SIĘ O WOJNIE CELNEJ.
W skuteczność celnych wojen
Nie bardzo wierzę —
Lepiej, jak będą celni
Nasi żołnierze!

FIASKO VON PAPENA.
Von Papen nie zdziałał wiele
I tak ma Anglia wjazd przez Dardanele.
Teraz mu może rzec premier angielski —
Ty pośle dardanele!

BIEDNI CZESI.
Na tym protektoracie
Czesi wyszli fatalnie,
Bo Niemcy ich traktują
zbyt — protekcyjnie!

ZAGADKA DLA DZIECI.
Jeden Niemiec,
to szturmowiec.
A dwóch Niemców?
No... no... powiedz!
A dwóch Niemców
(„protektorów”) —
to dwóch, dziecię,
głodomorów!...
(„Wróble na dachu”).

Na widowni politycznej.

Pokój anglo-saski.

Zastanówmy się nad położeniem: dwa narody w Europie uległy lekkie obłąkaniu, powierając swój byt i niebyt w ręce jednej partii, prowadzonej przez jednego człowieka. Ilu jest faszystów i „nazich” razem z przekonania? Jeśli ich liczbę ustalimy na jakieś 2 — 3 miliony ludzi, dopuścimy się wielkiej przesady. Musimy przy tym pamiętać, że przynajmniej trzy czwarte tych faszystów i „nazich” to młodzież, która naprawdę nie wie, co czyni i bezkrytycznie słucha poleceń swych wodzów, nie zdając sobie sprawy z pobudek, jakie nimi kierują. Otóż ponieważ tym trzem milionom chce się wojny, około miliarda, jeśli nie więcej ludzi pośrednio lub bezpośrednio ma zostać zawiązanym w potworne zmagania wszechświata.

W gruncie rzeczy wojna przyszła wydać się straszliwym nieporozumieniem. Nikt jej nie chce, ale grozi ona ciągle tylko dlatego, że przeciwnicy nie mają dość energii do powiedzenia tak potężnego nie, aby dyktatorom ich plany wyleciały z omalanych ze strachu rak. Kto mógłby takie nie powiedzieć? Anglia w każdej kombinacji europejskiej, gdzie tu zawsze będą grały pewną rolę względy uboczne, choć zysku, wzajemna zawiść, różne zadawione spory, niedowiedzania itd. sama rady nie da. Takim potężnym superarbitrem, zdolnym do narzucenia światu pokoju mogą być tylko Angli-Sasi, tj. Anglia razem ze Stanami Zjednoczonymi.

Co to jest Anglia i Stany Zjednoczone. To jest 200 milionów białych plus prawie 500 milionów kolorowych. To są wszystkie surowce świata wraz z monopolem na wielką ich ilość. To jest największy przemysł i flota, przewyższająca przy współdziałaniu Francji 5-krotnie połączone siły Niemiec i Włoch. To jest jakieś pięć szóstych wszytkiego złota znajdującego się na świecie.

To jest w razie mobilizacji armia 20 milionów białych i 50 milionów kolorowych. To jest największa produkcja samolotów i tanków, z którą nikt się nie może równać. Czy nie jest dość tych „to jest”? Czy nie jest jasne, że większej potęgi w dziejach świata nie było?

Ale w Stanach Zjednoczonych wybija się na pierwsze miejsce egoizm bardzo ciasno pojęty. „Ameryka dla Amerykanów” plus ustawa o neutralności — oto dwa filary amerykańskiej świątyni pokoju — pokoju zółwia w skorupie, który nie chce wiedzieć nic o świecie, byle mu było wygodnie. Ale to się zaczyna kończyć. Amerykanie poczynają rozumieć, że w takim świecie, który będzie musiał zwalczać dążenia do „Lebensraumów” wogóle żyć się na osobność nie da i że całkowita izolacja jest kompletną mrzonką. Dochodzą więc powoli do przekonania, że trzeba znieść śmieszna ustawę o neutralności, trzeba poprzeć wielką starą siostrę Anglię, trzeba narzucić Europie pokój anglosaski tym bardziej, że sił starczy do wymuszenia go na drodze czysto pokojowej.

Nie można sobie wyobrazić, aby te dążenia były już szeroko rozumiane. Amerykanie nie grzeszą znajomością polityki. Niemniej jednak przywódcy myślą za tłum i wskazują drogi postępowania. Roosevelt i jego minister spraw zagranicznych Hull wywierają już teraz nacisk na kongres w kierunku uchwalenia zbyt daleko idących postanowień ustawy o neutralności. Państwa wojujące (myśli się tu o Anglii i Francji rzecz naturalna) będą mogły za gotówkę nabywać broń i amunicję. Ale później udzieli im się kredyty. Jeszcze później wysłę się korpus ekspedycyjny.

Sytuacja Stanów Zjednoczonych jest podobna do tej, w jakiej znajdowała się Anglia w roku 1914. Jest rzeczą bezsporną, że gdyby wówczas lord Grey we właściwym

czasie ostrzegł Niemcy o niezłomnej woli poparcia Francji, wojna byłaby nie wybuchła.

Obecnie, gdyby Stany Zjednoczone otwarcie porzuciły zasadę neutralności i ostrzegły państwa osi, że potężne siły sta-

ZDROWE — WYKWINTNE — TANIE
jest palenie w zwijkach
MOKKA
PREMIOWA KASZETKA BLASZANA ZA 35 GROSZY
po zakupieniu 30 pudełek gilz MOKKA po 150 sztuk.

wią do dyspozycji frontu wolności i przeciwstawienia się faszystowskiej napaści, byłyby zbędne długie rozmowy z Rosją i wszelka obawa przed wojną rozwiązały się jak mgła.

Do takiej decyzji Stanów jest chwilowo bardzo daleko, ale czas pracuje na niekorzyść państw osi. Miejmy nadzieję, że Hitler z Mussolinim, dokonując wiele politycznych cudów, sprawią na ostatku i ten, że Amerykanie połączą swe siły z Anglią i powiedzą mocarstwom: Nie pozwolimy na wybuch wojny!

Król Jerzy VI bawi obecnie w Kanadzie. Niedługo będzie gościem Stanów Zjednoczonych. Misja jego ma olbrzymie znaczenie i kto wie, czy nie nabierze charakteru prawdziwie dziejowego punktu zwrotnego. Jest to przecież pierw. król ang. który znalazł się na ziemi Waszyngtona. Front anglo-saski montuje się. Na tej bazie może wyrósć pokój anglo-saski jeszcze bardziej trwały niż pokój rzymski, który przetrwał niegdyś trzysta lat.

Partia szachów się kończy.

— No, szach!.. I zaraz będzie mat...

Linia Zygryda.

Niezwykła linia Zygryda okazała się bardzo łatwą do pokonania. Niewielki przybór Renu zalał kazamaty. Centrala sabotażu, działająca aż z Berlina sprawić miała, że beton źle mieszany i niedostatecznie w czasie schnięcia polewany wodą, jest słaby. Podstawy ciężkich dział uginają się. Całość jest od A do Z prawdziwym stu procentowym niemieckim ersatzem. Okazało się, że Niemcy „nadludzie” cudów robić nie potrafią. Chcieli w ciągu roku wykonać potężniejszą linię obrony od Francuzów, którzy na swą linię Maginota zużyli 8 lat czasu i całość okazała się bezwartościową. Taki błąd, aby wybudować forty poniżej zwierciadła niewielkiego przyboru rzeki, mógłby być uzasadniony chyba wtedy, gdyby forty niemieckie budowali nie inżynierowie, ale partacze nie umiejący obliczyć takiej blachostki.

Nauczeni doświadczeniem Niemcy mogą teraz wybudować nową linię, odsuwając ją od zbyt bliskiego sąsiedztwa z rzeką. Do poprawienia mają odcinek 90 kilometrów. Ale to zabierze im pewną ilość czasu. Prasa francuska twierdzi, że musi to być minimum 10 miesięcy. Naszym zdaniem wystarczy tylko pięćmiesięczna zwłoka, by nadeszła zima i aby Niemcy musieli swe ambitne plany przelożyć na rok następny.

Tymczasem Niemcy czasu nie mają. Ich gospodarka społeczna robi coraz bardziej bokami. Wszystko się zużywa w szalonym wyścigu zbrojeniowym i żadne nowe wartości na miejsce zużytych nie powstają, ponieważ brak jest surowców i rąk do pracy. Ileż to ich będzie trzeba zużyć, aby wyrównać choćby straty z tytułu powodzi nad Renem?

Gdy Niemcy mają takie kłopoty z linią Zygryda, Anglia mimo olbrzymich dokonań jest raczej u początku swego wysiłku. Oddechu starczy jej na wiele lat. Nim Anglicy odczują ciężar swych zbrojeń, Niemcy będą musieli wyrzec się nie tylko masła na armaty, ale i chleba. Oto powód, dlaczego sytuację zaczyna się oceniać coraz bardziej optymistycznie. Niemcy przekroczyli w dniu 15 marca szczytowy punkt powodzenia i obecnie zaczynają coraz bardziej odstawać do tyłu w wyścigu o wielkość i panowanie nad Europą. Mocna i spokojna podstawa Polski przyczynia się również waleń do takiego rezultatu.

St. Strąbski.

Czy lotnictwo niemieckie jest naprawdę groźne?

Stan faktyczny przeczy propagandzie.

Według danych, pochodzących ze źródeł niemieckich pism, Niemcy mają rozporządzać 6.000 samolotów bojowych. W rzeczywistości można obliczyć ich siły najwyżej na 4.500, gdyż owe półtora tysiąca — to samoloty ćwiczebne oraz pozostałości dawnego sprzętu. Biorąc jednak nawet 6 tys. jako faktyczny stan lotnictwa niemieckiego, aby mogły one istnieć jako pogotowie bojowe, muszą mieć zabezpieczoną produkcję uzupełniającą straty. Normy zniszczenia samolotu bojowego normalnie w okresie wojny (bez strącenia go, tylko samym zużyciem maszyny) wynoszą 6—8 tygodni. Należy jednak wziąć pod uwagę, że samoloty niemieckie są budowane z gorzej niż nasze oraz innych państw materiałów surowcowych.

Jest rzeczą stwierdzoną, że w czasie „Anschlusu Austrii” straty dwóch dywizyj pancernych wyniosły 25—40 proc. (podwozia, silniki). Oleje niemieckie są „ersacowe” o znacznie mniejszej smarowności. Należy dalej wziąć pod uwagę, że do strat normalnego zużycia dochodzą straty bojowe (strącenia), wynoszące według doświadczeń hiszpańskich i Dalekiego Wschodu do 50 proc. stanu bojowego na

jeden miesiąc. Czyli produkcja w czasie wojny musiałaby zabezpieczyć Niemcom 3 tys. nowych samolotów miesięcznie i 4 tys. motorów. Według mocno już przesadzonych danych niemieckich, produkcja samolotów w Niemczech wynosi 1.000 miesięcznie, przy 60 proc. maksymalnej wydajności przemysłu. Na wypadek wojny wydajność nie przekroczy 2.000 miesięcznie.

Według zdania gen. Nissel (Francja) utrzymanie eskadry o 18 samolotach wymaga posiadania 6 samolotów bieżącej rezerwy na pokrycie strat w okresie koncentracji i mobilizacji. Dalsze 6 samolotów potrzeba na rezerwy i rzutu na pokrycie bieżących strat bojowych. Następnie dalsze 6 samolotów musi stać w głębi kraju dla szkolenia personelu latającego dla tejże eskadry. Słowem 18 samolotów ruszających w bój musi mieć 18 samolotów rezerwowych. A zatem produkcja w czasie wojny musi być 100 za 100. To znaczy, że pogotowie wojenne Niemiec z owymi nawet 6 tys. samolotów bojowych istnieć będzie bardzo krótko. Stąd jest tak ważną produkcja samolotów w ruchu oraz zdolność wypełniania luk.

POKOJE
czyste, wygodne i tanie z wodą bieżącą, zimną i ciepłą poleca n368
Hotel Royal
w Warszawie, ulica Chmielna 31.
(blisko Dworca Głównego).
Kawiarnia Bezpłatny garaż.

Kilkaset Litwinów będzie się leczyło w polskich uzdrowiskach. W b. sezonie letn. zapowiada się rekordowy ruch gości w uzdrowiskach krajowych. Fakt ten przypisac należy wydarzeniom międzynarodowym. W większości uzdrowisk pensjonaty i hotele mają już zamówienia na cały miesiąc czerwiec i lipiec. Po raz pierwszy przybędą do polskich uzdrowisk goście z Litwy w liczbie kilkuset.

Patriotyczny czyn rolnika i wyjątkowa nagroda. W okresie subskrypcji POP, rolnik Piotr Ostrowski z Haczowa (pow. brzo-zowski) w ziemi przemyskiej, reemigrant po dwudziestu latach pracy w kopalni węgla w stanie Ohio w USA, subskrybował pożyczkę w wysokości połowy całego swego majątku wynoszącej 20.000 zł. Za tę ofiarność ponad miarę obywatelskiego obowiązku, Piotr Ostrowski został odznaczony jako pierwszy rolnik Złotym Krzyżem Zasługi.

Jady wytwarzające się w jelltach, usuwa pewnie i szybko szkłanka naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa, którą należy zażywać codziennie rano.

Wspaniały dar dla warszawskiego zwierzyńca. Warszawski Zoo otrzymał po raz pierwszy dar na miarę prezentów, otrzymywanych przez stołeczne ogrody zagraniczne. Z ordynacji Dawidgródzkiej przybyło 5 maleńkich łosie. O ile zagraniczne ogrody zoologiczne szczytą się darami osób prywatnych w postaci słońca, hipopotama, czy goryla — to są to w każdym razie obiekty, które można uzyskać za pewną sumę w gotówce. Łosie zaś nie znajdują się w handlu zwierzęcym. Jest więc to dar właściwie bezcenny.

Stan zbiórki na FOM. Stan zbiórki na Fundusz Obrony Morskiej na dzień 30 maja wyraża się kwotą 12.348.846,10.

Kobieta dorożkarz. W czasie ostatniego przeglądu dorożek konnych w Warszawie wydział ruchu kołowego stwierdził, iż wśród zarejestrowanych dorożkarzy figuruje 1 kobieta. Liczy ona 60 lat i uprawia ten zawód od przeszło dwudziestu lat.

Ku czci poległych bohaterów. W Rybczanach (pow. postawski) odbyła się uroczystość odsłonięcia i poświęcenia pomnika ku czci żołnierzy pułku strzelców bytomskich, poległych w bitwie dnia 2 czerwca 1920 roku. Pomnik ten został wzniesiony kosztem ludności wsi Kurty, Możejki i Rybczany.

Miasteczko bez żydowskich handlarzy w pow. baranowickim. Miasteczko Swojatyce w pow. baranowickim nie ma ani jednego sklepiku żydowskiego. Dwie zamieszkałe tam rodziny żydowskie nie zajmują się handlem. Wśród ludności chrześcijańskiej kwitnie od dawna rzemiosło zwłaszcza w branży budowlanej.

Tramwaj rozbił kondukt pogrzebowy. Przy ul. Brzezińskiej w Łodzi tramwaj najeżdżał na kondukt pogrzebowy. Cztery osoby z konduktu odniosły cięższe obrażenia, jedna zaś, mianowicie 24-letni Jan Trzeciński został przez tramwaj dosłownie zmiażdżony.

MARY RICHMOND.

Miłość i Podejrzenie

Przekład autoryzowany z angielskiego W. M.

47)

(Ciąg dalszy)

Skoczyła do stolika, na którym miała swą toaletkę, drżącymi palcami upudrowała nos, przeciągnęła czerwona pręgę poprzez usta, przyklepała włosy i popędziła po schodach, ku drzwiom wejściowym z taką szybkością, na jaką zdobyć się mogły jej drżące nogi! Atherton był już w hallu.

— Czemu, u diabła, nie przychodzisz, kiedy cię wołają? — zapytał zirytowanym głosem. — Ktoś tam czeka za drzwiami, otwórz-że!

Usłuchała, mdlejąc prawie na widok Williamsa. Wyglądał tak odmiennie w tym mundurze. Otworzyła już usta, żeby do niego przemówić, ale zanim to uczyniła, Hardinge wszedł do hallu. Williams podążył za nim.

— Pani Courtenay? — rzekł ostro Hardinge.

— Drogie panie, obawiam się, że nie będzie pan mógł się z nią zobaczyć! Nie wychodzi ze swego pokoju. O, nie jest to nic próżnego. Jakaś drobna dolegliwość. — Atherton machnął lekceważąco białą ręką.

— A jednak będę obstawał przy żądaniu zobaczenia się z nią natychmiast! — Jeżeli nie zechce zejść na dół, będę

14980

Najłżejszym prowiantem na wycieczki są

MAGGI^{ego} kostki bulionowe
i MAGGI^{ego} zupy w kostkach.

Walka z hałasem w warsztatach pracy.

W Cottbus w hali naprawy kotłów w tamtejszych warsztatach kolejowych panował stale hałas, przekraczający granicę szkodliwości, obliczaną przez higienistów dość wysoko, bo aż na 90, t. zw. fonów. Stwierdzono, że przeciętnie pracuje przy nitowaniu 10 młotów pneumatycznych, wytwarzających hałas o natężeniu, dochodzącym do 130 fonów. Od hałasu tego cierpieli robotnicy, zatrudnieni w liczbie 90 przy innych robotach w tej samej hali. Hałasu od nitowania usunąć się nie da, można go jednak ograniczyć w czasie. Po zbadaniu, że 20 młotów, kujących jednocześnie, wytwarza hałas nie wiele większy

niż 10 młotów, czas pracy ułożono, jak następuje: 2 1/2 godziny hałasu (nitowania), 15 minut przerwy w pracy, 2 1/2 godziny prac cichszych (okres ten podwyższono stopniowo do 3 1/2 godziny), 15 minut przerwy w pracy i znowu okres pracy w wielkim hałasie. Takie zorganizowanie pracy zmusiło do zatrudnienia nitowników przy innych robotach, a więc usunęło również monotonię i jednostronność wysiłku. Stan zdrowia robotników, spośród których wielu cierpiało na bezsenność, poprawił się znacznie.

Oczywiście, wydajność pracy utrzymała się w pełni.

Czciciele węża przeciwko Nuncjuszowi Apostolskiemu.

(KAP) Organ kilkunastu członków sekcji neopogańskiej na terenie Polski p. n. „Zadruga” wystąpił ostatnio przeciwko JE. ks. Nuncjuszowi Apostolskiemu, arcybiskupowi Cortesiemu. Okazją do wystąpienia pismem neopogańskiego przeciwko księdzu Nuncjuszowi stało się przemówienie jego na zebraniu w „Instytucie Wyższej Kultury Religijnej” dnia 23 kwietnia br., w którym ksiądz Nuncjusz powołując się na artykuł dziennika paryskiego „Le Temps” o ruchu pogańskim w Polsce oświadczył, że nie przywiązując znaczenia do akcji neopogan, należy uważać samo istnienie tego ruchu za obrazę dobrego imienia społeczeństwa polskiego.

Sama forma wystąpienia „Zadrugi” w artykule „Dyplomata obcego państwa w roli wychowawcy narodu polskiego” jest niepraktykowana w państwach kultural-

nych, narusza dobre obyczaje i godzi w powagę nie tylko osoby księdza Nuncjusza, ale i Stolicy Apostolskiej. Wskazuje na to już sam tytuł artykułu. Ksiądz Nuncjusz bowiem — jak powszechnie wiadomo — jest reprezentantem Stolicy Apostolskiej i Głowy Kościoła Kat. i w tym charakterze składał listy uwierzytelniające P. Prezyd Rzeczypospolitej Polskiej. Można tylko ubolewać, że napaść „Zadrugi” w ogóle mogła się ukazać w druku.

Co do meritum sprawy, to należy wyjaśnić, że w swym przemówieniu ksiądz Nuncjusz nie wymienił nawet „Zadrugi”. Ale ponieważ ta grupa neopogan w myśl przysłówiowych nożyc odezwała się, musimy stwierdzić, że zdaniem całej prasy polskiej odzwierciedlającej opinie społeczeństwa ruch neopogański w Polsce jest zjawiskiem kompromituującym.

Imieniny Ojca św. Piusa XII.

Warszawa. Dnia 2 bm. przypadły imieniny Ojca św. Piusa XII. W dniu tym myśli i uczucia wszystkich wiernych katolików skierowane były ku Osobie Namiestnika Chrystusowego na ziemi z życzeniami błogosławieństwa i pomocy Bożej w Jego

trudach dla dobra Kościoła powszechnego i całej ludzkości, zwłaszcza w Jego wysiłkach, zmierzających ku zabezpieczeniu pokoju, opartego o prawdę, sprawiedliwość i wolność.

Elżbieta pisała listy przy stole, koło okna. Wyglądałaby zupełnie dobrze, gdyby nie pewna bladeść i ciemne kręgi pod oczyma.

— Co tam, Mattie?

— Proszę pani, pan Hardinge jest tutaj i chce panią zobaczyć.

Usta Elżbiety zacisnęły się w wąską linię. Jakiż to uparty człowiek! Dlaczego nie chce przyjąć jej odmowy i nie daje jej spokoju? Czy nie dosyć jeszcze cierpiała?

— Powiedz panu Hardinge'owi, że jestem chora i nie mogę go zobaczyć.

— Tak, proszę pani, powiedziałam to już i pan Atherton powiedział to samo. Ale on mówi, że musi się z panią zobaczyć, i jeżeli pani nie zejdzie na dół, to on przyjdzie tutaj do pani.

Elżbieta poczerwieniała gwałtownie, i zbladła znowu.

W pierwszej chwili chciała dać mu należyta odprawę, ale dalsze słowa Mattie sprawiły, że zmieniła zamiar.

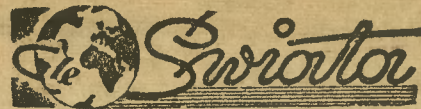
— Przyszedł razem z policjantem, proszę pani. To dziwne, prawda?

Elżbieta wstała.

— Dobrze, więc może lepiej będzie, gdy go przyjmę. Oczywiście nie mam zamiaru wpuszczać go tutaj. — Otworzyła szufladę w biurku, włożyła tam list, który pisała i drugi, już skończony. Potem wrzuciła klucz do chińskiej wazy na kominku. — Zapamiętaj, gdzie jest ten klucz, dobrze, Mattie? Ale nie mów nikomu!

— Dobrze, proszę pani.

Hardinge oczekiwał w hallu. Rozmawiał z Athertonem, który wydawał się jeszcze bardziej znudzony i anemiczny, niż zwykle. Elżbieta, wchodząc, ujrzała przede wszystkim stojącą w głębi postać w granatowym mundurze.

— **Widowiska pasyjne w wiedeńskich kościołach.** Za zgodą ordynariatu arcybiskupiego wiedeńskiego odbędą się w czerwcu br. w różnych kościołach wiedeńskich widowiska pasyjne, w których wystąpią świeccy katolicy.

— **Pięcioraczki kanadyjskie mają 25 lat życia.** Pięcioraczki Dionne ukończyły 5 lat. Rodzice pięcioraczek otrzymali 1.600 depesz i listów gratulacyjnych oraz wiele prezentów ze wszystkich części Kanady i Stanów Zjednoczonych.

— **Zakaz noszenia uniformów w USA.** Kongres Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej przyjął jednogłośnie ustawę, na mocy której zostało zabronione ukazywanie się publicznie w uniformach wzorowanych lub podobnych do uniformów, używanych w oddziałach wojskowych państw obcych.

— **Inni przyjęli po „szczypcie” żydów, a ile my?** Ze statystyki amerykańskiego departamentu spraw zagr. wynika, że w roku 1938 przyjęła Brazylia 950 emigrantów żydowskich z Niemiec, Argentyna 2.500, Boliwia 2.000, Kolumbia 500, Chile 600, Kuba 600 i Stany Zjednoczone 33.000.

— **Tajemniczy chirurg.** Podczas ekshumacji zwłok ofiar bandy trucielni ubezpieczonych w Filadelfii policja stwierdziła, że przed pochowaniem zamordowanych, nieznanymi sprawcy porobili przygotowania, mające utrudnić stwierdzenie otrucia. Badania wykazały, że wkrótce po śmierci ze zwłok usunięto organy wewnętrzne najważniejsze dla stwierdzenia faktu zatrucia.

— **Kolekcja znaczków pocztowych dla króla Wielkiej Brytanii.** Król Jerzy VI otrzymał od departamentu poczt w Kanadzie kompletną kolekcję marek wydanych od najdawniejszych czasów w Kanadzie. Wobec tego, że król, który odziedziczył po swym ojcu Jerzemu V jego słynną kolekcję, a sam jest filatelista — dar ten sprawił mu prawdziwą przyjemność.

— **Pogańska swastyka miast katolickiego krzyża.** W Salzburgu odbyła się uroczystość zajęcia przez władze partyjne tułtejszego pałacu arcybiskupiego. Pałac został oddany formacji S. S. Z okazji tej wygłosił mowę „gaulaiter” Rainer, który powiedział: „Przez przekazanie tego arcybiskupiego pałacu formacji S. S. — zniknie znowu część światowej potęgi kościoła, który tak często działał na szkodę narodu”. (Pan Rainer nigdy widocznie nie był dobrym katolikiem i nigdy zapewne nie byłby zdolny wnieść się na poziom prawdziwego katolicyzmu równającego się szczytowi patriotyzmowi. — Red.)

— **Kongres eucharystyczny obrządku wschodniego.** W Bejrucie rozpoczął się Kongres Eucharystyczny obrządków wschodnich. W Kongresie bierze udział około 150 tysięcy ludzi. Otwarcia Kongresu dokonał ks. kardynał Tisserand.

— **Rzesza „bada grunt” w Iranie.** W Stambule bawiła przejazdem misja niemiecka, która przez czas dłuższy badała w Iranie zagadnienie surowcowe i związane z tym możliwości importowe dla przemysłu niemieckiego.

— Pan chciał się ze mną widzieć, panie Hardinge? — Zatrzymała się przy ostatnim stopniu, a ręka jej pozostała na wygiętej balustradzie. Głos brzmiał lodowato.

— Tak. Muszę pomówić z panią. — Hardinge otworzył najbliższe drzwi, które wiodły do bawialni i zapraszał ją gestem, by weszła.

Elżbieta usłuchała.

— Panie Williams, pan zaczeka w hallu, ja zawołam, gdy będzie pan potrzebny.

— Słucham pana.

Hardinge zamknął drzwi za sobą.

— No więc — zapytała Elżbieta — przypuszczam, że pan ma dostateczne podstawy, aby pozwolić sobie na tak ubliżające zachowanie się. Jak pan śmie grozić nadchodzeniem mnie w moim pokoju?

— To nie była groźba! Uczyniłbym to! Posłuchaj mnie, Elżbieto. Dosyć mam błędzenia po omacku. Podałem ci pomocną rękę, kiedyśmy się widzieli ostatni raz. Ale nie przyjęłaś jej. Wczoraj znowu dałem ci możliwość naprawienia błędu. Ale odesłałaś mi kartkę, podarła. Czy nie uważasz, że zachowujesz się, jak bezmyślne dziecko?

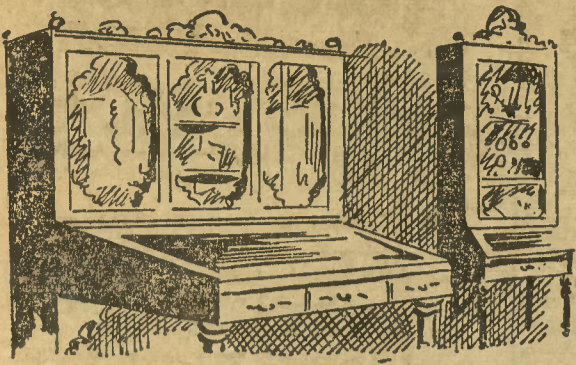
— Jeżeli tylko tyle ma mi pan do powiedzenia, to żałuję, że przyjechałam się schodząc na dół. — Zrobiła parę kroków ku drzwiom, ale Piotr chwycił ją za rękę.

— A jeżeli ci powiem jeszcze, że ten człowiek za drzwiami to jest wywiadowca policji, który przyniósł rozkaz aresztowania ciebie?

Roześmiała się.

— Próbuje mnie pan nastraszyć?

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Zabijajcie i kradnijcie

Co się w dzisiejszych czasach najbardziej nadaje do muzeum?

Budgoszcz, 4 czerwca.

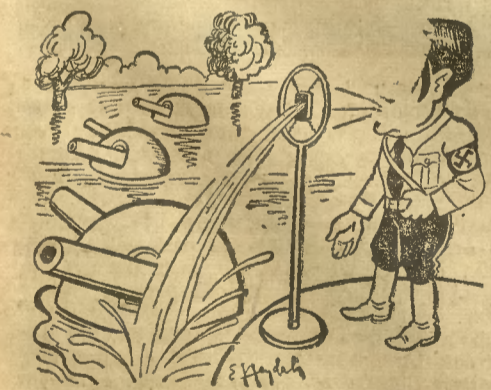
Zdaje się, że słusność mają ci, którzy się krzywią i narzekają na nudę. Dali bóg — ogórki, że tylko miserie z nich robić. Jeszcze parę dni, a trzeba będzie wyciągnąć z zapasów redakcyjnych pocziwego, nigdy nie zawodzącego dziennikarza, węża morską, albo też przejmującą historię o cielęciu, które się z dwiema głowami urodziło, a pomimo to nic więcej wymyśleć nie było zdolne niż przeciętny filar osi...

Nuda wieje po świecie jak przy brydżu, gdy gra się dwunastego z kolei robra, a trzech z czterech partnerów pojęcia o grze nie ma. Jeśli już mowa o kartach, to stwierdzamy od razu, że brydż — to jest jednak trudna gra, wymagająca prawdziwej kultury umysłowej. Nie wystarczy tupet i bezczelność, nie wystarczy tupanie butami na drewnianych podszwach, — tu trzeba myśleć! I dlatego widzimy ostatnio, jak Angliki biją zdecydowanie Niemców w rozstrzygających rozgrywkach. Bluff niemiecki skończył

się, gdy przyszło się spotkać z poważniejszym przeciwnikiem. W klipę grać, panowie z Berlina! Albo w inną, bezmyślną grę. Nawet nie — w orla i rzeszkę, bo wtedy na pewno orzeł będzie górą!

Już to Niemcom w niczym się nie wiedzie: ani w grze politycznej, w której raz po raz dostają w skórę, ani na... linii Zygryda. Ledwie sam pan kanclerz wrócił z objazdu, a już woda zalała fortyfikacje. Widać, że w czasie tej witytacji wygłoszonych zostało dużo mów, wypełnionych dokładnie tym płynnym żywiołem...

Świat zobaczył, co jest warte „Deutsche Wirtschaft“, Ren wrócił chwilowo do swego koryta, Niemcy teżby chętnie wrócili do koryta, tylko, że w tym korycie nic nie ma... I znów się nic nie dzieje, jako że wyrosliśmy z tych cielęcych lat, kiedy mowy, deklamacje i oświadczenia uważaliśmy za coś ważnego!

W takich przejściowych czasach różne myśli przychodzą człowiekowi do głowy. Mnie na przykład nawiedziła idea, że zgodziłoby się stworzyć jakieś muzeum czasów dzisiejszych. Na wieczną rzeczy pamiątkę. Bo dzisiejsi wielcy ludzie przemieniają wcześniej niż się może sami spodziewają, przemienia ich kruche, ersatzowe dzieła, a potomność nie będzie miała nawet zielonego pojęcia o tym, co to się w czwartym dziesiątku lat dwudziestego wieku za cuda działy na świecie...

Dlatego takie muzeum jest koniecznością. Oczywiście, jego budowy nie można

powierzyć ani Niemcom ani... Lidze Narodów. Bo Niemcy zbudowałyby takie święństwo, że rozleciałoby się razem z ich „imperium“, a Liga Narodów... Jak to Liga Narodów — byłoby jak z Abisynią — zanimby się namyśliła — jużbyśmy dawno o wszystkim zapomnieli.

Co jednak w takim muzeum powinno się znaleźć? Wybierzmy sobie parę ciekawszych eksponatów:

KOSMOS (model systemu słonecznego, ziemia, planety, gwiazdy) — jako niemiecki „Lebensraum“. Ten obszar życiowy jest zresztą dla Niemców równie nieosiągalny, jak ten — na ziemiach polskich.

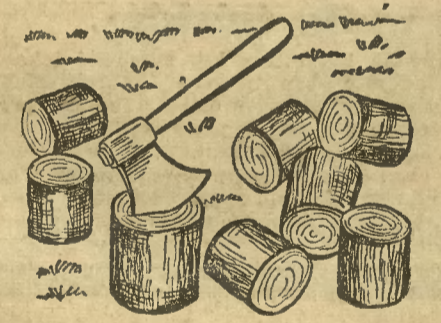
SŁOWO HONORU FÜHRERA — bardzo często łamane i dlatego trudne do rozpoznania.

OS RZYM — BERLIN — skrzypiała, skrzypiała, aż się rozleciała. W gablotce zajmuje więcej miejsca niż jest warta.

PARASOL CHAMBERLAINA — praktycznie niepotrzebny, bo na jego miejsce doskonale zaczyna służyć premierowi angielskiemu — karabin.

LIGA NARODÓW — dużo płaczu i zgrzytania zębami.

KŁOCKI DRZEWA I SIEKIERA — upominek nadesłany przez drwala z Doorn dla jego następcy.

MEDALE GOERINGA — trzeba zbudować osobny budynek, żeby je wszystkie pomieścić. Tylko człowiek tej tuszy mógł je nosić na sobie. I to — obwieszając się z wszystkich stron.

Uroczystości koronacyjne maharadzy Baroda.

Przed kilku dniami odbyły się uroczystości koronacyjne maharadzy Baroda. Na uroczystość tę przybyli książęta indyjscy wszystkich wielkich rodów. Koronacja wzbudziła zrozumiałe zainteresowanie nie tylko wśród plemion indyjskich, ale także wśród Europejczyków, którzy długo oczekiwali na zapowiedziane od kilku miesięcy uroczystości i czytali w dziennikach szczegółowo podawane projekty uświetnienia tej niezwykłej chwili oraz ustalone już punkty programu.

Wstąpieniu na tron owego władcy rzeczywiście towarzyszyły wspaniałe i barwne ceremonie, połączone z wielkim świętem ludowym i zabawami na wolnym powietrzu. Maharadza ukazał się w długiej szacie, po czym zasiadł na tronie w wielkiej sali. Kapłani buddyjscy zasiedli na srebrnych krzesłach i przez długi czas wnosili modły, mające nadać przyszłemu władcy moc dobrego, zdecydowanego i sprawiedliwego sprawowania rządów.

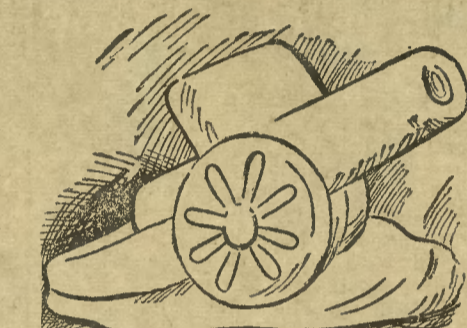
BOHATER XX WIEKU — posąg prezydenta Hachy z książką „Dobry wojak Szwejk“ w dłoni...

WIEPRZOWA NOGA — może być wystawiona, ale pod warunkiem, że nie będzie się wpuszczać do muzeum Niemców. Są tak wygłodzeni, że na pewno objęliby nad nią protektorat i zjedliby, a kości przerobili na namiastkę leguminy lub prochu strzelniczego...

NAFTA — kropelki do wachania dla państw osi.

KAJAK — którym p. kanclerz zwiedzał linię Zygryda.

ARMATA — oczywiście z masła, więc nie do użytku.

ANGIELSKA FLEGMA — która nie wszystkim wychodzi na zdrowie.

KORKOCIĄG — obrazujący kręcenie sowieckie z paktem przeciwniemieckim.

MASZYNA DO ROBIENIA SZTUCZNYCH GRZMOTÓW — której używali niektórzy dyktatorzy do straszenia świata.

MORSZYN ZDRÓJ

Tani sezon do 30-go czerwca
Informacje: Zarząd Zdroju, Orbis, Wagons Lits Cook, Biura „PAR“.

TRABKA, na której Niemcy zagrali do odwrotu po stanowczym wystąpieniu Polski.

Ilość eksponatów w tym nowym muzeum możnaby mnożyć niemal w nieskończoność. Każdy z wielkich tego świata mógłby coś ciekawego dorzucić.

My, Polacy, ofiarujemy kopie obrazów Matejki: „Bitwa pod Grunwaldem“ i „Hold Pruski“. Żeby przypomnieć komu trzeba — co trzeba.

No i pokażemy figę...

(hak)

dla
dziecka
na
STERYLIZOWANEJ
SMIETANCE
Branka
SŁODYCZE
SPECJALNE

Francja broni się przed szpiegami.

Od chwili, gdy między Francją, Anglią i Stanami Zjednoczonymi A. P. został zawarty układ w sprawie zwalczania szpiegów, władze francuskie wzmocniły niezwykle silną kontrolę w portach morskich i lotniczych. Doświadczeni oficerowie policji otrzymali albumy fotograficzne, w których są zdjęcia wszystkich podejrzanych osób. Każdy pasażer, podobny do osoby na zdjęciu, zostaje poddawany dokładnym badaniom i ma zostawić swój odcisk palca. Poza tym są specjaliści oficerowie-specjaliści dla sprawdzania prawdziwości paszportów. Agenci włoscy i niemieccy mają zwyczaj wsiadania na statki zamiast w portach własnych, w portach belgijskich, gdyż przez to stają się mniej podejrzani. Przeważnie mają oni świetnie sfalszowane paszporty, wydane rzekomo przez inne państwa, jednak istotnie znajduje się wielu obywateli państw neutralnych, którzy stoją na usługach obcego wywiadu.

Niemieckie władze wojskowe również przeprowadzają kampanię antyszpiegową, zakrojoną na niezwykle szeroką skalę, angażując nawet do swych celów radio, które nadaje co tydzień specjalne słuchowiska na tematy szpiegowskie. Pracownicy ministerstw, wielkich zakładów przemysłowych i instytucji muszą wysłuchiwać tych audycji zbiorowo.

DZIADA
POLIKARDA
Szpiegowanie

Tera mi dejcie kijaszek do dłoni! Tera me oko światami pogoni; tera na świąży postawcie mie niwie. Niech się nadziwie! Niech się nadziwie paradzie i pompie, w chłótyj sie słonko rozezmiane kapie i — jak pan premier — bierze kontrole wode, las, pole...

Tedy sie skarże, jasny kontrolerze, żeśmy maj mieli ino... na papierze. Zimmisko z wiatrem cłegiem chmury gnało; niebo płakało. Niebo płakało, płakał i ludzie: Powódź zalała, co posiali w trudzie. Zapisz na czerwiec w księgi rachunkowe braki majowe. Zapisz i rychło zrób saldo dodatnie, by wszystko było na czas akuratnie, bo wnetki sam Pan na ziemskim padole zrobi kontrole.

Dyć to już w czwartek pod chleba postać Pan Jezus będzie między ludzka bracia. Zielenia, kwieciami strójcie miasta, siota. Pochylcie czoła! Zegnijcie kolana! Kapłan w monstrancji niesie Ciało Pana i błogosławi lud wokół skupiony i przyszłe piony.

Chrońże je, Panie, otocz Swą opieką! Strzeż przed zalewem i przed zbytnią spieką! Nie dopuść, aby szkodniki zjadły dorobek cały!

A oto jeszcze jedna groza wisi: W kraju, dzie żyli rozbójniczy mnisz, snać sie podobne rozplenilo plemie, chciwe na ziemie.

Na naszą ziemie?! Na te polskie lany?! Wpierz kuźden łan krwią będzie farbowany, wpierz na nim legnie żołnierstwa kwiat mnogi, nim wtargną wrogi.

A ile wrogów — obok polskiej braci — ten bój zaciekły orężem wytraci?!...

Piętno napaści nie hańbi nam skroni! Nasz kraj sie broni; nasz lud broni roli i nie dopuści tu obcy swawoli, dzie nasz dobytka, chaty, lany zboża i chwała Boża.

O! Jakże byliśmy podli, mali, gdybyśmy wrogom na pastwe oddali wraz z ojców ziemią ojców groby, kości i ich świętości! A świętościami były im świątynie, dzie sie korzyli przed Panem w przewinie, dzie i my la dusz o ulge prosimy, żezi zgrzeszyemy.

O te świątynie, o Wiary ostoje toczyć będziemy z napaśnikiem boje, bo nam nicht gwałtem zakazać nie może cześć Ciebie, Boże.

Niech Boskie Ciało ołśni polskie stońce! Nieś Je, kapłanie! My Boga obrońce! Oto procesją gwarantujem szczerze z Bogiem przymierze.

Jak wygląda niemiecka gotowość?

W „Kur. War.“ znajdujemy artykuł, pochodzący spod pióra gen. Władysława Sikorskiego, jednego z najwybitniejszych polskich sztabowców i męża stanu — b. premiera, ministra spraw wojskowych i autora cennych dzieł z dziedziny wojskowej, tłumaczonych na kilka języków obcych. Artykuł ten bez zmian ponieź drukujemy. Red.

„Idea wspólnoty włosko-niemieckiej“ została według ostentacyjnych zapewnień Hitlera — umocniona. Jej wyrazem jest so-

szy liczbowo są imponujące. Niemiecki przemysł lotniczy dysponuje 51 fabrykami samolotów i 17 zakładami silników. Niemcy rozporządzają obecnie około 4.500 samolotami pierwszej linii, a w tym ponad 2000 bombowców. Cóż, kiedy brak im materiałów pędnych w ilościach nieodzownych dla obsługi równie potężnej floty powietrznej. Ich roczna produkcja w Niemczech dochodzi zaledwie do 1.200.000 ton. A w dobie wojny spożycie roczne tych materiałów doszłoby do jakichś 20 milionów ton!

W tej dziedzinie, podobnie jak i w innych przewaga koalicji nad państwami osi przeciwną jest wyraźna. Szczególnie z chwilą, w której alians wojskowy włosko-niemiecki przyspieszył jednoczenie się całego świata przeciw Niemcom, umożliwiając demokracjom zachodnim pomimo tylu zastrzeżeń natury zasadniczej, porozumienie z Rosją. Obecnie szanse zlokalizowania wojny, o co Niemcy zabiegali niezwykle wytrwale, zniknęły bezpowrotnie. A jak odległymi i nieuzasadnionymi wydają się dzisiaj rachuby Berlina na rozdzwiaki francusko-angielskie? Jak absurdalnymi jego nadzieje na przewrót we Francji: w ojczyźnie Foch'ów i Joffre'ów zwyciężyła

ostatecznie zdrowa racja stanu, wyłączająca zgodę Francuzów na danie wolnej ręki Niemcom na wschodzie. Powstaje zatem siła pokojowa, która rozstrzygnie o sprzecznościach wstrząsających przede wszystkim z winy Niemiec światem. Czy musi się to dokonać nieuchronnie przy pomocy oręża? Niestety, dzisiaj raczej tak, chociaż chociaż powstanie wielkiego bloku państw o charakterze pokojowym zmniejsza szanse nowej wojny. Ale i Hitler i Mussolini zabrnęli już zbyt daleko, aby ich odwrót był teraz możliwy bez nacisku zewnętrznego. Chyba, że otrzeźwiłaby ich pewność klęski, jaka im grozi niechcinnie w razie spróbowania wojny.

Gdyby do niej doszło w warunkach obecnych, nie trwałaby ona prawdopodobnie długo. Już pierwsze tygodnie przyniosłyby państwom osi bardzo poważne rozczarowania. A że braki surowcowe i słabość finansowa nie pozwalałyby tym państwom na przedłużanie konfliktu, więc też upragniona przez nie wojna błyskawiczna oraz krótką mogłaby się istotnie zrealizować, ale z odwrotnym od przewidywań niemieckich skutkiem.

Władysław Sikorski.

3 TYGODNIE NAD MORZEM CZARNYM n-4998
NA PLAŻY CARMEN-SILVA zwiedzanie BUKARESZTU i KONSTANTYNOPOLA 2/VII — 23/VII
ZŁ 199.—
WAGONS-LITS//COOK
Warszawa, Krak. Przedm. 42 i oddziały.

już wojskowy Włoch z Trzecią Rzeszą. Związek ten, pojmovany dość jednostronnie na rzecz przewagi Berlina, wskazuje wyraźnie gorączkowe przygotowywania państw osi do nowej wojny. Na tym też wyjątkowo polega jego sens i znaczenie właściwe.

Czyżby A. Hitler, objawszy osobiście naczelną dowództwo nad niemieckimi siłami zbrojnymi, sądził, że przez usunięcie niewygodnych sobie generałów skonsolidował je i że może wskutek tego przed do rozprawy nawet wówczas, gdyby konflikt zbrojny Niemcy z Polską o Gdańsk miał wywołać zawieruchę powszechną?

Stwierdzić nam zatem przyjdzie, że do takiego pojedynku Niemcy nie są jeszcze gotowe.

Zacznijmy od ich fortyfikacji na Zachodzie, które tak ostentacyjnie inspekcjonował kanclerz Trzeciej Rzeszy. Linie Zygryda porównuje się zbyt często i zbyt lekko z linią Maginota. Te ostatnią budowali Francuzi piętnaście lat, rozwijając nadal jej poszczególne odcinki z olbrzymim nakładem wiedzy, energii, pracy i pieniędzy. A Niemcy mieliby dokonać tego samego dzieła w niespełna dwa lata? Kierownik budowy tej linii arch. inż. Todt jest technikiem doskonałym. Dysponuje on wielką armią robotników. Braknie mu jednak surowców, pieniędzy, no i... czasu. O tempo wykańczania tych fortyfikacji toczyły się walki poważne w obozie hitlerowskim. Toż samo o ostateczne osiągnięcie pełnego pogotowia zbrojnego Niemiec. Ze swej strony podzielamy więc całkowicie zastrzeżenia tych fachowców, którzy przestrzegali i przestrzegają kanclerza Trzeciej Rzeszy przed zbyt pochopnym przecenianiem jej potencjału wojennego. W ich słusznym ujęciu linia Zygryda jest w porównaniu z linią Maginota tym, czym być może w warunkach, w jakich powstała. A więc poważnym zarzycem tej ostatniej, na który się składają samodzielne ośrodki oporu, związane dotychczas luźno w całość ogniowo zwartą i jednolitą. Propaganda partyjna podniosła ją do godności strefy obronnej, niemożliwej jakoby od sforsowania. Przeczy temu zalanie tej strefy przez wezbrane wody Renu, będąc poważnym ostrzeżeniem pod adresem ryzykantów Trzeciej Rzeszy.

Daleko silniejszymi fortyfikacjami rozporządzają Niemcy w Prusach Wschodnich. Ale i tam, a mianowicie od strony Litwy, granica ich stoi na ogół otworem. Na wschodnim natomiast pograniczu z Polską podejmują oni obecnie poważne prace fortyfikacyjne, mające im zapewnić swobodę ruchów operacyjnych. Atoli wysiłki te są jeszcze dalekie od ukończenia.

Toż samo ewolucja wewnętrzna niemieckich sił zbrojnych, które rozbudowano z rozmachem oraz pośpiechem odbijającym się zawsze niekorzystnie na organizacji wojska — jest w pełnym toku. Trzecia Rzesza utrzymuje ponad 1.200.000 ludzi pod bronią. Z tego na wojsko lądowe przypada niespełna milion, na formacje lotnicze około 200.000 a na flotę morską 50.000 ludzi. Tej potężnej masie ludzkiej brak na ogół oparcia w należycie wyszkolonych a dostatecznie licznych rezerwach. Obejmuje ona około 400.000 rekrutów, wcielonych zeszłego roku do szeregów. Uzbrojenie i zaopatrzenie tych oddziałów jest wciąż uzupełniane. Tak jest np. w formacjach piechoty, które otrzymały niedawno granatniki najmniejszego kalibru oraz ciężkie działa piechoty. Kawaleria ulega pełnej reorganizacji. Tzw. dywizje lekkie natomiast, polegające na daleko posuniętej motoryzacji, oddziałów, są w trakcie tworzenia. Wszystkim rodzajom broni brak oficerów, zarówno czynnych jak i rezerwowych. Wprawdzie mobilizacja zeszłoroczna podniosła znacznie wartość bojową tych wojsk, wiele atoli braków nie dało się z nich usunąć, gdyż są wadami organicznymi, lub też na ich uchylenie potrzeba dłuższego czasu.

Broń pancerna i lotnictwo Trzeciej Rze-

Człowiek o „stalowych płucach“ w Lourdes.

Wśród tysięcy chorych, przybyłych do Lourdes, by prosić o łaskę cudownego wyzdrowienia, znalazł się również głośny dzisiaj na całym świecie syn milionera amerykańskiego Fred Snite, nazwany człowiekiem o stalowych płucach.

Specjalna służba w radio fińskim.

Od maja rb. fińskie radio wprowadziło w swych rozgłoszeniach służbę S. O. S., będącą — jak wiadomo — międzynarodowym skrótem wołania o pomoc („Save our souls“ — ratujcie nasze dusze), by w szczególności w ważnych wypadkach, gdy nie można w inny sposób się porozumieć, oddać radio na usługi społeczeństwa. Przy pomocy sygnału S. O. S. można sprowadzić koniecznie

potrzebne lekarstwa lub zamówić lekarza, zawiadomić krewnych o śmierci członka rodziny, czy wreszcie ostrzec ludność przed grożącym jej niebezpieczeństwem.

Nadużył sygnału S. O. S. w wypadku jak np. ten, gdy pewna młoda dama chciała spotkać się z gentelmanem, którego poznała przypadkowo na jakiejś wystawie, drogą radiową, jest oczywiście wykluczone.

PORTRET.

(Nowela)

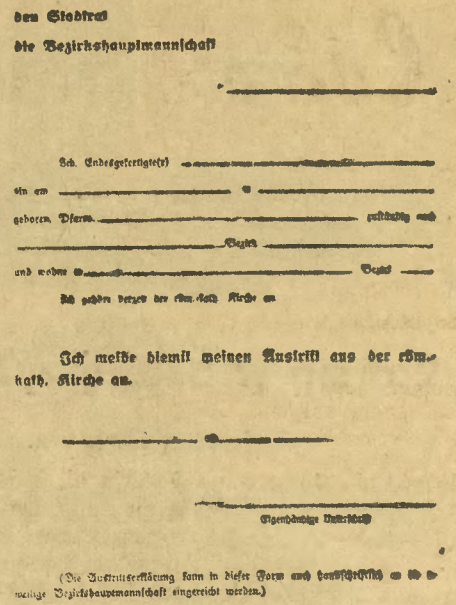
Łóżko jest dobrym miejscem dla daremnych rozmyślań i rozpamiętywania przeszłości. Zwłaszcza, gdy człowiek po długiej chorobie nie ma do czego wstawać ani się śpieszyć. Kiedy stary już jest, samotny i w nędzy. Kostro spostrzegł, że wybiega myślą ku przyszłości niemiłej bolesnej i beznadziejnej, niż lata upłynione. Zakasłał ciężko i sięgnął po szklankę z wodą. Musiał przytem oderwać głowę od poduszki i oto zmęczonym oczom narzucił się znowu widok izby ciemnej i brudnej, z rzadka zastawionej lichymi sprzętami i od dawna nie zamiatanej. Przeciwnie ściana świeciła tyśnią prostokąta, odbitego ostro od zady-mionych i kurzem zasutych tapet, jakby niedawno jeszcze wisiał tam spory obraz. Chory ujrzałszy tę plamę, coś sobie przypomniał, zastanawiał się chwilę, wreszcie westchnął i znowu opadł na poduszki.

W izbie panowała cisza, tylko deszcz za oknem szumiał monotonna. Szła głęboka jesień listopadowa, jak wtedy w ów wiecór pamiętny, kiedy Anna brała ślub. Czarne, oślizie pudła karet długim korowodem czekały przed drzwiami kościółka. Organy huczały wysoko na chórze, płomyki świec migotały od ołtarza. Zażębił się nawet wtedy, paltó miał wiatrem podszyte, a cierpienia moralne i noce bez snu nadwładły organizm. Anna wychodziła za mąż za bogatego kupca. Tak chcieli rodzice, tak na-

kazywał instynkt życiowy. Kostro nie miał nic prócz młodości i mógłby śmiało powiedzieć omnia mea mecum porto, gdyby znał łacinę i gdyby nie odziedziczony po rodzicach portret nieznanego, zdołający jego często zmieniane stacyjki. Anna nie stawiała wysokich wymagań, ale bała się życia i rozumiała je. Kostro wiedział, że najskromniejszy warsztat techniczny, zapewniający mu pracę i pozycję, zdecydowałby Annę na małżeństwo z nim, jednak za początkującego praktykanta nie miała odwagi. Wygrać wówczas, ba jakże inaczej potoczyłoby się jego życie. Dzieliłby wspólny los z kobietą bliską i drogą, jedyną, dla której znalazł w swej skąpej duszy gorące uczucie. Anna nie była szczęśliwa w małżeństwie, tęskniła za nim i wspominała go. Ehl! po cóż mary wywoływać.

Deszcz zaszumiał gęściej i począł uderzać w szybę, rzucały podmuchami wiatru. Jak wtedy, jak wówczas. Kostro podniósł się na lokciu i spojrzął w stronę okna. Spływały po nim gęste krople wody. Obok majaczył prostokąt na tapecie. Kostro uprzytomnił sobie, że portretu już nie ma i doznał uczucia ulgi. Śmiejąc się z kogo innego — mruknął — dosyć sztydzieś to mnie. Piękny mężczyzna o rysach surowych i złotych w uśmiechu, nieodstępny towarzyszył i współlokator wszystkich mansard, wzbudził jego nieufność i niechęć dopiero w

Smutny dokument.

Pewna czytelniczka „Dziennika Bydgoskiego“, która powróciła właśnie z Wiednia, przywiozła nam blankiet oświadczenia, które podsuwa się do podpisu każdemu, który chce objąć jakiś urząd w Austrii przyłączonej do Rzeszy.

Chodzi o wystąpienie z Kościoła rzymsko-katolickiego (po niemiecku na zamieszczonej tutaj odbitce brzmi ten ustęp jak następuje: „Ich melde hiernit meinen Austritt aus der röm. kath. Kirche an“).

Kto z Kościoła nie wystąpi, nie może liczyć na posadę w służbie państwowej.

Czego się to katolicka Austria doczekała!

Najbrudniejsze miasto na świecie.

Do niedawna tytuł ten miało miasto Pittsburg w Stanach Zjednoczonych. Ostatnio rekord pod tym względem pobito również amerykańskie Cleveland. Przyczyną zabrudzenia miast amerykańskich jest oczywiście nie brak zamyłowań higienicznych ze strony ich mieszkańców, ale ogromna liczba fabryk. Pobicie rekordu w kategorii najbrudniejszych miast świata przez Cleveland nie oznacza oczywiście, że Pittsburg jest czystszy, a świadczy jedynie, że w Cleveland jest jeszcze gorzej. Ilość sadz, która z wysokich kominów spada na miasto wynosi rocznie 50.000 ton, a szkody stąd wynikające oceniane są co najmniej na 10 milionów dolarów rocznie. Panie domu w Cleveland nie mają łatwego życia. Przynajmniej raz w tygodniu muszą zmieniać firanki przy oknach, bielizna stołowa i pościelowa zmieniana jest co najmniej 2 razy tygodniowo. Panie, wychodząc z domu zabierają do toczki zapasowe kołnierzyki, bowiem wśród opadów sadz żaden kołnierzyk biały nie wytrzyma dłużej aniżeli 2 godziny.

Ogłoszenie nie zmienione przez 57 lat

Historia reklamy ma też swoje unikum do zanotowania. W dniu 31 grudnia 1938 r. przestał wychodzić dziennik miejscowy w Brockton w stanie Massachusetts, założony 3 kwietnia 1891 r. Jedyną z osobliwości tego pisma było zamieszczane codziennie od pierwszego numeru pisma aż do ostatniego, zawsze na tym samym miejscu, w tym samym rozmiarze i tymi samymi czcionkami jednobrzmiące ogłoszenie pewnej firmy, która w ten sposób pobila rekord stałości reklamy.

dzień ślubu Anny. Gdy targany rozpaczą powrócił do siebie i wybierał między samobójstwem a życiem samotnym i bez celu, zrozumiał wymowę jego uśmiechu. Portret wydrwiwał cudzy los niezastudzony, biedę i nieodwołalność stającej się straty. Wykwintne oblicze maskowało gorzką kpinę, w oczach tańczył błyski diabelskiej uciechy. Chciał wówczas obraz zniszczyć, później sprzedać, nie znalazł przecie nabywców. Odtąd każde niepowodzenie, a było ich nieskończenie wiele, kierowało jego wzrok ku portretowi. Szukał w nim jakby potwierdzenia swoich nieszczęść i znajdował je zawsze.

W jakimś czasie z zamąpójściu Anny otrząsnął się z żalu, zgniół w sobie demona zazdrości i oddał się z zapamiętaniem pracy. Miał na oku pewien drobny wynalazek, odmienny szczegół w budowie automatycznego zatrasku. Przemyślał nad tym od dawna, teraz jednak jął się zaciekać w dochodzeniu sedna rzeczy, eksperymentował bez wytchnienia, aby wydrzeć wreszcie tajemnicę niezbędnego układu sprężyn, śrubek i trybów. Zamykał się w swej pracowni ubogiej na długie dnie, nieomal tygodnie. Jedynym świadkiem jego natchnionej roboty był nieznanemu, spoglądający ze ściany. Ale Kostro nie dbał o niego ani trochę. Kiedy zamek opatentował zdawało mu się, że stanie wreszcie na mocnych nogach. Dla eksploatacji potrzebna była niewielka suma, której wprawdzie nie miał, wierzył jednak w znalezienie kogoś, kto wynalazek sfinansuje, zapewniwszy mu uczciwy udział w zyskach. Stało się inaczej. Przyciśnięty nędzą sprzedał patent za grosze. Pieniądze wkrótce się rozszły, a nabywca rozpowszechnił zamek za granicą i zrobił

Listy z podróży.

Coś się psuje w królestwie duńskim.

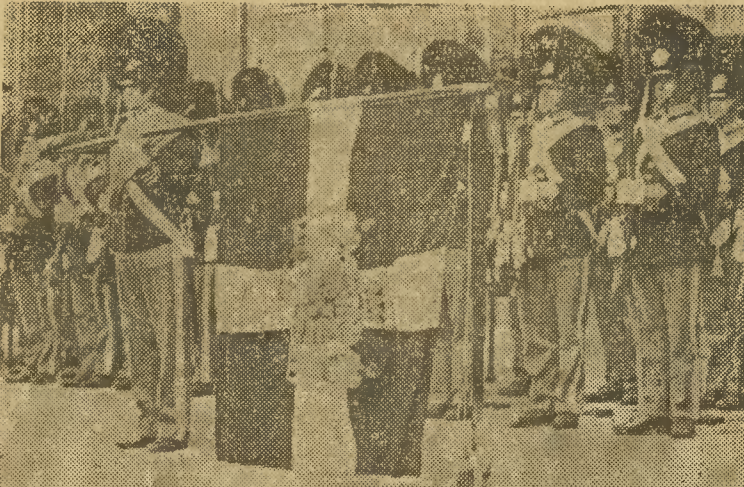
Napisał A. Nasielski.

Autor szeregu „listów z Ameryki”, które publikowaliśmy w ciągu miesiąca kwietnia i maja, w drodze powrotnej do kraju zatrzymał się w Kopenhadze i Gdańsku, skąd nadesłał nam poniższe, niesłychanie ciekawe i charakterystyczne relacje. — red.

Kopenhaga, w maju 1939

To nie jest to samo miasto, które oglądałem przed rokiem. Ludzie są jakoś smutniejsi, pomimo... paktu o nieagresji, zawartego z Niemcami. Czy to nie dziwne, że Polska, której Hitler „wypowiedział” pakt o nieagresji czuje się mocno i pewnie — a „szczęśliwa” Dania „zagwarantowana” jest taka niespokojna.

„Cudzoziemców mało”, jak wyznaje mi łamana Niemczyzna portier hotelu d'Angleterre. Oświadczam mu, że może do mnie mówić po angielsku... jeżeli mu przyjemnie. I wtedy twarz jego rozjaśnia się. Rozgadał się staruszek. Nikt tu — powiada — Niemców nie lubi. Ich polityka pozabawiła Kopenhagę znacznego procentu zarobków hotelowych. Oczywiście portier hotelu ma swój specyficzny punkt widzenia. Lecz mnie chodzi o coś więcej. Gdy wyjaśniam mu, że jestem Polakiem i że dwaj moi przyjaciele to również Polacy — choć amerykańscy — staruszek rozbuchował się zupełnie. „Dzielny naród, Polacy” — oświadczył z entuzjazmem „Wszyscy tu o was dobrze mówią. Mamy gości z całego świata i imię

Gwardia przed pałacem królewskim.

Polski jest na ustach wszystkich. Hitler wyrządził wam prawdziwą przysługę. Bo wiele narodów wcale nie wiedziało, że Polska jest taka mocna.”

Cytuję go dosłownie. Prosty język, nie wybredny, bez szumnych frazesów, — ale jakże wymowna treść.

Próbuję nawiązać rozmowę z „człowiekiem z ulicy”. Z właścicielem sklepu artykułów fotograficznych, dyrektorem biura kolportażu czasopism, z oficerem miniaturowej armii duńskiej. Wszędzie ta sama, zgodna opinia. Niemcy są nieszczęściem

Danii. Ludzie zaczynają patrzeć na nas jako podejrzliwie, ponieważ nie należymy do frontu przeciw-osłowego. Ale my przecież byliśmy zawsze neutralni... — oto głos ulicy Kopenhagi

Chcę przejść na inne tematy. Nie o wojnie, ani o... żniwach. Ale nie idzie. Ludzie są najwyczałniej w świecie przestraszeni, mówią ciszej, patrzą na siebie z niezdecydowanym oszołomieniem. Bóg jeden wie, jakby to należało określić. To nie jest — powtarzam — ta zielona, roześmiana Kopenhaga, jaką widziałem we wrześniu roku ubiegłego na kilka dni przed podpisaniem układu monachijskiego.

Dziennikarz — korespondent londyńskiego pisma, w którego towarzystwie piję kawę na tarasie hotelowym — uśmiecha się jakoś tajemniczo.

— „Będzie dobrze” — mówi z pewnością w głosie „My, Anglicy jesteśmy przekonani o tym, że n'e może być źle. I niech mnie pan nie pyta, czy i kiedy będzie wojna. Jeżeli chce pan wiedzieć, to proszę wziąć dwie zapalki, urwać tepek z jednej i ciągnąć. Jak wypadnie biała — to wojna. Albo odwrotnie. To jest lepszy system niż obliczanie szans w drodze logicznej. Nie ma mowy o wyliczeniach, bo obecnie w dwu państwach w Europie logika została pozbawiona praw obywatelskich.”

— A czym ją zastąpiono? — pytam poważnie.

— Niczym. I tu tkwi tragedia. Zabrano ludziom coś i nie dano im wzamian nic.

Żegnaj się z moim angielskim kolegą i w drodze do parku, dokąd chcę uciec przed ponurymi twarzami ulicy. Zastanawiam się, czy słowa Anglika były tylko frazesem, jakim operuje się ostatnio dość często — czy też prawdą.

Ano zobaczymy.

Ratusz w Gdańsku.

wtedy ustępuje, ale to jest ustępowanie czyż to pozorne.

— Czy to prawda — pytam — że napłynęło tu do was ostatnio wielu Niemców z Rzeszy?

— Tak. W mundurach Hitlerjugend. Mieszkają w barakach roboczych. Poznaje ich od razu po nowych mundurach.

— Kto ich utrzymuje i żywi?

— Miasto — za nasze podatki. I niech pan napisze — wtrąca naraz nieoczekiwanie — że nikt z nas nie lubi pana Zarskiego, Polaka z pochodzenia, renegata, dziennikarza (osławiony „Danziger Vorposten”), występującego się hitlerowcom.

Obiecuje mu solennie, że napiszę.

— I niech pan przyjedzie do nas na kilka dni, to ja pana zapoznam z najpoważniejszymi Niemcami tu w Gdańsku i przekonam się pan naocznie, że i oni nie chcą znać Niemców. Wielu z nas myśli o wyjeździe do Polski lub do innych krajów. Gdyby nie głód walutowy, z Gdańska zaczęłyby się masowa emigracja stałych mieszkańców. Ale to nie jest takie łatwe.

Żegnaj uprzejmego informatora, bo oto nadchodzi obaj Amerykanie, którym obiecałem pokazać miasto.

Puste, wystraszone twarze. Nie wiele znaczków partii hitlerowskiej w klapach, a opaski ze swastyką na ramionach ludzi bardzo młodych, gotowasów o głupich spojrzaniach. Ale na każdym sklepie tabliczka z ogromną swastyką na tle zębatego koła i orła pruskiego. U dołu mały herb Gdańska. To oznaka związków kupców — całkowicie zhitleryzowanego.

W hotelu „Danziger Hof” pusto. Dostawnie ani jednego gościa. Na pytanie, czym to uzasadnić, portier nie udzielił mi odpowiedzi. Albo dlatego, że zapytałem po polsku, albo portier po prostu wstydził się. Kto go wie. Lecz szczęśliwej miny ten człowiek napewno nie miał.

W restauracji „Vier Jahreszeiten”, należącej do niejakiego Jantowskiego (oczywiście nie Niemiec) dość pełno. Ceny bardzo wysokie, a nastrój — rzecz tak łatwa do wycucia w lokalu kawiarnianym — wprost przynębiający! Nie wiem dokładnie, z jakiego powodu, lecz uderzyło mnie, że każdy nowo przychodzący oglądany jest jakby z obawą. Ciasto, które nam podano, było dość smaczne (nie dziwimy się, z polskiego masła żyją!). Wykałaczek nie podali. Poprosiłem o nie i kelnerka przyniosła mi na czytym talerzyku trzy wykałaczki dla nas trzech. Na pytanie doktora Timsa, czy nie ma więcej, otrzymaliśmy charakterystyczną odpowiedź:

„Holz ist teuer.” (Drzewo jest drogie).

Pieniądzy polskich nie przyjmują. Bo to, — jak dowiaduję się — przed dwoma dniami wyszło tu rozporządzenie, aby nie przyjmowano polskich pieniędzy. Nie wiem, kto takie rozporządzenie wydał. Czyżby właściciel kawiarni p. Jantowski... czy też władze gdańskie. Nie udało mi się tej sprawy wyjaśnić...

Zabieramy „pamiątkowe” wykałaczki i idziemy dalej.

Przed Marienkirche bawią się dzieci. Blade i anemiczne. Chciałbym tu podkreślić fakt charakterystyczny — nie zauważyłem w Gdańsku ani jednego zdrowego dziecka. I jest ich tu w ogóle strasznie mało.

Wyczuwa się w atmosferze, że Gdańszczanie nie są szczęśliwi. Że nie garną się pod szorstkie skrzydła orła pruskiego. I że po prostu zaczynają mieć tego dość. I jeżeli wolno wnioskować z tego, co widziałem w mieście, to kto wie, czy ci ludzie któregoś dnia nie stracą równowagi, a raczej nie odzyskają równowagi, nie wściekną się, nie powiedzą paru słów komu i gdzie należy.

Bo o ile mnie pamięć nie myli — bunty mieszczaństwa w Gdańsku już się zdarzały. I to wcale nie pro-niemieckie bunty.

Wiktor Krasieński.

Adam Nasielski.

GDAŃSK NA SZARO.

Bunty mieszczaństwa gdańskiego już się zdarzały...

Gdańsk, w maju 1939.

Przy przejściu na Hauptbahnhof stoi umundurowany młody człowiek ze swastyką na ramieniu i patrzy na nas przesywającym wzrokiem. Jest nas trzech. Dr Tims i dr Menthel z Uniwersytetu Columbia przyjechali, aby zbadać na miejscu stosunki polsko-gdańskie. Ale rozmawiamy po polsku i to na moje wyraźne życzenie. Oświadczyłem im po prostu w Gdyni, że nie zamierzam wypowiedzieć w Gdańsku ani słowa po niemiecku, choć znam ten język bardzo dobrze i władam nim płynnie. Z początku oponowali, w obawie, że to niebezpiecznie, lecz musieli ustąpić, gdy na ich angielski odpowiedziałem po polsku. Nie zamierzałem bynajmniej nikogo prowokować, ani prowadzić polityki na własną rękę. To do mnie nie należy. Jednak od dziecka, w szkole potem na uniwersytecie wpajano we mnie, że Gdańsk jest polski. Więc ja temu wierzę. Mam duży szacunek dla profesorów historii.

Zresztą życie samo przemawia. Wystarczy pobyc dwa dni w Gdańsku, w tym dzisiejszym Gdańsku, aby przekonać się, że jest on conajmniej więcej polski niż niemiecki. Wystarczyło wdrzeć się w zaufanie pierwszego lepszego mieszkańca, przekonać go, że nie wszyscy cudzoziemcy są agentami Gestapo, aby ten człowiek zaczął gadać i to o wiele więcej niż się spodziewałem.

Takim moim informatorem jest pan Leon Tusk, kupiec gdański, Polak, ożeniony z Gdańszczanką. Pozwolił mi na wymienienie swego nazwiska i podał mi swój adres, Langgasse 7. Ale to nie było takie łatwe.

Zauważyłem go na Hauptbahnhof. Stał w kacie i czytał „Kurier Warszawski”. Zagadnałem go po polsku:

— Pan może z Warszawy?

Natychmiast schował gazetę. Jak się potem okazało, obawiał się, że jestem z policji niemieckiej. Dopiero, gdy pokazałem mu legitymację prasową i paszport — u-

fortunę. Został więc znowu na starych śmieciach zniechęcony do swego zawodu, odarty ze złudzeń, pozbawiony obecności i uczucia kochanej kobiety, żaloszny właściciel żelaznego łóżka, dwóch krzesel, kulawej szafy i portretu, którego okrutny uśmiech coraz lepiej i głębiej zdawał się rozumieć.

A przecie przydał mi się na coś — zamruczał chory, sięgając znowu po wodę. Właśnie wczoraj wywarł oryginalną zemsę na portcecie, użył go dla swej korzyści, czegoś ow złośliwiec dobrowolnie nie uczynił za nic na świecie. Dziwaczej chyba — spostrzegł się Kostro — po cóż tyle myśleć o tym obrazie i to niby o żywym człowieku? Dobrze, że go doktor zabrał w końcu. Pamiętał swój przestrach, gdy się lekarz wahał z przyjęciem oryginalnego honorarium. Cóż, powiedział, czy ja jestem handlarz, żeby grały wynosić. Mogę zacząć, zapłaci pan później. Ale Kostro się uparł. Nie zapłacę panu wcale, doktorze, lepiej wziąć ten portret, weź go pan, proszę bardzo — zaczął się gorączkować, aż zdziwiony lekarz podszedł do ściany i zdjął malowidło. Chwilę obracał je w ręku nieumnie, na odwrócić wisiaty pajęczyny, plót no było popstrzone, listwy popękane i pełno w szparach kurzu czy brudu. Lekarz w obawie przed robactwem chciał już portret zostawić, ale dziwne zachowanie się chorego, a może zagadkowa fizjognomia wywierająca z potrząskanych ram sprawiły, że zmienił decyzję. Wyjął z kieszeni płaszcz gazetę i jął obijać płótno i motać sznurkiem. Kiedy już był za drzwiami Kostro doznał dziwnego uczucia. Wydało mu się, jakby izdełka opustoszała, jakby z niej ubył ktoś żywy i zadomowiony, nie było

to jednak uczucie przykre. Przeciwnie chory poczuł się lepiej, zgodnie z diagnozą lekarza, obiecującego rychły powrót do zdrowia: Kostro zrobił nawet uwagę lekarzowi, że w jego wieku i przy takim steraniu trudno mówić o zdrowiu, na co ten odpowiedział tylko machnięciem ręki. Pamiętał dobrze ów ruch pełen zniecierpliwienia.

Światło dnia poszarzało, cienie zaczęły tężyć i niebawem izdebkę wypełnił gruby mrok. Kostro leżał nieruchomo przeuwając swoje gorzkie myśli. Nie dbał o to, co będzie nazajutrz, czuł że niewiele mu już życia zostało. Tym boleśniej żałował przeszłości, długiego szeregu dni, które mogły być jasne i szczęśliwe a były puste, nijakie i stracone. Wydawało mu się, że był już wiele razy bliższy szczęścia, że mógł je sobie zdobyć za niewielką stosunkowo cenę. Szczęście oddawało mi się w ręce poniżej ceny kosztu — ironizował — niestety mnie nie stać było na te pieniądze. Pieniądze — westchnął i usłyszawszy pukanie do drzwi rzekł głośno — proszę wejść.

W pierwszej chwili nie poznał wysokiego mężczyzny w płaszczu, z którego ściekały strugi wody. Ale zaraz zapalił świecę i począł przypatrywać się lekarzowi ze zdziwieniem, przechodzącym w przestach na widok dobrze opakowanego przedmiotu, który przybyły trzymał pod pachą. Kostro powziął niedorzeczną myśl, iż jest to portret, ofiarowany lekarzowi, jako honorarium. Tak jednak było w istocie. Lekarz uścisnąwszy mu dłoń długo tłumaczył niezwykle wydarzenie. Panie, mówił — jest pan zamożnym człowiekiem. To dzieło pedzła, nie pamiętam nazwiska, ale głośnego malarza. Powiesiłem w poczekalni, przyszedł taki z Salonu Sztuki, pacjent ma się

wierzył mi i wyjaśnił: Gazet polskich tu nie sprzedają; trzeba je prenumerować przez pocztę i wtedy dochodzą.

— Dużo was jest tutaj takich, co czytają gazety polskie?

— My wszyscy czytamy. Nawet ci, którzy nie prenumerują, pożyczają od nas.

— Jaki jest nastrój ludności t. zw. niemieckiej?

— Czuje się jak dorosły, młody człowiek, dojrzały życiowo, któremu narzucono opiekuna prawnego ze względów czysto formalnych. Takim opiekunem jest Rzesza Niemiecka. Gdańszczanie ich ani o to proszą, ani ich opieki nie potrzebują. Lecz cóż zrobić. Naprzykład ja: Mam żonę i dziecko, jestem tu kupcem od wielu lat, żyję, tu mam znajomych. Czułem się dobrze, póki się nie zaczęła ta niemiecka maskarada. Gdy ktoś nie chce salutować flagi hitlerowskiej podczas sobotnich defilad popołudniowych, grożą mu pobiciem. Wielu z nas

rozumieć, no i jestem u pana. Dziękuję panu Bogu, żeś nie trafił na kogo innego. Lekarz był szczerze przejęty, kilka razy potrząsnął dłonią Kostro, zalecił pilnować skarbu, jak oka w głowie i zabierał się do wyjścia. Kostro milczał. Nie słyszał dokładnie, co tamtem mówił, zapowiadając wizytę jakichś znawców jutro czy pojutrze z propozycjami kupna. Wymieniał przybliżoną sumę wysoką i nieprawdopodobną. Wreszcie chory został sam.

Deszcz gęsto szumiał na dworze. Dzwoniącymi kroplami rozlewał się po szybie. Kostro przymknął oczy, wyglądał jakby spał albo umarł. Wreszcie ostrożnie podniósł powieki. W żółtym świetle kaganka widział jasny prostokąt na okopconej ścianie. Więc to był sen. Otrząsnął się z przewidzenia, ale oto wzrok jego padł na portret w potrząskanych ramach, oparty w nogach łóżka. Kostro z chrapliwym okrzykiem zerwał się z pościeli i pochwycił w drżące ręce malowidło. Obracając je ku migotliwemu płomykowi świecy wlepił źrenice w tak dobrze sobie znana twarz powleczonej teraz mrokiem. Zdawało mu się, że umiera, rozrywała go rozpacz niewstrzymana niczym. Nieznajomy miał usta skrzyżowane po dawnemu okrutnie i ironicznie. Chory wyskoczył z łóżka, powiesił obraz na poprzednim miejscu przy oknie i ujawszy lichtarz zaświecał sobie sponad głowy. Przybliżył się do portretu i znowu cofał, czuł drżenie starych nóg, chwycił go za stopy ziąb podłogi, światło dogotyło w wyciągniętej ręce. Nieznajomy uśmiechał się z wysoka. Za oknem deszcz szumiał coraz gęstszy, szła jesień listopadowa, głęboka, jak wtedy, jak wówczas...

• Nauka • Literatura • Sztuka •

HENRYK KUMINEK.

Więcej Pomorza!

Różne wady można przypisywać Pomorzu i Pomorzanom, jedno jest jednak bezspornie pewne: **Pomorze jest jak najbardziej dalekie od megalomanii.** Nikt na Pomorzu nie twierdzi, że Pomorze jest — jeśli już nie pępkiem świata, to w każdym razie — pępkiem Polski. Nikt nie żąda szczególnych przywilejów kosztem innych dzielnic, nikt nie walczy o wyjątkowe prawa — mimo wyjątkowej sytuacji, w jakiej Pomorze się znajduje.

Jeśli na Pomorzu mówi się o prawach, to chyba o zrównaniu w prawach, o dopuszczeniu Pomorzan do głosu przynajmniej na własnej ziemi. Pozytywna akcja zorganizowanej młodej inteligencji pomorskiej jest raczej akcją o programie minimalistycznym, prowadzoną w kierunku większego uwzględnienia ludzi związanych z ziemią pomorską w gospodarowaniu tą ziemią. **Wyjątkowe położenie Pomorza — jego stanowisko geopolityczne w stosunku do morza — nie jest wyzyskiwane jako tło do specjalnych żądań,** co najwyższej każe Pomorzanom brać na siebie szczególne obowiązki.

Zwiększona praca, zwiększone wysiłki, zwiększona odpowiedzialność — oto prawda pomorska, dziś bardziej niż kiedykolwiek aktualna. Zaiste, nie ma w takim postawieniu sprawy ani trochę megalomanii, ani trochę zadzierania nosa — cechy przyrodzonej niektórym innym dzielnicom.

Pomorze przeżywa okres zwiększonej koniunktury. Zawdzięcza tę koniunkturę temu samemu, czemu zawdzięcza swą aktualność tyle innych spraw na świecie: wystąpieniom i żądaniom p. Adolfa Hitlera. Dzięki berlińskim wysiłkom o tym, że Pomorze jest ziemią odwiecznie polską, że przyszłość i pokój Europy leży w utrzymaniu stanu obecnego, jeśli chodzi o dostęp Polski do Bałtyku, że Gdańsk jest nierozdzielnie związany z Pomorzem polskim i z Polską — o tym wie już cały świat. To, czego nie potrafiła przez 20 lat dokonać nasza, dysponująca zbyt nikłymi środkami, propaganda — stało się udziałem Hitlera: **nikt już nigdzie nie mówi o jakimś mitycznym, papierowym „korytarzu”, dla wszystkich jest oczywistym, że istnieje tylko polskie Pomorze — województwo pomorskie,** z którego Polska w najmniejszej nawet części nie zrezygnuje.

Aktualność Pomorza wzrosła. Wez wszystko, co się dzieje na Pomorzu, wszystko, co dotyczy Gdyni, Gdańska, Torunia czy Bydgoszczy, co mówi o chlubnej przeszłości, pracowitej teraźniejszości lub opromienionej wiarą w zwycięstwo przyszłości — wszystko to interesuje całą Polskę, interesuje zagranicę.

Pomorze pracuje, pracuje spokojnie, niezachwianie, z wiarą i nadzieją, z miłością dla Polski i z gotowością do największych ofiar. Pracuje na wszystkich odcinkach, a wśród nich wcale nie najmniej owocnie — **na odcinku kulturalnym.**

Tu Pomorze miało bodaj że największe trudności. Musiało wiele rzeczy zaczynać od nowa, musiało nawiązywać zerwane nici z przeszłością, budować na gruzach. Ale źródła kultury polskiej na Pomorzu były mocne, choć nieraz zamurowane przez obcą przemoc. Toteż, gdy ludzie dobrej woli przystąpili do nich, gdy zerwali skorupę i systematycznie, cegła po cegle, zaczęli budować nowy gmach, **kultura polska na Pomorzu wytrysnęła obfitym strumieniem.** Kultura zdrowa, narodowa, katolicka, oparta na mocnych tradycjach, a młoda i pełna tężyzny, zdolna do większego jeszcze rozwoju.

Dziś już Pomorze nie jest ubogim krewnym, patrzącym i czekającym na to, co spadnie ze stołu innym, szczęśliwszym i bogatszym. Ma swój uczciwy dorobek, swoją wartość, które wnoszą do dorobku ogólnopolskiego. Swoją wartość zna, choć go nie reklamuje. I dlatego dziś ma prawo zawołać:

Więcej Pomorza!

Nie użyliśmy celowo oklepanego frazesu: **frontem do Pomorza.** Tu nie o to chodzi. Gdy ktoś za bardzo protekcjonalnie będzie się obracał do Pomorza frontem, bardzo łatwo może się spotkać z afrotem...

Więcej Pomorza! Więcej zainteresowania Pomorzem. Więcej zrozumienia jego istotnych wartości. Nie żaden dar z łaski, nie okolicznościowa laurka! Pomorze — powiedzieliśmy — nie chce przywilejów. Samo może dać dużo z siebie.

Nie o sam interes Pomorza idzie, choć i on nigdy nie był ważniejszy jak obecnie. **Wszystko, co dotyczy Pomorza, jest obecnie ważnym wydarzeniem w skali ogólnopolskiej, jeśli nie światowej.** Dlatego czekamy na uczciwe, rzeczowe zainteresowanie się Pomorzem, na numery pomorskie czasopism stołecznych, na otwarcie zaklętych narazie bram dla dorobku kulturalnego Pomorza.

Przykład powinno dać radio. Ostatecznie, radio jest dziś najpowszechniejszym środkiem powielania wiadomości dobrego

i złego, ważnym współtwórcą kultury. I dlatego też pod adresem „Polskiego Radia” kierujemy w pierwszym rzędzie nasze wołanie:

Więcej Pomorza!

Rozgłośnia Pomorska spełnia dziś dobrze swą odpowiedzialność. **Jest naprawdę rozgłośnia pomorską w całym tego słowa znaczeniu,** nie ogranicza swej działalności do interesów jednego czy drugiego ośrodka miejskiego, obejmuje cały rozległy, urozmaicony, trudny teren, stara się z powodzeniem wyzyskać wszystkie jego możliwości. A możliwości te są duże, coraz bardziej interesujące. Mikrofony Rozgłośni Pomorskiej wywołują już dużo wartości zapoznanych, pomijanych a cennych.

Ale Rozgłośnia Pomorska obsługuje tylko obszar ograniczony, ze względów technicznych jej zasięg nie jest jeszcze taki, jakim być powinien. Nawet Wielkie Pomorze nie może w całości korzystać z jego pracy, za granicę dociera tylko w minimalnym zakresie — do Polaków na Warmii, Mazurach, w Złotowskim. Dlatego też nasz apel: **więcej Pomorza!** — odnosi się w pierwszym rzędzie do programu ogólnopolskiego. Sprawy pomorskie są dziś sprawami ogólnopolskimi. Pomorze musi dojść do głosu, musi zmanifestować swoją niepospytą polskość, bo tego wymaga interes narodowy i państwowy. W programie ogólnopolskim częściej musi zabierać głos Pomorze, częściej o jego sprawach musi być mowa.

Wierzmy, że „Polskie Radio”, które nieraz dowiodło, że poważnie traktuje swoje powołanie, weźmie pod uwagę to wołanie i **da innym dobry przykład realizacji najaktualniejszego dziś hasła: więcej Pomorza!**

ski przekład „Króla Duch” pióra Adolfa Czernego.

Walny zjazd Związku Literatów Polskich. W czasie Zielonych Świąt odbył się w Warszawie walny zjazd delegatów Związku Zaw. Literatów Polskich. Uchwalono przez aklamację następującą rezolucję: „Walny zjazd Zawodowego Związku Literatów Polskich w obecnej dziejowej chwili poczuwa się do obowiązku stwierdzenia, że pisarze polscy uważają służbę dla narodu i państwa za swój najwyższy obowiązek i gotowi są oddać swoją siłę pod rozkazy naczelnego wodza”. Do nowych władz zostali wybrani: z Warszawy — Ferdynand Goetel, Herminia Naglerowa, Wanda Wasilewska, Edward Kozikowski, Julian Wołoszynowski, Wacław Rogowicz, z Krakowa — J. Leśnodorski, Józef Aleksander Galuska, z Lwowa — Ostop Ortwin, Teodor Parnicki, z Wilna — Tadeusz Łopalewski i z Poznania — J. Kawczyński.

Z warsztatów pisarzy polskich.

(hk.) W dobrze prowadzonym przez B. Pochmarskiego cyklu „Teatr Polski Żywy” wydała Książnica-Atlas dramat ludowy znanego pisarza krakowskiego **Juliusza Kędziory** (autora nagrodzonej „Marcyny”) pt. „Burza”. Jest to napisane w gwarze podkrakowskiej typowa dla wsi tragedia na tle walki o ziemię między braćmi. Teatr ludowy będzie miał z tej sztuki pociechę.

Malarz i satyryk, specjalizujący się w podglądaniu różnych słabostek dzisiejszej Warszawy, **Zygmunt Jurkowski**, napisał bezpretensjonalną powieść-satyre na wysokie sfery biurokratyczne pt. „Pan ministrowa” („Rój”). W złośliwym, nieco fantastycznym skrócie ujął Jurkowski dzieje pewnej niezwykłej kariery, a na jej tle częste, niestety, nadużycia i „machlojki” spryciarzy warszawskich.

Do pisarzy, którzy zyskują na popularności i wysuwają się na pierwszy front, należy **Michał Rusinek**, świadczy o tym m. in. i to, że Książnica-Atlas wydała już drugie wydanie jego powieści pt. „Człowiek z bramy”. Pisaliśmy w swoim czasie o tej książce obszernie — dziś starczy przypomnieć, że jest to dobra powieść o życiu Polski współczesnej, powieść, do której interesującą został wprowadzony motyw Gdwi.

Omówione książki w Bydgoszczy u Gieryna.

Kronika muzyczna.

Festival muzyki polskiej w Poznaniu. Na początku przyszłego sezonu koncertowo-operowego odbędzie się w Poznaniu, jak w roku ubiegłym, wielki Festival Muzyki Polskiej. Jak się dowiadujemy, wystawionym będzie w ramach tej imprezy na deskach Teatru Wielkiego pierwszy utwór sceniczny Ludomira Różyckiego, monumentalny dramat muzyczny „Bolesław Śmiały”, którego prapremiera odbyła się przed 30 laty w dniu 11 lutego 1909 r. we Lwowie. Pomimo wielkiego powodzenia u publiczności i niepodzielnego uznania krytyki, opera zeszła po kilkunastu przedstawieniach z repertuaru i odtąd nie była wystawiana przez żadną z polskich scen operowych.

Muzycy w hołdzie Słowackiemu. Nowe utwory Wiechowicza i Sikorskiego do tekstów Słowackiego będą wykonane na tegorocznym wakacyjnym Ognisku Muzycznym w Krzemieńcu. Kurs „Ogniska” trwa jak wiadomo miesiąc (lipiec). W tym roku programy audycji w dużej mierze dostosowano do rocznicowego roku Słowackiego, jak i święci Krzemieniec. Dużo miejsca w programach zajmie muzyka romantyczna.

FRANCISZEK GROTT.

Ulica Wotyńska.

W przepaść wykolnej nocy oczodolami
[okien
patrzy uliczka — czeka, za dniem tęskniąc
[samotnie;
założnie przeczumi wzdłuż karetki z pogo-
[towia — —
przystanie, przylgnie do ścian w deszczu.
[w pół drogi; człowiek.
Brzęczą w szarudze, krzyczą kikuty zdar-
[tych rynten —
strugami płaczu biją w zamroczonej mokry
[i sina,
Huczy wyniosłe w wichrze zimny poszum
[śmierci —
zeszywa pierś na wyłot, jak świdrem
[wskrosz świerci;
oderwie się od murów wrośniętych w sta-
[łość srebrną,
pędzi wezbraną rzeką — trudno do latarni
[przebrać —
Szamoce się splątane w deszczu światło,
[jak w sieci.
Zaciśniętym w bunt pięściami wybiegnie
[skądś na przeciw
rozszałały w akordach, grzmiący w klawi-
[szach Chopin — —
mieszają się z szarugą dźwięki w ciemnej
[samotni,
biją o ściany zmurszałe, cina rozbita
[w stocie;
tłucze w okna deszcz wichrem strzaskany
[jak móżg o pień.]

Piękno Bydgoszczy w Warszawie.

Dzięki systematycznej i pełnej poświęcenia pracy znanego artysty-fotografa p. Piotra Wiszniewskiego z Bydgoszczy — Warszawa a przez nią cała Polska ma sposobność zapoznać się z pięknymi, a dzieła jeszcze niedocenianymi motywami Bydgoszczy i jej okolic. Obecnie znowu p. Wiszniewski urządza w salonie wystawowym „Alfy” w Warszawie przy ul. Mazowiec-

kiej 11 wystawę swych prac — tym razem poświęconą cyklowi: Okolice Bydgoszczy. Wystawa trwa przez maj i czerwiec i cieszy się zasłużonym powodzeniem, zarówno dla wartości artystycznej, jak i dla piękne-go doboru fragmentów przyrody i architektury. Trzeba stwierdzić, że p. Wiszniewski dobrze służy propagandzie Bydgoszczy.

Piękno Wawelu.

(hk.) Jednym z najspanialszych skarbców piękna w Polsce jest niewątpliwie krakowski Wawel. Nie tylko ze względu na swój charakter najdroższej pamiętki narodowej, z którą jest związane wszystko, co najświetniejsze w dziejach Polski, ale i ze względu na swe wartości artystyczne — **Wawel jest ośrodkiem zainteresowania wszystkich Polaków i — coraz liczniej — cudzoziemców.**

Dobrze więc się stało, że walory plastyczne zamku wawelskiego i związanej z nim organicznie katedry znalazły obecnie pełne odzwierciedlenie w pięknym wydawnictwie „Wawel — katedra i zamek królewski” — stanowiącym drugi (po „Matejce”) tom cen-

nego cyklu „Imago Poloniae”, który wydało Wydawnictwo S. A. Krzyżanowski w Krakowie (w Bydgoszczy u Gieryna).

W pięknej szacie zewnętrznej, w bardzo ciekawie dobranej kolekcji zdjęć, reprodukcji jedno- i wielobarwnych udało się przedstawić zarówno wartości architektoniczne Wawelu jak liczne zabytki rzeźby, malarstwa, sztuki stosowanej, a zwłaszcza wspaniałe arrasów wawelskie, z których piękna reprodukcja graficzna nie nie uroniła.

70 ilustracji wiąże w całość zwięzłe a kompetentne słowo wstępne dr. **St. Świeżra-Zaleskiego**, który na kanwie dziejów Wawelu uwzględnił wszystkie jego ciekawości artystyczne.

Kronika literacka.

Gdy widmo wojny uporczywie trwa na horyzoncie, szczególnie aktualnego wyrazu nabiera świeżo wydana w tłumaczeniu polskim książka znakomitego pisarza francuskiego Georges Duhamela pt. „Żywy męczennik” (Wyd. „Rój”, w Bydgoszczy u Gieryna). Duhamel, który przeżył grozę wojny światowej w pierwszej linii okopów jako lekarz wojskowy, daje w swojej książce szereg powiązanych z sobą przejmujących obrazów, przedstawiających wojnę od strony szpitala i męczeństwa szarego żołnierza. Prawda i artyzm składają się na całość doprawdy doskonałą.

Litwin dostał nagrodę za najlepszy przekład z polskiego. Na ostatnim posiedzeniu Penclubu polskiego przyznano tegoroczną nagrodę za przekład z literatury polskiej pisarzowi litewskiemu Fabijasowi Neweraviciusowi za całokształt działalności przekładowej ze specjalnym uwzględnieniem „Chłopów” Reymonta. Penclub polski zaprosił laureata do Warszawy, celem wręczenia mu nagrody.

Zgon głośnego pisarza austriackiego. W Paryżu po krótkiej chorobie zmarł gło-

śny powieściopisarz austriacki Józef Roth, autor „Marsza Radeckiego”, „Falszywej Wagi” etc. Wśród obecnych na uroczystościach pogrzebowych znajdował się m. in. były prezydent senatu gdańskiego Rauschning. Roth od lat 25 zamieszkiwał stałe w Paryżu, lecz często odwiedzał Wiedeń. Ostatnio przygotowywał książki o Clemenceau i b. Austrii.

Laureat Akademii Francuskiej. Akademia Francuska przyznała nagrodę Raul de Saint Exupery za książkę „Terre des hommes”. Autor ten otrzymał w r. 1931 nagrodę Femina za książkę „Vol de nuit”, która przedstawiała niebezpieczeństwa pracy pilotów liniowych. Był on pilotem linii lotniczej Francja — Ameryka Południowa i na tym stanowisku dokonał kilku bohaterkich przedsięwzięć. Obecnie zajmuje się twórczością literacką i naukową; napisał m. in. studium o Rabelais, serię opowiadań pamiętników z podróży i prac krytycznych. „Król Duch” Słowackiego po czesku. W Pradze ukazał się w wydawnictwie czeskiej Akademii Nauki i Sztuki „Sbornik svetove poesie” (antologia poezji światowej) — cze-

W trosce o Polaków w 52 krajach świata.

10 lat pracy dla wychodźstwa.

Ze zjazdu jubileuszowego Opieki Polskiej nad Rodakami na Obczyźnie.

(Od własnego korespondenta „Dziennika Bydgoskiego”).

Poznań, w czerwcu 1939 r.

Jubileuszowy zjazd z okazji 10-lecia istnienia Stowarzyszenia „Opieka Polska nad Rodakami na Obczyźnie” wraz z dorocznym walnym zgromadzeniem odbył się w czwartek, dnia 1 czerwca br. w Poznaniu w sali koncertowej Domu Parafialnego św. Marcina przy bardzo licznych udziałach członków i zaproszonych gości, reprezentujących sfery społeczne — katolickie, dziennikarskie i in. Zgromadzenie zaszczylił swą obecnością Dostojny Protektor Stowarzyszenia J. E. ks. kard. Prymas dr Hlond, powitany przez zebranych rzeszistami oklaskami. Wojewoda poznański reprezentował naczelnik Rakowski.

Zagał zebrał prezesa zarządu główne-

Opieka reprezentowana była na katolickiej wystawie prasy charytatywnej w Budapeszcie.

Tradycyjny już „Dzień Opieki” przyniósł przeszło piętnaście tysięcy złotych. Do rozmaitych ośrodków wysłano ca 45 tysięcy egzemplarzy materiałów oświatowych. Szczególna sfera pracy, to akcja gwiazdkowa Opieki, w ramach której ks. Kardynał Prymas zasyłał życzenia dla Polonii zagranicznej wraz z opłatkiem z Polski. W ramach akcji gwiazdkowej wysłano 4345 przesyłek zbiorowych do 52 krajów, 46.590 opłatek z błogosławieństwem Prymasa Polski, 34.300 wizerunków św. Andrzeja Boboli, 7046 książek treści religijno-patriotycznej, 11.339 najróżnorodniejszych czasopism i 6249 rozmaitych materiałów oświatowych o łącznej wadze 2.360.395 kg, wysłanych kosztem 3670,81 zł opłat portowych.

Niemniej piękne były wyniki w innych działach pracy, szczególnie w dziale opiekuńczym i tzw. akcji wakacyjnej. Ogółem przyjęto 30 wycieczek i odbyto 98 konferencji z działaczami naszymi z obczyzny. Również wszystkie oddziały „Opieki” m. in. bydgoski w roku sprawozdawczym chlubić się mogą sukcesami organizacyjnymi.

Zarząd główny wybrano w składzie: Bniński Adolf, Begale Ludwik, Biskupska

Maria, Chłapowska Wanda, Gawroński Stanisław, red. Jabłoński Janusz, ks. dr Janicki St., ks. kan. Jaśkowski Bolesław (Inowrocław), red. Jerzy Ścieński, ks. prał. Łagoda, Jan Matelski, Maria hr. Mohłowa, nac. Rakowski, ks. superior Rzemelka, dr Stanisław Stawski, Anna Smoczyńska — sekr. generalny, dyr. Stemler, ks. dr prof. Stepa, ks. kan. Tuszyński (Gdynia) i dr Roman Ziotecki.

Uznanie ks. Prymasa.

Pełne głębokiego uznania dla pracy „Opieki”, jak również tchnące wielkim ułtowaniem naszej rzeszy emigracyjnej przemówienie wygłosił nagrodzony burzą oklasków J. E. ks. Kard. Prymas, który zmuszony obowiązkami bezpośrednio po tym opuścił zebranie zegnany okrzykami i wiewatami zebranych.

Na zakończenie ks. Rektor Cegielka wystąpił z apelem o referentów dla emigracji (z kraju) i z serdecznymi słowami pod adresem licznie zgromadzonych przedstawicieli prasy, aby jak najwięcej miejsca poświęcała naszej Polonii Zagranicznej, po czym stwierdziwszy raz jeszcze doniosłą pracę „Opieki” dla naszej emigracji i życząc jej dalszych sukcesów w tej pracy, zamknął jubileuszowe zebranie.

H. B.

CHOROZY LECZĄ SIĘ W KRAJU

MORSZYŃSKA SOL LUB WODA GORZKA

Silniejsza i skuteczniejsza w działaniu niż podobne środki zagraniczne. Jest naszą SOL MORSZYŃSKA lub GORZKA WODA MORSZYŃSKA. Stosuje się przy niedomaganiach żołądka, przy zaparciu stolca i cierpieniach wątroby. Zadać w apt. i skl. apt.

(n-4997)

go gen. hr. Adolf Bniński, po czym uczczono pamięć zmarłych ostatnio ks. ks. Biskupów, gorliwych pracowników, protektorów i doradców Stowarzyszenia.

Prezydium zjazdu ukonstytuowało się w składzie: przewodniczący Rektor Misji Polskiej we Francji ks. Cegiłka, kom. Jackowski i Marian Kaspróvicz. Depesze z kraju i zagranicy nadesłali m. in. ks. Arcybiskup Jalbrykowski, ks. Biskup Włocławski, ks. Biskup Kubina, organizacje i stowarzyszenia oraz prasa Polonii zagranicznej.

Niemieckie kłamstwo i polska prawda.

Na czoło programu zgromadzenia wybił się bezspornie świetny referat red. Józefa Kisielewskiego na temat: „W głębi Rzeszy i na pograniczu”. Autor znakomitej pracy pt. „Ziemia gromadzi prochy” ograniczony czasem nie mógł niestety w zupełności wyczerpać tematu, jednak, to co powiedział o losie Polaków w Niemczech głęboko utkwiło w pamięci słuchaczy. Rozprawił się przede wszystkim z kłamliwym fałszowaniem spisu ludności w Niemczech, twierdząc, że już na trzy miesiące przed jego terminem prasa przygotowana przez dr. Fricke znała jego wyniki. Karkołomne oszustwo obliczone było na to, ażeby uzyskać stosunek Polaków w Niemczech do Niemców w Polsce jak 1:7. Dzisiaj mówi się u nas o 1,5 miliona ludności polskiej na terenie Niemiec. Cyfra ta jest piętnaście razy wyższa od wykazanej przez spis. Jeżelibyśmy chcieli dociekać pochodzenie wielu szlacheckich rodzin niemieckich, moglibyśmy cyfrę tę podciągnąć do czterech milionów. Prelegent rozprawił się też z puszczanymi w świat przez propagandę niemiecką twierdzeniami o polskim anty-talencie morskim, dając przykład, że w czasie wojny Polacy z Pomorza Zachodniego stanowili pełnych 40% w niemieckiej marynarce. Z kolei omówił gehennę Polaków w Niemczech, wspominając również osobę zmarłego Patrona Polonii w Niemczech śp. ks. prob. Domańskiego, którego pamięć uczcili obecni przez powstanie. Referat swój zakończył red. Kisielewski apelem do społeczeństwa o zrozumienie dla naszej Polonii, w której uczucia patriotyczne wymierzona jest konsekwentna, brutalna, wyjątkowa, zwierzęca wprost akcja germańska, której my Polacy, żyjący w granicach Macierzy musimy się energicznie przeciwstawić!

Polacy w 52 krajach świata.

Po referacie nagrodzonym rzeszistami oklaskami m. in. ks. Prymasa, nastąpił dział sprawozdawczy, z którego najciekawsze wyjątki podajemy tu w mocnym skrócie ze względu na szczerupłość miejsca. Teren pracy Opieki to dwa tysiące ośrodków życia polskiego w 52 krajach świata. W latach ostatnich, zwłaszcza w roku sprawozdawczym zanotowano na terenie tym wiele ułatwień, ale i wiele trudności, zwłaszcza jeżeli chodzi o Polonię w Niemczech i Brazylii, gdzie w tym roku ucisk ludności polskiej przybrał bolesne rozmiary. Na całe szczęście społeczeństwo nasze zdało egzamin z ofiarności na cele wychodźcze, dzięki czemu stowarzyszenie o-partę niemal wyłącznie o fundusze społeczne, ani na chwile nie zwolniło tempa pracy, nie zmniejszyło jej rozmiarów, ani nie ograniczyło zasięgu.

Niemcy uznawali polskość Gdańska...

Niemcy mają krótką pamięć, zwłaszcza, jeśli im z tym wygodnie. Tak i teraz starają się na gwałt zapomnieć, że Gdańsk był zawsze polski i tylko przejęciowo znajdował się pod zbrojeckim zaborem krzyżackim i pruskim.

Ale niedawno jeszcze — zaledwie 20 lat temu — ta dziwna, specjalnie widać „narodowo-socjalistyczna”, choroba umysłowa nie przeszkadzała Niemcom dostrzegać oczywistej prawdy a mianowicie historycznych praw Polski do Gdańska.

Dokument, który reproduujemy, to fragment mapy Niemiec z czasów wojny trzy-

dziestoletniej, znajdującej się w popularnym niemieckim atlasie historycznym — „Geschichts-Atlas insbesondere zu den Lehrbüchern der Geschichte von Friedr. Neubauer”, wydanym w roku 1917 w Halle a. d. S. Z mapy widać najwraźniej, że Gdańsk leży na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Biedni są ci Niemcy, jeśli nawet prawdy historyczne zmieniają się u nich co parę lat. To, czego uczyli się ojcowie, już nie przedstawia żadnej wartości dla synów! Ciekawe, czego będą się uczyli za parę lat o obecnym reżimie?...

Piekło Polaków w Niemczech.

Kwidzyn. Ostatnio wybito w gmachu gimnazjum polskiego kilkanaście szyb. „Jungbannführer” (szef sekcji młodych hitlerowców) pobił na ulicy ucznia gimnazjalnego Lemkowskiego. W cukierni Ur-

Warmiackie Hanowskiej wybito trzy szyby.

Racioborz. Tajna policja aresztowała w Racioborzu Ludwikę Lindnerównę, która pracowała społecznie w polskim towarzy-

Mafuje i konserwuje cerę PUDERABARID

buha, do której Polacy z Kwidzyna uczęszczali, zakazano mówienia po polsku.

Olsztyn. W Zielone Świątki urządzono trzeci z kolei napad na Polaków w Jon dorfie. Kilku „niewysłyszonych dotąd sprawców” wybito szyby w polskiej szkole oraz w mieszkaniu nauczyciela Sikory.

Strzelce. W Centawie został napadnięty nauczyciel Szczudło z Błotnicy. Spieszącego na pomoc 69-letniego rolnika Wróbla „nieznany sprawca” silnie uderzył pięścią w oko.

Witos a Gestapo.

W nawiązaniu do naszego wczorajszego artykułu, o ataku na W. Witosą dodajemy dziś, że na łamach IKC ukazało się pismo b. premiera Witosy o następującej treści:

Szanowny Panie Redaktorze! Nigdy i nigdzie z „Gestapo” niemiecką konferencją nie odbyłem, z nią się

nigdy nie spotykałem, nikomu nie dałem najmniejszych podstaw do wyciągania jakichkolwiek wniosków w tym względzie.

Proszę przyjąć i t. d. Wincenty Witos. Pismo to potwierdza w zupełności nasze wczorajsze wywody.

Karmelki Angielskie

Wedla orzeźwiają

Medelki CYTRYNOWY

n5021

Polacy amerykańscy do p. generała Sikorskiego.

JWPan General Władysław Eug. Sikorski Warszawa.

Chicago, w maju 1939. W krytycznej dla Narodu chwili przyjm. Dostojny Generale, w rocznicę Twoich urodzin wyraził hołd i najgłębszej czci za położone dla Polski zasługi, za pracę i trud życia, za nieustające dążenie wszelkimi siłami do moralnej zgody i miłości wszystkich Polaków, za walkę ze złem, które dzieliło nasz naród i za poświęcenia, za które całe pokolenia wdzięczne Ci będą.

Prosimy Cię, Dostojny Wodzu, przyjąć ten hołd od organizacji ideowych, które śledzą stale każde Twe poczynanie na rzecz Ojczyzny — Polski.

Wolne Koła Ligi Morskiej, Okręg II. Sokołstwa Polskiego, Okręg I. Zw. Stow. Weteranów Armii Polskiej, Związek Polskich Kółek Literacko-Dramatycznych w Ameryce, Związek Młodzieży Polskiej na ziemi Waszyngtona, Syndykat Dziennikarzy Polskich, Związek Śpiewaków Polskich w Ameryce, Stanowa Kwaterna Legionu Polskiego z Armii Amerykańskiej, Legion Pań, Koło Ludowców w Chicago, Federacja Polskich Studentów, Polski Klub Szkoły Wyższej Foremana, Związek Królewaków, Związek Podhalan w Ameryce, Legion Pułaskiego, Związek Oświaty i Obrony Kresów Polskich, Okręg Illinois Syndykatu Dziennikarzy Polskich w Ameryce, Polsko-Amerykańskie Two Historyczne w Chicago.

Za zarząd centrali tych organizacji: Antoni Lamperski — prezes, Leon T. Walkowicz, wiceprezes, Genowefa Osńska, wiceprezeska, Stan. Zienty, skarbnik, Bolesław Krakowski, sekretarz.

„Profesor Mamlok”

czyli spowiedź hitlerowskiego szpiega... W Ameryce wyświetlają w kinach rosyjski film pt. „Profesor Mamlok”. Konsul niemiecki w Kansas City zaprotestował u władz stanu Montana przeciwko dalszemu wyświetlaniu tego filmu — obrażającego dzisiejszych patriotów „nazistowskich”. Wydział apelacyjny cenzorów filmowych odmówił żądaniu konsula niemieckiego. Obraz ten według pism amerykańskich — jest „spowiedzią nazistowskiego szpiega” (Tytuł filmu wskazuje na... dzieło żydowskiego reżysera).

Założenie Tow. Polsko-Litewskiego w Poznaniu.

Z inicjatywy red. Mieczysława Dunin-Borkowskiego, korespondenta pism litewskich na terenie Poznania, dobrego znawcy stosunków litewskich, założone zostało Towarzystwo Polsko-Litewskie, którego głównym celem jest zbliżenie kulturalne i gospodarcze obu państw. Prezesem Towarzystwa wybrany został dyrektor Targów Poznańskich M. Krzyżankiewicz.

30 geologów czyni poszukiwania skarbów mineralnych w Polsce.

Z ramienia Państwowego Instytutu Geologicznego wyjechało na tereny różnych województw 30 geologów specjalistów. W ciągu lata br. przeprowadzić mają oni badania dotyczące możliwości eksploatacji nowych skarbów mineralnych w Polsce.

Zbiórka złomu na FON.

Handlarze i sprzedawcy, mający swe stragany na placu Kercelęgo w Warszawie, postanowili zorganizować zbiórkę złomu żelaznego na Fundusz Obrony Narodowej. Powstał komitet, który zajął się techniczną stroną tej akcji. Zbiórka złomu żelaznego, która trwa od początku maja przyniosła poważne rezultaty, wyrażające się w tysiącach kilogramów złomu.

**Podróż króla i królowej Anglii
po Kanadzie.**

Król Jerzy VI i królowa Elżbieta, podczas uroczystego posiedzenia parlamentu kanadyjskiego w Ottawie.

**Podważenie turystyki polskiej
do Gdańska.**

Polskie wycieczki pod „opieką” pruską.

Gdańsk, 3. 6. (Wiad. wł.). To, co Gdańsk dziś nazywa ustawami, rozporządzeniami czy przepisami prawnymi, należy zaliczać do wyraźnego bezprawia, gwałtów i środków walki partii hitlerowskiej z ludnością polską. Do tej kategorii należy zakaz zatrudniania polskiej młodzieży w Gdańsku bez poprzedniego odbycia „przymusowego roku pracy” czyli t. zw. Pflichtjahr. Codziennie notuje się wypadki odmawiania pozwolenia na prace Polakom nawet w polskich firmach, jeżeli nie przeszli wykształcenia partyjnego i germanizacyjnego w postaci „roku obowiązkowego” pracy na wsi czy w gospodarstwie domowym.

Do równej kategorii naginania rozporządzeń prawnych do celów polityki germanizacyjnej należy nowa ustawa z 24. 5. br., która po prostu jest zamachem na turystykę i wycieczki polskie do Gdańska.

Nowe rozporządzenie uniemożliwia bowiem wycieczkom polskim przybywającym do Gdańska swobodne poruszanie się bez opieki pruskiej.

Zabrania się wycieczkom od 5 osób począwszy brać przewodników — obojętnie płatnych czy niepłatnych, którzy nie posiadają pozwolenia i koncesji władz gdańskich.

Ponieważ zaś Polacy tego pozwolenia nie otrzymują, wycieczki są pod niewątpliwą opieką taką, która im pokaże Gdańsk w świetle hitlerowskim. Oznacza to zupełne uniemożliwienie kontaktu turystycznego z Gdańskiem. (o)

Gdańsk, 3. 6. (Wiad. wł.). Terror hitlerowski skierował się obecnie znowu na polską ludność w Gdańsku. W Sopotach, Gdańsku i Wrzeszczu ponownie zanotowano wypadki wydalania polskich rodzin z mieszkań. Czynnikiem tak urzędowe czy półurzędowe administracje nieruchomości jak i prywatne, przy czym właściciele kamienicy obecnie już wyraźnie powołują się na rozkaz partii hitlerowskiej, która żąda wydalania Polaków, wywieszających chorągwie polskie i posyłających dzieci polskie do szkoły polskiej.

W ostatnich dniach aresztowano w Gdańsku znowu kilka polskich kolegów. Rodziny 4 aresztowanych nie mogą się dowiedzieć, z jakich powodów aresztowanie nastąpiło i gdzie aresztowani się znajdują. (o)

Gen. Gamelin 4 dni w Londynie.

Londyn, 3. 6. (PAT). W nadchodzący wtorek przybywa do Londynu z oficjalną wizytą 4-dniową szef sztabu generalnego armii francuskiej gen. Gamelin. Z okazji przyjazdu jego odbędzie się szereg manifestacji braterstwa broni obu armii.

W piątek 9 czerwca gen. Gamelin odbędzie szereg ważnych narad z ministrem koordynacji obrony lordem Chatfieldem i ministrem wojny Hore Belisha. Tegoż dnia nastąpi odjazd do Paryża.

Echa ordynarnej denuncjacji.

Skarga na „Kurier Poranny”.

Warszawa, 3. 6. (Tel. wł.) Prasa warszawska donosi, że w związku z atakiem na Wincentego Witosa wpłynęła do Syndykatu Dziennikarzy skarga adwokata Wacława Szumańskiego na naczelnego redaktora „Kuriera Porannego” p. Piestrzyńskiego i na redaktora politycznego tego pisma p. Hrabęka. Adw. Szumański stwierdza w skardze, że artykuł zamieszczony przez „Kurier Poranny” wykracza najzupełniej poza granice dopuszczalnej w kulturalnym polskim społeczeństwie polemiki politycznej i posiada wszelkie cechy ordynarnej i niedolnej denuncjacji.

Prof. Stroński w „Kurierze Warszawskim” po wyluskaniu niedorzeczności, zawartych w paszkwile „K. P.” czyni następujące uwagi:

„I w ogóle trzeba powiedzieć i to głośno powiedzieć, że osobliwe dziennikarstwo, które w takich sprawach i szczególnie w takich chwilach — czuje się powołane do wyrażenia władz bezpieczeństwa i nieprzozobego podpowiadania im, nikomu w Polsce, jak ona długa i szeroka, do smaku dziś nie przypadnie.

Spółeczeństwo rozumie dzisiaj potrzebę zgody i jedności, a wszystko, co im przeszkadza, radeby usunąć oraz wszelkie wartości i zasługi dla Polski, we wszystkich obozach, mieć na oku.

„Słowo” wileńskie stwierdza, że „występ „Kuriera Porannego” musi budzić najczarniejsze myśli o kulturze życia politycznego”.

Oryginalne dokumenty złożył Witos rządowi polskiemu.

W nawiązaniu do oświadczenia złożonego za pośrednictwem IKC, prezes Stronnictwa Ludowego Wincenty Witos złożył za pośrednictwem PAA oświadczenie nast. treści: „Nigdy i nigdzie z Gestapo niemieckim czy też z jakimkolwiek przedstawicielami rządu niemieckiego konferencji nie odbywałem. Nigdy się z Gestapo nie spotkałem. Nikomu nie dałem najmniejszych podstaw do wyciągania jakichkolwiek wniosków w tym względzie, a więc i nie dałem drowi Tabiszowi. Oryginalne dokumenty w tej sprawie złożyłem przedstawicielowi rządu polskiego w Pradze w dniu 23 marca br. — Wincenty Witos”.

SAM tepi-pluskiwy, mole i robactwo

Czescy faszyści „heil hitlerują”.

Praga, 3. 6. (PAT). Wczoraj w nocy doszło na ulicach Pragi do burzliwych demonstracji, zorganizowanych przez grupę faszystów, którzy stają się powolnym narzędziem w rękach czynników zainteresowanych w rozbiciu narodu czeskiego. Demonstranci wznosili okrzyki „Heil Hitler”.

W związku z tym komitet wspólnoty narodowej, jedyne dozwolone przez Niemców stronnictwo czeskiego, wydał wczoraj odezwę, w której w ostrych słowach potępia tego rodzaju akcję i zapowiada bezwzględne represje przeciwko mścicielom konsolidacji narodu czeskiego.

Czystka w armii niemieckiej.

Londyn, 3. 6. (PAT). „Yorkshire Post” ogłasza interesujące szczegóły o czystce, jaka ostatnio miała mieć miejsce w szeregach armii niemieckiej.

Przed samym zajęciem Austrii Hitler udzielił dymisji gen. Fritschowi, oraz kilku innym wysokim oficerom, którzy byli przeciwni planom zagranicznych podbojów. Dziennik dowiadyuje się, że wśród pozostałych członków naczelnego dowództwa niemieckiego zaznaczyła się ostatnio silna opozycja wobec polityki zagranicznej. Okupacja Czech np. była krytykowana przez pewne koła wojskowe.

Wskutek tego Hitler przeniósł w stan spoczynku przeszło 30 oficerów, zajmujących kierownicze stanowiska w Reichswehrze, wśród nich znajduje się,

jak pisze dziennik, gen. Loeb, który głównie zasłużył się przy przeprowadzaniu organizacji wojskowej przemysłu w ramach planu 4-letniego, generał Stülpnagel, jeden z najwyższych oficerów wojsk lotniczych, gen. Quade, komendant szkoły lotniczej, gen. Liebmann, komendant akademii wojennej, oraz gen. Geyer, dowódca korpusu armii niemieckiej.

O ile zeszłoroczny precedens może posłużyć za przykład, to wydaje się — twierdzi „Yorkshire Post” — że między politycznymi, a wojskowymi przywódcami Rzeszy miały miejsce starcia, które zakończyły się znowu zwycięstwem przywódców politycznych nad wojskowymi.

Grób na dnie morza.

Londyn, 3. 6. (PAT). Cała Anglia oczekuje z przejęciem wiadomości, czy udało się uratować kogokolwiek z załogi i inżynierów znajdujących się w zatopionej łodzi podwodnej „Thetis”. Nadzieja na ich uratowanie jest minimalna i w kolach admiralacji panuje przekonanie, że

wszyscy znajdujący się w łodzi podwodnej już nie żyją.

Zapas tlenu powinien wyczerpać się około godziny drugiej nad ranem. Prawdopodobnie wszyscy znajdujący się w łodzi zmarli z braku tlenu. Ilość osób znajdujących się w łodzi podwodnej została obecnie ustalona na 90 nie licząc czterech członków załogi, których udało się uratować.

Dwom udało się uratować przy pomocy aparatu Davisa. Jest to maska gazowa wyposażona w cylinder z tlenem. Maska ze specjalnym naramiennikiem ma te właściwości, że równocześnie służy jako aparat utrzymujący na powierzchni wody. W admiralacji panuje przekonanie, że jeden z usi-

lujących się wydostać z łodzi, który nie był marynarzem lecz cywilnym inżynierem, nie umiając obchodzić się z aparatem Davisa zmarł w chwili, gdy usiłował wydostać się i zagroził drogę swym towarzyszom tkwiąc w otworze, przez który można było się wydostać na powierzchnię.

Rufa łodzi, która w dniu wczorajszym znajdowała się na powierzchni, przed wieczorem zanurzyła się w wodzie i więcej się już nie ukazała. Obecnie łódź leży na dnie morskim na głębokości 240 stóp. Gdy usiłowano ją holować, przewróciła się na bok a obecnie leży dnem do góry, co oczywiście jeszcze bardziej utrudnia wszelką akcję ratunkową.

Londyn, 3. 6. (PAT). O godzinie drugiej w nocy sygnalizowali nurkowie, że słychać jeszcze słabe uderzenia z łodzi, świadczące, że załoga jest jeszcze przy życiu. Uderzenia były jednak bardzo słabe i więcej ich już nie usłyszano.

Zła przemiana materii przyspiesza starość.

Zanieczyszczona krew wskutek złej przemiany materii może powodować szereg rozmaitych dolegliwości, bóle artretyczne, łamane w kościach, bóle głowy, podenerwowanie, bezsenność, wzdęcia, odbijania, bóle w wątrobie, niesmak w ustach, brak apetytu, swędzenie skóry, skłonność do obstrukcji, plamy i wyrzuty na skórze, skłonność do tyfca, mdłości, język obłożony. Choroby złej przemiany materii niszczą organizm i przyspieszają starość. Racjonalna, zgodna z na-

turą kuracja jest normowanie czynności wątroby i nerek. Dwudziestoletnie doświadczenie wykazało, że w chorobach na tle złej przemiany materii, chronicznego zaparcia, kamieniach żółciowych, żółtacze, artretyzmie ma zastosowanie „Cholekinaza” H. Niemojewskiego. Broszury bezpłatnie wysyła Laboratorium Fizjologiczno-Chemiczne CHOLEKINAZA, H. NIEMOJEWSKIEGO, Warszawa, Nowy Świat nr 5 oraz apteki i składy apteczne. (n2995)

Gdyby bielizna mówiła
BORAN
by prosiła

Doskonały ŚRODEK DO PRANIA
WSZĘDZIE DO NABYCIA
ST. KOZŁOWSKI - BYDGOSZCZ
MARSZAŁKA FOCHA 43
FABRYKA POLSKA I CHRZEŚCIJAŃSKA

Hitler usiłuje zaimponować ks. Pawłowi.

Berlin, 3. 6. (PAT). W drugim dniu pobytu w Rzeszy, książę Paweł jugosłowiański złożył w godzinach rannych wieniec o barwach jugosłowiańskich przed pomnikiem poległych w wojnie światowej. Książę Pawełowi towarzyszył dowódca pierwszej grupy armii niemieckiej gen. płk. von Bock. Po złożeniu wienca książę odebrał defiladę batalionu honorowego, składającego się z kompanii poszczególnych broni.

Po ceremonii tej książę Paweł, spotkawszy się przy bramie brandenburskiej z kanclerzem, udał się na plac przed politechnikę, gdzie rozpoczęła się defilada wojsk. Książę Paweł, który był w mundurze generała dywizji wojsk jugosłowiańskich, stanął po prawej stronie kanclerza. Książęnicze Oldze towarzyszył marszałek Goering.

Na trybunie zajęli miejsca witanie przez protektora Czech i Moraw ministra Neuratha członkowie świty księcia Pawła z ministrem spraw zagr. Jugosławii na czele oraz otoczenie kanclerza.

Przybywającego na plac defilady księcia Pawła orkiestry wojskowe powitały hymnem jugosłowiańskim. W defiladzie wzięło udział około 20 tys. żołnierzy wszystkich rodzajów broni, przeważnie wojsk zmotoryzowanych.

Druga tragedia rybacka!

Gdy całe Wybrzeże pozostaje pod żalobnym wrażeniem strasznej katastrofy w Pucku, nowa okropna tragedia wydarzyła się wczoraj w Karwi, skąd bolesna wiadomość dotarła do Gdyni. Oto pomimo wzburzonego morza czterech młodych rybaków udało się łodzi do sieci zastawionych w odległości około 600 metrów od brzegu. W pewnej chwili silna fala przewróciła łódź i wszyscy czterej — zatoneli. Są to 26-letni Bernard Bizewski, 20-letni Augustyn Barchem, 20-letni Antoni Witrodt i 18-letni Antoni Völkner; wszyscy z Karwi. Morze wyrzuciło niebawem na brzeg łódź, wiosła a nawet — czapki.

Oficerowie estońscy w Polsce

Warszawa, 3. 6. (PAT). Dnia 4 czerwca przybędą do Warszawy, celem złożenia wizyty dowódcy korpusu ochrony pogranicza, p. gen. Kruszewskiemu, trzej wyżsi oficerowie estońscy: gen. Kurvitis, płk. Jolean Paul oraz płk. Aado Luus.

Goście estońscy w czasie swojego pobytu w Polsce zwiedzą: centralną szkołę podoficerską, południowy odcinek granicy, Warszawę, Kraków i Lwów.

Przyjaciel Polski gen. Faury przybył do Polski.

Warszawa, 3. 6. Na zaproszenie ministra spraw wojskowych gen. Kasprzyckiego przybył wczoraj do Polski na dwudniowy pobyt generał dywizji Ludwik Faury, uczestnik wojny polsko-bolszewickiej, a następnie w latach 1920-1928 profesor i dyrektor nauk w wyższej szkole wojennej w Warszawie.

Celem pobytu gen. Faury, który odwiedzi najważniejsze ośrodki życia polskiego, jest zapoznanie się z postęпами, jakie zrobiła Rzeczpospolita w ostatnim dziesięcioleciu oraz zebranie materiałów do książki o Polsce i do odczytów.

Gen. Faury jest wielkim przyjacielem Polski.

O światło wiedzy dla dzieci wsi.

Od szeregu lat skarży się ludność wiejska na niemożność kształcenia dzieci swych w szkołach średnich.

Skargi te wzmogły się w ostatnich latach zwłaszcza po t. zw. reformie jędrzejewiczowskiej. Nieomal na każdym zgromadzeniu, czy to organizacji rolniczych, czy oświatowych, czy spółdzielczych, czy innych, wyrażają rolnicy skargi na ten temat. I słusznie. Bo stan szkolnictwa na wsi przedstawia się fatalnie. Brak szkół, brak nauczycieli dla kilkuset tysięcy dzieci wiejskich. A przecież szkoła jest czynnikiem najbardziej powołanym do podźwignięcia kulturalnego i gospodarczego wsi — bez szkoły rozwój wsi jest nie do pomyślenia.

Na wsi brak przede wszystkim szkół 7-klasowych. Szkoły powszechnie wiejskie są przeważnie 3 lub 4-klasowe. Powoduje to ten stan rzeczy, że dzieci pilne i zdrowe, po dojściu do ostatniej klasy, a będące jeszcze w wieku szkolnym, pozostają w tejże klasie do czasu osiągnięcia lat czternastu. Dziecko marnuje w ten sposób czas, niszczy zapal do nauki. Ponadto nauka jest ogromnie utrudniona wobec przepelnienia klas. O ile zaś chodzi o przygotowanie dzieci wiejskich do innych zawodów, jak rzemiosła czy kupiectwa, to jest ono ogromnie utrudnione, gdyż do szkół zawodowych potrzebne jest ukończenie szkoły 7-klasowej, a już co najmniej 6-klasowej szkoły powszechnej. W ten sposób wiejski element chłopski, kupiecki i rzemieślniczy jest coraz bardziej eliminowany, a jego miejsce coraz więcej zajmuje element niepolski, zwłaszcza żydowski. O średnim i wyższym wykształceniu, to już nie ma w ogóle mowy. Wobec skasowania dwóch najniższych klas gimnazjalnych, dziatek wiejska, choćby najzdolniejsza i rokująca na przyszłość jak najlepsze nadzieje, ma nie tylko utrudnione, ale właściwie zupełnie zamknięty dostęp do szkół średnich, a to z tego powodu, że obecna szkoła wiejska nie daje wymaganego przygotowania i przy egzaminach wstępnych, niezmiernie wszechstronnych i trudnych, 95 procent dziatek wiejskiej przepada. (Oto skutki jędrzejewiczowskich reform!) I chociaż chłopci stanowią około 70 procent ludności w Polsce — w szkołach średnich synowie chłopcy stanowią niecałe 10 procent ogółu uczniów, a w szkołach wyższych zaledwie 8 proc. ogółu studentów.

Drugą przeszkodą w kształceniu dzieci wiejskich są podręczniki szkolne, a właściwie te coroczne zmiany podręczników, to ciągle eksperymentowanie kosztem najuboższych ludzi. Każdy nowy podręcznik szkolny powinien być przed wydaniem wszechstronnie zbadany i to przez ludzi nie od zieleńego stołka, ale tych, którzy w tej dziedzinie pracują, tj. wybitniejszych nauczycieli. Wtedy książka na pewno starczy na kilkanaście lat i tak, jak dawniej, ze starszych dzieci będzie przechodziła na młodsze rodzeństwo. A przy dzisiejszym systemie trzeba co roku dla wszystkich dzieci kupować wszystkie książki. Jest to klęska dla rodziców, zwłaszcza że książki są obecnie bardzo drogie. Autorom wpycha się pieniądze do kieszeni kosztem najuboższych, którzy często dzieci posyłają do szkoły bez śniadania, bez kawałka chleba nawet, a książki co roku muszą kupić.

Trzecią przeszkodą w kształceniu dzieci jest droga odzież i obuwie, brak tanich burs dla dzieci chłopskich po miastach i wysokie opłaty szkolne. Jednym słowem — dziecko wiejskie ma coraz bardziej zamkniętą drogę do nauki. Brak wykształcenia i środków materialnych marnuje zaś talenty, które mogłyby być pożyteczne dla kraju. Wszak często czytamy w prasie, że gdzieś na wsi żyje domorosły rzeźbiarz, który rzeźbi piękne figury i ozdobne przedmioty, to znowu gdzieś zdolni muzykanci, nie znając wcale nut, doskonale grają na skrzypkach, fujarkach. A czyż nie są godne podziwu te wiejskie wyroby gliniane, hafty, tkaniny i inne wyroby przemysłu ludowego? Ileż w nich nieraz piękna i talentu! Ileż rzetelnych talentów oglądamy na amatorskich scenach na wsi. Często ci młodzi artyści po kilku próbach wczuwają się w swoje role i grają całą duszą. Niejedna Kasia czy Marysia, która pasąc gęsi czy krowy, śpiewa swoim pięknym głosem — wyuczona byłaby wielką artystką, chlubą narodu. A tak ginie w szarzyźnie biedy i poniewierki. To są naprawdę marnowane skarby wsi. Odciecie ludności wiejskiej od możliwości zdobywania wykształcenia — to odciecie dopływu nowych sił do życia kulturalnego. A jak pożądanym był ten dopływ, świadczą nazwiska tych synów chłopskich, co jak Kasprowicz, wzniesli się na szczyty poetyckich natchnień, co jak profesorowie Bujak i Ptasnik i inni, zyskali sobie miejsceoczesne w nauce. Reymont, Władysław Orkan, Morcinek, artysta Stefan Jaracz — to synowie wsi.

Dziś powinniśmy dbać nie tylko o to, by synowie chłopcy zajmowali stanowiska w państwie, ale i o to, by na roli osiadali ludzie z wyższym wykształceniem. Zjemy przecież nie tylko w okresie wyścigu pracy, ale i wyścigu myśli. Jeżeli teraz ustanie dopływ młodzieży wiejskiej do szkół zawodowych i wyższych, zwłaszcza handlowych i rolniczych, to w niedalekiej już przyszłości zupełnie zabraknie na wsi polskiej ludzi, którzy mogliby na właściwym poziomie postawić wiejskie spółdzielnie i inne organizacje rolnicze.

Sprawa kształcenia młodzieży wiejskiej jest więc zagadnieniem niezwykle ważnym. Zagadnienie to musi być rozwiązane jak najprędzej!

Dyonizy Wesolek.

Niemiec Siebert ma wrócić do Nowych Jankowic?

Grudziądz. Lotem błyskawicy rozeszła się po Nowych Jankowicach i okolicy wiadomość, że administrator maj. Nowe Jankowice Niemiec Siebert, wydany równocześnie z Koerberem, ma wrócić i objąć ponownie zarząd majątkiem. Wiadomość ta wywołała fale wzburzenia wśród miejscowej ludności.

Zebrani 27 ub. m. w Łasinie delegaci robotników-Polaków z Nowych Jankowic oraz

przedstawiciele miejscowego społeczeństwa wysłali szereg telegramów, w których domagają się zakazu powrotu Sieberta, którego miejscowa ludność nienawidzi tak z powodu jego działalności polityczno-hitlerowskiej jako też brutalnego obchodzenia się z robotnikami Polakami.

Robotnicy majątku Nowe Jankowice na znak protestu ogłosili strajk do czasuwołania przyjazdu Sieberta.

Groźny pożar w powiecie grudziądzkim.

Grudziądz. Klęska pożarów nawiedziła wieś Partęczyny w powiecie grudziądzkim. W zabudowaniach gospodarza Żymieckiego zapaliła się w nocy stodoła, a wskutek opóźnionej akcji ratowniczej ogień prędko rozszerzył się, obracając w perzynę sąsiadujący dom mieszkalny dla robotników oraz liczny martwy i żywy inwentarz. Straty

wynoszą 18 tysięcy zł. Zachodzi podejrzenie zbrodniczego podpalenia z chęci zemsty. Dochodzenia prokuratorskie trwają.

W drugim wypadku pożar wybuchł w zabudowaniach gospodarczych rolnika Szula. Ogień strawił wielką stodołę, wyrządzając szkodę oszacowaną na 12 tys. zł.

Spalone obiekty były ubezpieczone.

Wygrane mówią — gdzie grać należy!

zł 100.000 na Nr 17876
zł 25.000 na Nr 114004
zł 5.000 na nr 17023 zł 5.000 na nr 114105
oraz wiele wygranych po zł 2.500, 2.000 i 1.000 padło w IV klasie 44-iej Loterii w kolekturze J. HALADEJOWEJ p. f.

„Szukasz szczęścia? — Wstąp na chwilę!”

Centrala: Warszawa, Nowy Świat 47. Oddziały w całej Warszawie.

Losy I klasy już są do nabycia.

Zamiejskowe odwrotną pocztą Konto P. K. O. 956. (n5023)

Groźba przerwania robót pod Topólnem.

Świecie. (t) Fala wysokiej wody we Wiśle, nadsiadająca ku Pomorzu, spowodowała już poważny wzrost stanu wody. Wisła wylewa już na przyległe kępy nadwiślańskie i sięga łąk. Kulminacja przy stanie ponad 5 m pod Chełmem i Świeciem nie grozi już obwałowanym w ostatnich latach tere-

nom. Stan wody we Wdzie pod Świeciem wzrósł już również poważnie i sięga podstaw wału ochronnego.

Zagrożone natomiast są niziny pod Grabowem i Chrystkowem, a zwłaszcza roboty prowadzone przy budowie wału.

Usuwanie gnilne produkty z żołądka.

Zaparcie i balast niestrawionych pokarmów zatrują organizm produktami rozkładu. Łagodnie przeczyszczająco działają

zioła Dra Breyera nr 9. Do nabycia wszędzie. Wytwórnia Polherba, Kraków-Podgórze. (n4996)

Park miejski w Brodnicy.

Walne zebranie Powiatowego Tow. Rolniczego w Inowrocławiu.

Inowrocław. W sali hotelu Pod Lwem odbyło się walne zebranie Powiatowego Tow. Rolniczego w Inowrocławiu. Dzień obrad został rozpoczęty mszą św. w kościele św. Mikołaja, którą odprawił ks. kan. Schwartz ze Ślawka. Zebranie zagał prezes p. T. Kaźmierczak z Plonkowa. Następnie prezes powitał przedstawicieli duchowieństwa, star. Wilczka, przedstawiciela armii kpt. Nadzieję, w-prezydenta Juengsta, nac. urz. skarbu. Frieskiego i dyr. Hozakowskiego. W dalszym ciągu ks. prob. Soltyskiński z Rząd-kwina podkreślił potrzebę jedności narodowej i patriotyzmu. Z kolei prezes Kaźmierczak zapewnił o łączności Inowrocławia z Wielkopolską i o gotowości bojowej tutejszego rolnictwa, po czym złożył obszernie sprawozdanie z rocznej działalności

PTR w Inowrocławiu, zaznaczając, że władze wojewódzkie przeceniają możliwości płatnicze przyłączonego do Pomorza powiatu inowrocławskiego. Dalej wskazał na szkodliwy przyrost organizacji i ich nieżywność, na potrzebę współpracy duchowieństwa ze wsią i potrzebę melioracji dusz.

PTR w najbliższym czasie przystąpi do Koła Przyjaciół pułku piechoty i artylerii. Rolnictwo pow. inowrocławskiego odczuwa brak własnego odpowiedniego gmachu szkoły rolniczej, który ma być wzniesiony w najbliższym czasie. Prezes ubolewał również, że niektórzy rolnicy jeszcze popierają Niemców i żydów. Po omówieniu szeregu spraw organizacyjnych i zawodowych oraz przedstawieniu planu dalszej działalności, omówił prezes sprawę parcelacyjną i osad-

nicze. Sprawozdania organizacyjne składałi pp.: instr. org. Chwalisz i instr. rolny Miech. Na wniosek p. Konieczki udzielono zarządowi pokwitowania. W dyskusji nad sprawozdaniami przemówił ks. prob. Strehl z Ostrowa nad Gopłem, nawołując do zapisywania się na członków do dobrze rozwijającej się Spółdzielni Zbytu Żywca w Kruszwicy, gdyż rolnicy polscy bezpośrednio, a nie żydzi winni być dostawcami polskiej armii. P. radca Graczyk z Żyroslawic nawoływał rolników, by ich synowie i córki wstępowały tylko do organizacji katolicko-narodowych Wiceprezes Dembiński z Węgierc mówił o gotowości bojowej rolników. Dalej star. Wilczek podziękował rolnikom za ustosunkowanie się w dziejowych chwilach.

Po odczytaniu projektu wniosków i uchwalił P. T. R. na walny zjazd w Toruniu, wywiązała się obszerna i żywa dyskusja, w której zabierali głos pp.: Czwarono, Góraj, Garncarz, Wilczyński, Stawęcki, wójt Harenda z Szadłowic, Malinowski, Cholewa i inni, którzy wskazywali na brak jakiegokolwiek higieny na targowisku w Inowrocławiu. W sprawach podatkowych udzielał wyjaśnień naczelnik Frieske. Budżet uchwalono w wysokości 24,000 zł. Jako członków do rady PTR wybrano ponownie pp.: Czwarono, Wodniaka, Dembińskiego i Bogacza, a jako delegatów na walne zebranie Pom. Tow. Roln. pp. Dembińskiego, Wodniaka, ks. prob. Strehla, Paško i Bogacza. W końcu omówiono obszernie sprawę spółdzielczości polskiej.

CHELMŻA. (o) Dnia 29 ub. m. odbyło się

tradycyjne strzelanie Kurkowego Bractwa Strzeleckiego o godność króla i rycerzy. Uroczystość rozpoczęła się nabożeństwem w miejscowym kościele, do którego brać kurkowa przeszła ulicami miasta przy dźwiękach orkiestry P. W. W wyniku konkursowego strzelania królem kurkowym na rok 1939/40 został p. Sylwester Muszyński z Chełmży, rycerzami zaś zostali pp. Szczepan Orłowski z Grzywny i Fr. Gramowski z Chełmży. Po skończonym strzelaniu odbył się wieczerok towarzyski.

— 31. 5. rb. odpowiadał przed tut. sądem za rozgłaszanie nieprawdziwych wieści Niemiec z Lubianki (pow. Toruń) Ryszard Hesse. Sąd skazał Niemca na 7 miesięcy aresztu, 100 zł grzywny i ponoszenie kosztów postępowania sądowego.

— Policja tuł. przytrzymała i doprowadziła do sądu Niemca Jana Beilharza z Chełmży, który rzucił się z sztyltem na bezbronnego Polaka.

SUCHA (pow. Świecie). Zespół stowarzyszeń w Suchej uzadza w niedzielę, dnia 4 czerwca rb. w ogrodzie p. W. Ochendala w Suchej (pow. Świecie) wielką węgę na rzecz budowy kościoła w Suchej. Początek imprezy o godz. 14. Podczas koncertu różne niespodzianki, jak strzelanie o nagrody z wiatrówek, aukcja amerykańska i inne urozmaicenia.

OSTROMECKO. Dnia 29 ubm. odbyło się w świetlicy samorządnie zebranie Powstańców i Wojaków, gdzie jednogłośnie powzięto uchwałę reaktywować zasłużoną placówkę, która od dłuższego czasu niedomagala. Zebraniu przewodniczył p. Dornowski. Jednogłośnie uchwalono wybór nowego zarządu, który dał następujący wynik: Wł. Dornowski — prezes, Antoni Witkowski — wiceprezes, A. Witkowski — sekretarz, E. Sierocki — zast., T. Pangowski — skarbnik, M. Bykowski — komendant, M. Pangowski chorąży. Do towarzystwa zgłosiło akces 32 członków. Po przemówieniu nowego prezesa oświadczyli zebrani gotowość czuwania nad dobrem mienia państwowego.

WEJHEROWO. (ap) Kino Casino wyświetla „Żółte cienie”. Nadprogram: tygodnik.

— Rozegrany mecz piłkarski o mistrzostwo pomorskiej kl. C pomiędzy wejherowskim K. S., „Sila” a K. P. W. Gdynia zakończył się zwycięstwem „Siły” w stosunku 5:3.

— Przedhistoryczny grobowiec, dobrze zachowany, a pochodzący prawdopodobnie z 88—1000 lat przed Chrystusem, odkrył rolnik Jan Czastka w Kielnie powiatu morskiego w czasie robót polnych. Grobowiec skrzynkowy zawiera 3 urny z popiołami. O odkryciu powiadomiony został konserwator państwowy prof. Zakrzewski, który przeprowadził też dalsze badania.

TCZEW. (as) Kino Apollo: „Królowa lodu”. Kino Gryf: „Przedwziewanie kłamstwo Niny Petrownej”.

— Sąd okręgowy na sesji wyjazdowej w Tczewie zasądził rob. Bol. Surawskiego z Tczewie, karanego 6-krotnie, na rok bezwzględnej więzienia.

— Egzamin na mistrza blacharsko-instal. zdał p. Jan Wienckowiak z Tczewa (ul. Kościuszki 34).

— 31. 5. rb. w południe wybuchł pożar w zagrodzie Sobana w Rościszewie (pow. Tczew). Pastwą płomieni padła stodoła z martwym inwentarzem.

Kronika GDYŃSKA

Gdynia, dnia 3 czerwca 1939 r.

Redakcja i administracja mieści się:
Skwer Kościuszki 24, (nad cukiernią Fang-
rata), tel. 14-60.

Nocny dyżur pełnią apteki:

Centralna, Plac Kaszubski, tel. 26-40.
Świętojańska, naprzeciw komisariatu.
Bałtycka, ul. Śląska 42.
Magistra Grodzkiego, Morska 155.
Nadmierska w Orłowie, ul. Orłowska.

REPERTUAR KIN:

Bajka: „Po wielkiej wojnie”.
Gwiazda: „Naokoło świata za 25 centów”.
Lido: „Panna Ewa”.
Lily Chylonia: „Córka Szanghaju”.
Morskie Oko: „Wesoło żyjemy”.
Miraż-Orłowo: „Scypion Afrykański”.
Polonia: „Patrol bohaterów”.
Zorza-Grabówek: „Młody Las”

MAT PROCHNICY ZĘBÓW

eliksir, pasta, mydło do zębów

HEZADONT H ZAK

n4219

Naszą szanowną klientelę mamy za-
szczyt zawiadomić, że naszym przedstawi-
cielem na Gdynię jest p. Gliński, który ma
wyłączne prawo sprzedaży i inkasa na tym
terenach. Zwracamy uwagę Szan. Odbiorcom
na nasz znak ochronny „Wiatraczek” i
brzmienie firmy. Bydgoska Fabryka Środ-
ków Spożywczych „Omega” Z. J. Kosiński
i Ska Sp. z o. o. Bydgoszcz, Gdańska 143.

Działalność stacji morskiej. Pracująca
od szeregu lat stacja morska, przeniesiona
niedawno z Helu do Gdyni, wydaje co-
rocznie wyniki swych prac badawczych w
zakresie fauny i flory Bałtyku w kwartal-
nych biuletynach. Zawierają one ciekawy
materiał sprawozdawczy z prac naukowych
nie tylko w zakresie teoretycznym, ale i
praktycznym dla naszego rybołówstwa mor-
skiego, zwłaszcza przybrzeżnego. Jak się
dowiadujemy, stacja morska przygotowuje
obecnie nowy tom swego sprawozdania.

Awangarda obrońców morza. W zwi-
zku z uroczystością Godów Morza, Liga Mor-
ska i Kolonialna wydała apel do swych
członków, w którym nawołuje m. in.: Li-
gowcy pamiętajcie, że tworzymy awangar-
dę obrońców polskiego morza! Wyjdą od-
nośnie waszego udziału w uroczystościach
osobne instrukcje z zarządu obwodu, ale
już dziś uprzedzamy, że członkowie LMK
stawiają się tłumnie na podniesienie bandery
w dniu 28 bm., na mszę św. i akademii oraz
na opuszczenie bandery i ognie w dniu
29 czerwca br.

Przekaz od **BOLU GŁOWY**
DLA DOROSŁYCH ZE ZN. FABR.
KOWALSKINA
stosuje się również
**PRZY PRZEZIEBIENIU
GRYPY I KATARZE**

Na wodach Bornholmu dowieziono w
ciągu ub. tygodnia łącznie około 400 centu-
row doryszy, które zostały zamrożone w
chłodni rybnej gdyńskiego portu rybackiego.
Poza tym hala i chłodnia rybną przy-
jęła na magazyn transport doryszy i innych
ryb morskich w ilości około 560 centnarów,
pochodzący z polskich połowów dalekomor-
skich na wodach Islandii.

Gość francuski w Gdyni. W piątek
zawiedził port gdyński oraz jego urządzenia
morski attaché francuski na Polskę p. kmr.
por. Guillard w towarzystwie konsula fran-
cuskiego w Gdyni p. Chaulet. Podczas ob-
jazdu portu na motorówce wyjaśniali u-
dzielali jeden z oficerów Polskiej Marynar-
ki Wojennej oraz kapitan Portu kmr. G.
Kański.

Nowi specjaliści w handlu morskim.
Onegdaj zakończone zostały egzaminy koń-
cowe w III klasie dla specjalizacji w han-
dlu morskim Liceum Handlowego w Gdyni,
w wyniku których ten jedyny w Polsce
kurs specjalny wiedzy handlowo-gospodar-
czej ukończyli następujący pp.: Bielawski,
Janusz, Jagusch Artur, Kirstein Gerhard,
Meannchen Walter, Sekunda Bohdan i Wie-
loch Zenon.

Zjazd Kobiet Katolickich rozpoczyna
się 3 czerwca w Gdyni.

Wysocy dostojnicy państwowi na zjeździe Pomorskiej Rady Gospodarczej w Toruniu. Obrady rozpoczęły się dziś przed południem.

Toruń, 3. 6. (Tel. wł.). Godz. 10,30.
W Toruniu rozpoczęły się obrady Po-
morskiej Rady Gospodarczej, poprzedzo-
ne Mszą św. w kościele Najśw. Marii
Panny, celebrowaną przez ks. prał. dr.
Dąbrowskiego z Pelplina.

Wstępne przemówienie wygłosił p.
wojewoda pomorski Raczkiewicz, wita-

jąc p. wicepremiera Kwiatkowskiego,
wiceministra skarbu Morawskiego, pre-
zesa BGK gen. Góreckiego, prezesa PBK
Jaroszyńskiego, dr. Dep. Morskiego Mo-
dzeńskiego.

Obecni byli poza tym: prezes Koła
Młost Pomorskich, p. prezydent Włodek,
Komisarz Rządu Sokół, prezydent Bar-

ciszewski z Bydgoszczy i prezydent Jan-
kowski z Inowrocławia.

Podkreślić należy, że bardzo licznie
na zjeździe reprezentowana jest Byd-
goszcz. Przybyło również wielu przed-
stawicieli prasy pomorskiej i stołecznej.
W chwili, gdy numer oddajemy do
druku, przemawia p. wojewoda pomor-
ski Raczkiewicz.

Straszne odkrycie.

Pracujący przy ustawianiu leżaków
obok t. zw. „Muszli” na Kamiennej Gó-
rze p. Lubner dokonał w piątek rano
straszego odkrycia. Zauważył pod de-
skami podłogi wznoszącej się dość wy-
soko nad ziemią nieruchomego człowie-
ka, o którym początkowo przypuszczał,
że śpi. Gdy jednak pomimo gwaru
licznych osób opalających się na słońcu,
nieznajomy się nie przebudził Lubner
podszedł do niego i z przerażeniem spo-

strzegł, że on nie żyje i że został zamor-
dowany. Wedle uzyskanych przez nas
informacji, które podajemy tylko z obo-
wiązku dziennikarskiego, nieszczęśliwy
został uduszony, posiada też rany zadane
nożem na piersiach. Śledztwo w to-
ku. W Gdyni rozeszły się pogłoski, że
aresztowano już parę osób.

Zamordowany — jak wynika z doku-
mentów — nazywał się **Konstanty Kę-
szak**.

Gdynia żegna pułkownika Dochoczyńskiego

W dniu 2 czerwca w piątek rozstał się z
Gdynią pułkownik Dochoczyński, który jak
to już donosiliśmy, przeniesiony został do
Krakowa na odpowiedzialne stanowisko.
Gdynia żegna działacza-żołnierza z wielkim
zalem. Wszędzie gdzie rozwijała się piękna
praca dla dobra całego państwa spotkać się
można było z czynnym udziałem pana puł-
kownika, o ile mu na to tylko służba po-
zwalała. On to powołał do życia gdyńskie
koło Czwartaków, rozwinął działalność
Morskiego Podokręgu Federacji PZ Obroń-
ców Ojczyzny, brał żywy udział w pracach
LOPP, Białego Krzyża, Pomocy Zimowej a
zwłaszcza w organizowaniu największej du-
my Gdyni — Brygady Obrony Narodowej.
Najlepsze życzenia towarzyszą mu na no-
wej drodze i posterunku.

Nowiny z s/s „Olza”.

W dniu 15 bm. Stocznia Gdynia u-
rządza konferencję prasową, na której
przedstawi m. in. aktualny stan prac
przy budowie s/s „Olza” pierwszego pol-
kiego statku, budującego się całkowicie
w kraju.

Tydzień Czerwonego Krzyża.

Dnia 4 czerwca odbędzie się uroczyste
nabożeństwo w kościele Serca Jezusa o go-
dzinie 10 na intencję Polskiego Czerwonego
Krzyża przy udziale zaproszonych przed-
stawicieli władz, społeczeństwa i prasy. Po
nabożeństwie pochód przez miasto zarządu,
oddziału PCK, drużyn rat. san., Kół Młod-
zieży PCK na plac Grunwaldzki, gdzie nastą-
pią pokazy sprawności, organizacji dru-
żyn rat. san. oraz Kół Młodzieży.

Dnia 4 bm. odbędzie się w lokalu firmy
Marlewski ul. 10 Lutego 31 B. G. K. od go-
dziny 9—20 wielka loteria fantowa PCK.
Olbrymia ilość fantów.

— **Ad multos annos!** „Kurier Bałtycki”
zmienił właściciela. Z dniem 2 czerwca
br. udziały Spółki Wydawniczej z o. o.
w Gdyni wydającej „Kuriera Bałtyckiego”
zostały przejęte przez grono dzienni-
karzy, zatrudnionych w tym piśmie.
Nowemu wydawnictwu składamy życze-
nia pomyślnego rozwoju.

— Komander Jacyniec otrzymał od
Związku Marynarzy Rezerwy godność do-
żywotnego prezesa honorowego za zasługi
położone dla rozwoju tej organizacji.

Otwarcie w niedzielę 4. VI.
KLUB TOWARZYSKI **brudź. szachy**
DANCING w kawiarni w ogrodzie
ORŁOWO, Orłowska 23 telefon 91-88
w gmachu Zarządu Kapielska. (n4985)

Szczepko i Tońko w Gdyni.

W pierwszych dniach czerwca przybę-
dzie do Gdyni kilkusetosobowa wycieczka
ze Lwowa. Z wycieczką tą przybywa rów-
nież znany chór lwowski „Echo-Macierz” o-
raz Szczepko i Tońko. W związku z tym
zorganizowany zostanie specjalny wieczór
pięśni i humoru, którego program wypełni
wyżej wspomn. chór oraz Szczepko i Tońko.
Wieczór ten odbędzie się dnia 10 czerwca o
godz. 21 w kinie „Polonia” pod protektora-
tem komisarza Rządu mgr. Sokoła.

Przed Godami Morza w Gdyni.

Gdynia gotuje się na przyjęcie licznej
rzeszy uczestników dorocznej wspaniałej
manifestacji naszego przywiązania do mo-
rza, która odbędzie się w Dzień Morza 29

Piękna uroczystość w grodzie Kopernika.

Toruń, 2. 6. W święto Trójcy św., w nie-
dziele, 4 bm. o godz. 9 w kościele Chrystu-
sa Króla złoży Bogu swoją pierwszą ofia-
rę Mszy św. ks. Wiktor Mrozowski, rodak
z Torunia i wychowanek Seminarium Za-
granicznego w Potulicach. Szczęśliwi rod-
zicze prymicjanta, państwo B. Mrozowscy
(ul. Wałdowska) ofiarowali już na służbę
Bożą dwie córki, które obecnie znajdują się
w zakonie Sióstr Pasterek. Katolickie spo-
łeczeństwo Torunia składa ks. prymicjanto-
wi w tak uroczystym dniu serdeczne życze-
nia jak najobfitszych plonów w przyszłej
pracy duszpasterskiej.

— Nieznany samobójca rzucił się pod ko-
ła pociągu. Na szlaku kolejowym Toruń-
miasto — Toruń-Mokre w pobliżu bramy
Lubickiej rzucił się pod pociąg nieznany
człowiek w wieku około 30 lat. Koła pocią-
gu przecięły desperata w połowie, powodu-
jąc śmierć na miejscu. Przy samobójcy
nie znaleziono żadnych dokumentów. Do
tej chwili tożsamości samobójcy nie udało
się ustalić.

— **Wypadek motocyklisty.** Na szosie
Chełmża—Grzywno w pow. toruńskim uległ
nieszczęśliwemu wypadkowi Tadeusz Kade-
ci, zam. przy ul. Krasińskiego 22/24 w To-
runiu. Motocyklista odniósł poważne obra-
żenia ciała i odstawiony został do szpitala
powiatowego w Chełmży.

— **Z Trzyńca** przybywa do Gdyni wy-
cieczka pracowników huty Trzyńiec 4 bm.
Najgorętszym sercem wita Gdynia tych
specjalnie gości.

— **Przypominamy** o publicznym popisie
uczniów Konserwatorium Pom. Tow. Muz.,
który odbędzie się 5 bm. o godz. 19 w sali
koncertowej Dworu Artusa. Bilety w cenie
od 50 gr nabyć można w Konserwatorium
PTM (Dwór Artusa), Stary Rynek 6.

— **Wycieczka Stow. Polsko-Francuskie-
go do Inowrocławia.** W niedzielę, dn. 4 bm.
urządza Stowarzyszenia Polsko-Francuskie
w Toruniu wycieczkę do Inowrocławia, a to
celem nawiązania bliższego kontaktu z
tamtejszym Stowarzyszeniem. Wycieczka ta
odjedzie pociągiem, który odchodzi z Toru-
nia o godz. 14.15. Zarząd Stowarzyszenia
prosi o jak najliczniejszy udział w wyciecz-
ce oraz o przybycie na dworzec Toruń-Głó-
wny o godz. 14. Cena biletu kolejowego w
obie strony wynosi 3,60 zł.

Tysiące osób zawdzięcza zwój dobrobyt
znanej ze szczęścia kolekturze

„Uśmiech Fortuny”

Centrala Lublin,
Oddziały: Bydgoszcz, Pomorska 1. Toruń, Żeglarska 31
Wielkie wygrane 44-ej Loterii (n-5017)

zł 100.000	na los Nr 10995
„ 15.000	na los Nr 110755
„ 15.000	na los Nr 132917
„ 10.000	na los Nr 140764
„ 5.000	na los Nr 77113
„ 5.000	na los Nr 135783
„ 5.000	na los Nr 71622

oraz wiele wygranych
po 2.500 zł, 2.000 zł, 1.000 zł i t. d.
znowu padły w Kolekturze

„UŚMIECH FORTUNY”

Kto więc wygrać pragnie — niech tam
kupi los do klasy I-szej 45-tej Loterii!

Kronika TORUŃSKA

Toruń, dnia 3 czerwca 1939 r.

— Nocny dyżur pełnią apteka Pod Lwem,
Śródmieście.

Św. Anny — Bydgoskie Przedmieście.
Pod Łabędziem — na Mokrem.
Nadwiślańska — Jakubskie Przedm.
Św. Barbary — Chełmińskie Przedm.
Dyżur lekarski Ubezpieczalni Społecznej
środa: dr Zieliński, ul. Bydgoska 37,
tel. 28-08 (dyżur od godz. 20—8).

Pogotowie straży pożarnej tel. 12-44.

Pogotowie ratunkowe tel. 19-91.

Przedstawicielstwo „Dziennika Bydgo-
skiego”, ul. Mos'wa 17, tel. 14-46.

REPERTUAR KIN:

Aria: „Maskarada”.
As: „Nawrócony grzesznik”.
Mars: „Zgrzeszyłam”.
Świt: „Cyganka”.

— **Popis uczniów Konserwatorium Pom.
Tow. Muz.** W dniu 5 czerwca br. odbędzie
się doroczny popis uczniów Konserwato-
rium Pom. Tow. Muz. Będzie to niewątpli-
wie jedna z najciekawszych imprez mu-
zycznych w bież. sezonie. Przez estradę
przezwinię się szereg młodych adeptów
sztuki muzycznej, dając świadectwo pracy
uczelnnej i swego talentu. Na popisie pro-
dukcją będą uczniowie klas fortepianu,
skrzypiec, śpiewu i wiolonczeli. W dniu
5 czerwca br. o godz. 19 muzykalny Toruń
wypełni salę koncertową Konserwatorium.

— **Gratis przewodnik po Gdańsku.** Na-
kładem Polskiej Macierzy Szkolnej w
Gdańsku wydany został ostatnio przewo-
dnik po mieście. Znajdujemy tam krótko
omówiony stosunek wolnego miasta Gdań-
ska do Rzeczypospolitej Polskiej w dobie
obecnej, jego historii oraz szczegółowe in-
formacje i przewodnik po porcie. Znajdu-
jemy w przewodniku praktyczne działy
dla podróżnych (wymiana pieniędzy, prze-
pisy dewizowe, lokale itp.) oraz bogaty
dział polskich placówek gospodarczych w
Gdańsku. Dział reklamy uzupełnia całość.
Osoby wyjeżdżające na teren wolnego mia-
sta Gdańska lub interesujące się tymi za-
gadnieniami mogą otrzymać przewodnik
bezpłatnie w Wydziale Pomorzoznawczym
Instytutu Bałtyckiego — Toruń, Fosa Sta-
romiejska 1 (gmach KKO woj. pom.) w go-
dzinach od 8 do 15 codziennie.

P. C. K. to uzupełnienie Armii i Obrony
Krajowej. Czas nagli w P. C. K. znajdziesz
ochronę.

Dla Znaczców
i Smakoszów

PIWA KUNTERSZTYŃSKIE

BYDGOSZCZ, Pomorska 68.

Telefon nr 3115.

Wisła na łakach.

Specjalny reportaż „Dziennika Bydgoskiego” z terenów powodziowych w Brdyujściu.

Piątek, 2 czerwca godz. 16.

Przybywamy do Brdyujścia i zgłaszamy się na służbę do jej inspektora p. Graja.

Już ze służby w Brdyujściu przyjrzyć się można rozmiarom powodzi. Liczni wycieczkowicze, którzy w porze letniej przybywają do Brdyujścia i obok restauracji Kadowa udają się ścieżką nad Wisłę, by nieco dalej przepłynąć na plażę — próżno teraz szukali ścieżki. Woda sięga po tej stronie niemal pod progi domów. Barka stoi tuż przy parkanach restauracji, tam, gdzie była ścieżka. Po drugiej stronie brzeg Wisły ginie gdzieś w niezmiernie daleki. Plaże, wilkliny, łaki — stanowią obecnie dno olbrzymiego rozlewiska.

System sygnalizacyjny.

Idziemy z p. Grajem na „inspekcję” terenów powodziowych. Przede wszystkim zwracamy uwagę na wysoką wieżę konstrukcji żelaznej, ustawioną na Wisłę przed służą. Przy wieży tej opuszczone są na dół trzy dużych rozmiarów balony.

— Jest to wieża sygnalizacyjna — objaśnia nas p. insp. Graj. Kiedy woda wzbiera w Krakowie—Zawichoście, podnosimy w górę jeden balon, gdy kulminacja dochodzi do Waszawy, podnosimy drugi, a kiedy wysoka fala osiąga Toruń — u góry są trzy balony.

— To doskonałe urządzenie. Ma z pewnością ostrzegać żeglarzy.

— Tak, żeglarzy i ludność zamieszkałą w kotlinie Wisły. Według tych znaków orientują się o bliskości niebezpieczeństwa i przygotowują się odpowiednio. Teraz wszystkie trzy kose są na dole — to dowód, że woda już opada.

Szybki napływ — wolny odpływ.

Idziemy wałem, prowadzącym od służby w Brdyujściu do jazu w Łęgnowie (Czersk Polski). Z jednej strony szerokie rozlewisko portu i torów regatowych, z drugiej szersze jeszcze jezioro na łakach państwowych i prywatnych Łęgnowa, hen, daleko aż do Otorowa. Niezwykły to spacer taką zieloną kładką wśród wody. Na wale pyszni się zielenią trawa. W przybrzeżnych wilklinach śpiewają ptaki, a do taktu wesoło pluszcze fala. Jest piękny wiosenny dzień. Słońce tysiącami iskier złoci wodę. Trudno w tych warunkach uświadomić sobie grozę powodzi, trudno myśleć o stratach, które są oczywiście wysokie.

— Szkoda tej wspaniałej trawy, jak tu na wale. Pewnie będzie zamulona...

— O, nie. Trawa z łak państwowych została zabrana. Przyjechali ulani i w krótkim czasie załatwili się z sianokosem.

— A prywatni właściciele?

— Niektórzy sprzątnęli. Ale nie wszyscy. Po większej części nie zdążyli.

— Kiedy się zaczęło?

— Już w drugie święto przybierała woda. We wtorek woda dosięgnęła szczytu grobli w Łęgnowie i poczęła się przelewać. Przybiła 20 cm na godzinę. W czwartek w południe osiągnęła punkt kulminacyjny — 6,84 m czyli 3,84 ponad stan normalny. Od czwartku godz. 18 woda poczęła opadać. Coła się po 4 cm na godzinę. Do tej chwili cofnęła się już o 46 cm.

— Kiedy to się całkowicie skończy?

— Z niższych miejsc woda ustąpi dopiero za jakieś 10 dni.

Niezwykła powódź.

— Czy powódzie w tym czasie zdarzają się często?

— Bardzo rzadko. Powódzie w maju są prawie niebywałe. Tegoroczna nastąpiła z powodu wielkich opadów w maju (190 cm³ na cm² — tego rodzaju opady były jedynie w maju 1909 r.). Powódzie zdarzają się przeważnie w okresie pęknięcia lodów roztopów. Częstsze są też powódzie świętojańskie. Majowe są nieznanne.

Największa była tu powódź w marcu 1937 r., gdy stan wody wyniósł 9,15 m. Powódź ta przewyższyła nawet słynny wylew z 1924 r. o 1 cm.

Na jazie.

Obok trybun regatowych wchodzimy na jaz (Czersk Polski). Niezwykłe tu wygląda. Przyzwyczajeni jesteśmy do szumu wody, spadającej z wysoka. Teraz woda przelewa się leniwie, gdyż stan wody w Brdzie jest tylko niewiele wyższy niż na Wisłę. Wczoraj — mówi p. Graj — woda się zrównała i wał z jazu podciągnęliśmy do góry.

Korzystamy z tej okazji, aby wał wyreparować. Mielśmy jednak mało czasu i zdołaliśmy przeprowadzić tylko niewielką naprawę.

Przepławka ryb obok jazu jest niemal całkowicie zalana i ryby obecnie nie mają kłopotu z przepływaniem pod górę. O tej przepławce i perypetiach ryb dowiedzieliśmy się przy okazji wiele ciekawych rzeczy — lecz do spraw tych powrócimy innym razem.

Dodać trzeba, że przy jazie znajduje się elektrownia, która zasila w prąd jaz i służbę. Energię, czerpie elektrownia z przepływającej wody.

Kartofle i żyto pod wodą.

Obok jazu oglądamy poletko kartofli, zalane wodą. Poszkodowany został dozorca jazu. W Łęgnowie pod wodą znalazło się również żyto rolnika Fennera, który pod-

czas powodzi przed dwoma laty stracił dom mieszkalny. Obecnie ma już nowy dom.

Tuż przy szosie, naprzeciw wejścia na tor regatowy, znajduje się port drzewny własność firmy „Lasy Polskie”. Firma ta zobowiązała się, że będzie usuwać nadmiar wody po tej stronie szosy. Był na ten temat proces. Obecnie — w wyniku tego procesu przy prywatnym porcie w małej budce pracuje maszyna, która przepompowuje (3 m³ na minutę) wodę z kanałów obok portu do Wisły. Ale już tej nocy woda w Wisłę o tyle opadnie, że będzie niższa niż w kanałach i praca maszyny stanie się niepotrzebna.

Rozpamiętując tragiczną powódź z 1937 r. spacerujemy po łęgnowskiej szosie. Po tej szosie wówczas pływały sobie statki parowe. Obecnie stoja tu ciekawki z „miasta”, którzy na rowerach przyjechali zobaczyć powódź. Nie taka ona znowu groźna. Prawdziwie... majowa.

J. Koł.

Kurs z zakresu gazownictwa dla personelu instalacyjnego w Bydgoszczy.

W okresie od 13 lutego do 26 maja 1939 roku odbył się w Bydgoszczy kurs z zakresu gazownictwa dla personelu instalacyjnego, urządzony przez Bydgoskie Towarzystwo Kursów Technicznych przy Państwowej Szkole Przemysłowej z inicjatywy Bydgoskiej Gazowni Miejskiej i Dyrekcji Państwowej Szkoły Przemysłowej.

Udział w kursie wzięło: 40 osób spośród personelu instalacyjnego Gazowni oraz 54 pracowników prywatnych firm instalacyjnych, dzięki przychylnemu ustosunkowaniu się miejscowego Cechu Blacharzy i Koncesjonowanych Instalatorów. Ukończyło kurs z wynikiem pomyślnym ogółem 83 osoby.

Program kursu obejmował 178 godzin wykładowych oraz zajęć praktycznych, a mianowicie: 1) rachunki — 12 godz., 2) zasady mechaniki — 12 godz., 3) zasady ogólne opl. — 12 godz., 4) zasady opl. gazowni — 6 godz., 5) propaganda gazu — 6 godz., 6) produkcja gazu — 12 godz., 7) instalacje gazowe zewnętrzne — 12 godz., 8) instalacje gazowe wewnętrzne — 12 godz., 9) przybory gazowe — 12 godz., 10) przepisy instalacyjne — 6 godz., oraz 11) zajęcia praktyczne — 76 godz.

Na kursie wykładali: dyr. inż. Br. Klimczak, inż. I. Banaszek i instr. opl. W.

Strzałkowski z ramienia Gazowni bydgoskiej oraz inż. W. Horoszkiewicz i mgr chemii St. Prosiński z Państwowej Szkoły Przemysłowej.

Kierownictwo kursu spoczywało w rękach dr. Jana Czajkowskiego.

Wykłady odbywały się w godzinach wieczornych od 18,00 do 21,00 w audytorium chemicznym Państwowej Szkoły Przemysłowej, zajęcia zaś praktyczne w warsztatach Gazowni bydgoskiej.

Po ukończeniu kursu i przeprowadzonym repetytorium odbyło się w dniu 26 maja 1939 r. o godz. 18,00 uroczyste rozdanie świadectw uczestnikom kursu. W podniosłych słowach przemówili pp. dyr. inż. Br. Klimczak, jako delegat Polskiego Zrzeszenia Gazowników, Wodociągowców i Techników Sanitarnych — W. Nijakowski, jako przedstawiciel Cechu Blacharzy i Koncesjonowanych Instalatorów, dr Jan Czajkowski, kierownik kursu oraz dyr. inż. Franciszek Siemiradzki z ramienia Państwowej Szkoły Przemysłowej; w imieniu kursistów przemówił p. Bucholz Józef, wyrażając wdzięczność inicjatorom, kierownikowi oraz wykładowcom za zorganizowanie i przeprowadzenie kursu, mającego za zadanie doszkolenie personelu instalacyjnego. (Pot. W. Wojucki, Bydgoszcz, Gdańska 5).

Jutro zamknięcie wystawy grafików krakowskich w Muzeum Miejskim.

Ciesząca się dużym powodzeniem wystawa Towarzystwa Artystów Grafików w Krakowie dobiega końca.

Wystawa obecna nie rozminęła się z celem swej działalności — czego dowodem jest liczna frekwencja zwiedzających, jak również nabycie na wystawie przez wielu z nich istotnie wartościowych dzieł graficznych.

Zachęcamy tych wszystkich, którzy nie widzieli jeszcze tej interesującej wystawy, aby skorzystali z ostatnich dni jej trwania, gdyż zostanie ona zamknięta w niedzielę, dnia 4 czerwca br.

Wenta leśna.

Koło komendantów oplg Rej. 12-II LOPP Miedziń urządzi w niedzielę 4 bm. w lesie przy 6 służbie koło mostu kolejowego, ul. Nakielska, „wentę leśną”. Początek o godz. 14. W programie: loteria fantowa, strzelanie o nagrody, własny obfity bufet. Przygrywać będzie doborowa orkiestra. Wstęp bezpłatny. Czysty dochód przeznaczony na szkolenie młodzieży w lotnictwie. (n5018)

Chrz. Zw. Metalowców urządzi w niedzielę 4 bm. wycieczkę do pobliskiego lasu na Czyżkówku. Na miejscu własny bufet, strzelanie do tarczy i dużo innych urozmaiceń. Koncertować będzie doborowa orkiestra. Początek o godz. 10 przed poł.

Konfiskata.

Starosta grodzki bydgoski na podstawie prawa prasowego zarządził zajęcie wczorajszego wydania „Dziennika Bydgoskiego” za całość artykułu wstępnego.

Abonenci, którzy nie otrzymali wczoraj „Dziennika” zechcą zażądać w swoim urzędzie pocztowym wydanie Nr 126 A, to jest drugie wydanie po konfiskacie.

KORONOWO

IGN. NOWAK
Restauracja i Hotel Rynek 21

Poleca stale: (n-4748)

dobrze i smacznie potrawy, oraz napoje

Przyjemne pokoje gościnne.

Zajazd i garaże. Ceny umiarkowane.

Wpłacamy II ratę Pożyczki Obrony Przeciwlotniczej.

Komisarz Miejski P. O. P. przypomina wszystkim subskrybentom P. O. P., że należy wpłacić II ratę P. O. P., bowiem 5 czerwca mija termin wpłacenia raty.

Przez terminowe wpłacenie rat P. O. P. dasz Polsce gwarancje nienaruszalności granic, a Armii dobrois na lądzie, morzu i powietrzu. Nie zwlekajmy — spieszmy jeszcze dziś do kas, bo termin wpłaty rat jest bardzo krótki — tylko do 5 czerwca 1939 r.

Bydgoskie Towarzystwo Wioślarskie.

Dziś w sobotę, dnia 3 czerwca odbędzie się na przystani schadzka towarzyska. Uprasza się o liczne przybycie członków wraz z rodzinami.

— Opera po cenach popularnych. Związek Rezerwistów w Bydgoszczy zakupił przedstawienie opery „Cyrylik Sewilski” w dniu 6. 6. 39. o godz. 20 po cenach ulgowych od 50 gr do 2 zł. Wszyscy członkowie winni nabyć bilety. Sympatyków i przyjaciół Związku uprasza się o poparcie. — Bilety do nabycia w Teatrze, w Zarządzie Grodzkim, ul. Grodzka 6 m. 5 i w kołach. (5170)

2 623,36 zł na FON

złożyli czytelnicy „Dziennika Bydgoskiego”.

Za pośrednictwem „Dziennika Bydgoskiego” złożyli czytelnicy naszego pisma na Fundusz Obrony Narodowej dotychczas kwotę 2.623,36 zł. Zebrane pieniądze wpłaciło Wydawnictwo nasze na konto FON do Komunalnej Kasy Oszczędności m. Bydgoszczy w następujących terminach:

9. 2. br. 100 zł, 5. 4. br. 322 zł, 14. 4. br. 61,45 zł, 27. 4. br. 100 zł, 29. 4. br. 274,70 zł, 6. 5. br. 831,40 zł, 16. 5. br. 487,01 zł, 2. 6. br. 446,50 zł. Razem 2.623,36 zł.

Kasa „Dziennika Bydgoskiego” przyjmuje nadal datki na FON, których odbiór kwituje każdorazowo w piśmie z podaniem ofiarodawcy.

Wyjazd do Charzykowa w niedzielę o godz. 6,30.

Pom. Zw. Prac. Handl. z siedzibą w Bydgoszczy komunikuje wszystkim, że zbiórkę wyjeżdżających do Charzykowa wyznaczono na godz. 6,20 przy Placu Teatralnym, zaś odjazd na godzinę 6,30 punktualnie.

Nowo otwarty skład towarów krótkich i galanterii **TADEUSZ ECKERT**, Bydgoszcz Dworcowa 48. poleca białe damską pończochy, białe czelki, torbki, rękawiczki itp artykuły męskie. Wielki wybór. Ceny niskie. UWAGA! Firma polsko-katolicka. n-4745

— Kawiarnia „Pod Orłem”. W sobotę i w niedzielę o godz. 22 dancing. W niedzielę o 5 po poł. Five o'clock. Wstęp wolny. (n5024)

— Gimnazjum Krawieckie Żeńskie w Bydgoszczy, ul. Konarskiego 5, tel. 15-90 przyjmuje zapisy uczennic do klasy I codziennie w godzinach od 10—12 oraz środy i piątki od godz. 17—18 tylko do 15 czerwca br.

— Dyrekcja III Pryw. Liceum i Gimnazjum Żeńskiego im. M. Curie-Skłodowskiej w Bydgoszczy, ul. Kujawska 4 przyjmuje zgłoszenia kandydatek do kl. I gimn. Przy zgłoszeniu należy przedłożyć: 1) podanie, 2) dokument urodzenia wzgl. chrztu, 3) ostatnie świadectwo szkolne (kl. 6 wzgl. 7, 4) świadectwo II szczepienia ospy. Taksa za egzamin wynosi 10 zł oraz 1 zł na budowę publicznych szkół powszechnych. Zgłoszenia przyjmuje sekretariat zakładu codziennie od godz. 8—14. (n4953)

KINO **KAPITOL**

Dziś premiera!
2 cudne filmy,
preboje sezonu

Yoshivara
według powieści Deoobry

W roli głównej
genialny aktor
HAYAKAWA

ULTIMATUM

W roli głównej
Dita Parlo oraz
Erich von Stroheim

Filmy które pozostawiają niezatarte
wrażenie. (5193)

Uwaga Panie! • Uwaga Panowie!

200 płaszczy damskich
200 płaszczy męskich
sprzedamy teraz **BARDZO TANIO**

Chcąc ocenić, trzeba towar zobaczyć.
Zapraszamy póki zapas starczy.

(n-5050)

Polecamy nasz oddział miarowy, wykonanie gwarantowane.

DOM TOWAROWY
Bracia Mateccy
BYDGOISZ
Rynek Marsz. Piłsudskiego 17

PRZEZ ZIOŁA do ZDROWIA

W chorobach nerwów i bezsenności
zioła „PASSIVAL” zł 1,30
W chorobach żołądka, kiszki, nad-
kwasoty i niestrawności
zioła „VENTRALIN” zł 1,35
przy obstrukcji i zlej przemianie
materii „EMOLIAN” zł 1,60
przy artretyzmie i reumatyzmie
zioła „ARTRETON” zł 1,65
przy chorej wątrobie i woreczka
żółciowego „CHOLETAN” zł 1,65

Pamiętajcie i żądajcie w aptekach i drogeriach ZIOŁA Apt. KLABECKEGO
Laboratorium Fyto - Farmaceutyczne
BYDGOŚCZ — PLAC TEATRALNY 4. TEL. 1984.
n-4878)

Wycieczki parostatkami
do Brdyjścia
w wszystkie niedziele i święta według rozkładu.

Statki na wycieczki **szkolne i zbiorowe**
do Brdyjścia, Ostromecka itd. po korzystnych cenach.
LLOYD BYDGOSKI Sp. Akc.
n4988)

Institut 20612
leczniczej kosmetyki
racjonalnego pielęgnowania skóry
i włosów. Właśc.
Zofia Ginter - Trzebuchowska
Opieka lekarska, Porady bezpłatne
ul. 20 Stycznia 22
telefon 15-04.
Godz. 11-2, 4-7 po poł.

Repertuar kin bydgoskich:

APOLLO: Dziś „Dziw-
czyna z zanką” z Sylvia
Sydney i dodatek kolor.
„Dwa osiołki” i tygodnik.
BALTYK: „Płynne złoto”
oraz „W sieci Wywiadu”
KAPITOL ul. Marciakowskiego 4.
„Yochiwara” w r. g. Hai-
kawa” i „Ultimatum”.
KRYSTAL: „100 dni Napo-
leona” w r. g. Corrado
Racca oraz tygodni. Pata.
LIDO: Dziś „Krzyk ulicy”
w r. g. Vivian Romance.
Najnowszy tygodnik.
MARYSIENKA: „Melodie
Cygańskie” w r. g. Lo-
retta Young. Tyg. Pata.

Koncesjonowane Przedsiębiorstwo Przewozowe

M. Jakubik - Gdynia

ul. Starowiejska 23 — Telefon 10-64
zatatwia (n4680)
wszelkie przewozy, przeprowadzki,
ekspedycje na miejscu
i na liniach Gdynia — Gdańsk — Bydgoszcz — Łódź
Gdynia — Gdańsk — Grudziądz — Warszawa.
Stała codz. komunikacja Gdynia-Gdańsk.

Ogłoszenie przetargowe.

Okręgowy Urząd Budownictwa Nr VIII. w Toruniu
ogłasza przetarg
na sprzedaż całkowitego urządzenia gorzelni
w majątku Józefacie, powiat Brodnica.
Otwarcie ofert nastąpi w dniu 30 czerwca 1939
o godz. 12-ej w Okręgowym Urzędzie Budownictwa
Nr VIII.
Szczegółowe warunki przetargowe na żądanie będą
rozesłane zainteresowanym.
Okręgowy Urząd Budownictwa Nr VIII.
Nr 808/175/39 Z. N./Pr. (n4764)

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetry na stronie 7-linowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 70 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,20 zł na dalszych stronach 1,00 zł. za milim. 1 lin., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% zniżk. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych, 50% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, K. K. O. miasta Bydgoszczy. Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.

Zakład graficzny i miejsce odbicia, wydawca i miejsce wydania: Drukarnia Bydgoska Spółka Akcyjna, Bydgoszcz, ul. Poznańska 12-14. — Odpowiedzialni redaktorzy: Za politykę wewnętrzną: Zygmunt Felczak, zagraniczną: mgr. Stanisław Strąbski; gospodarczą: Stanisław Nowakowski; dział literacki i felieton: Henryk Kuminek; wiadomości z Wielkopolski i Pomorza: dział kobiecej i „Światek dziecięcy”: Janina Hernetówna; dział sportowy: Edmund Kleśsa; kronikę lokalną: Aleksander Kiedrowski; rozmaiteści, wiadomości z kraju i ze świata: Edmund Kleśsa; programy, zagadnienia radiowe i wiadomości ze Wschodu: Wincenty Ślawiński; dział rolniczo-ogrodniczy: Dyonizy Wesolek. — Ogłoszenia i reklamy: Władysław Żewicki. — Zarządzający drukarnią: Ignacy Balwiński. — Za wiadomości z Gdyni: Zofia Zelska-Mrozowicka w Gdyni; za kronikę toruńską: Roman Kobierski w Toruniu.

BUDUJĄC DLA SIEBIE
BUDUJESZ DLA KRAJU

MATERIAŁY STOLARSKIE, BUDOWLANE SZORSTKIE DYKTY,
POSADZKI, KOMPLETY SKRZYNKOWE, OPAŁ

produkcji
LASÓW PAŃSTWOWYCH

ZNAK TOWAROWY **LOOP** STANDARYZOWANE WYMIARY - DOKŁADNE SORTOWANIE
STARANNA KONSERWACJA - KLASYFIKACJA JAKOŚCI
zabezpieczają nabywcę przed błędną kalkulacją i stratami.

Sprzedają:

»PAGED« **POLSKA AGENCJA DRZEWNA Sp. z o. o.**
Centrala: Gdynia, ul. Świętojańska 44, tel. 19-16

Oddział: Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 40, tel. 48-00 i 48-20
Agentura: Bydgoszcz, ul. Świętojańska 11, tel. 22-37
(n4999)

Z dniem dzisiejszym wypuściliśmy na rynek

Jablecznik

orzeźwiający naturalny napój
z soku jablecznego.

BROWAR BYDGOSKI
Sp. z o. o.
BYDGOSZCZ

Do nabycia:
w restauracjach, kioskach i skle-
dach kolonialnych. (n-5049)

Zniwiarki Deering
i **KOSIARKI Deering**

Wiązaki Deering
Grabie konne — Przetraszacze siana —
Toczaki — Wózki przednie oraz wszelkie
części zapasowe do maszyn żniwnych.

Polecają:

Bracia RAMME
Bydgoszcz, Grunwaldzka 24 Tel.: 30-76 30-79.

Polak jeździ tylko na polskich motocyklach SHL.

Specjalna konstrukcja dostosowana do naszych warunków drogowych zapewnia motocyklom SHL niespożyta wytrzymałość. Setki SHL zwinione są od rejestracji, podatku drogowego i nie wymagają prawa jazdy. (n-4272)

Zastępstwo na Pomorze:
Marian Piechocki
Skład motocykli, rowerów i radioodbiorników Philipsa
Bydgoszcz, Wełniany Rynek 10, tel. 2495.

Czytajcie Dziennik Bydgoski!

MOTOCYKLE KRAJOWE

CHRZEŚCIJAŃSKICH WYTWÓRNI

SHL — setki, wyrobu Huty Ludwików S. A. Kielce
WNP — setki, Poznańskiej Wytwórni Motocykli
Br. Nowaczyk, Poznań
Zuch — setki, f-my „Automatyk” Ign. Lemański
i A. Weyl, Poznań

oraz zagraniczne:
Zündapp — TWN Triumph — NSU
na dogodnych warunkach spłaty poleca

JAN PATALAS Gdynia, ul. Świętojańska 89
(róg Lipowej). Telefon 34-81.

Skład bogato zaopatrzony w wszystkie modele motocykli, jak również w akcesoria i garnitury sportowe.
Nabywcy motocykli obojętnego litrażu korzystają z 20% zniżki w podatku dochodowym. (n4376)

Meble stylowe i nowoczesne

najkorzystniej wprost z fabryki
E. Bronikowski i Syn
Właśc.: Franciszek Bronikowski
Bydgoszcz, ul. Nakiejska 135. Telefon 31-58
(końców przystanek tramwaju linii Wilczak).

Pokojuwka lekarza podsłuchuje.